

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXII • Núm. 1.143 • 250 ptes. / 1,50 euros

16 • agost • 2001

«Estimar és patir
quan el teu amic pateix».
Abbé Pierre

Suprimir els obstacles arquitectònics és clau per a una plena participació social dels minusvàlids

Contra les barreres de la integració

Accedir a l'ensenyament, al món laboral, a l'oci i a la cultura, i fins i tot participar plenament en la vida parroquial esdevé una autèntica cursa d'obstacles a superar per a les persones minusvàlides. És per això que els membres de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids exigeixen, des del seu compromís social i evangèlic, la supressió de les barreres arquitectòniques que obstaculitzen la seva integració social. La seva és una petició adreçada a les administracions competents però que alhora es fa extensible també a les comunitats parroquials. En aquest sentit, un cop es reprengui el curs després del temps estival, la Fràter iniciarà una campanya que es

Els diferents grups de la Fràter cada estiu van de colònies.

durà a terme arreu d'Espanya per a l'eliminació de barreres arquitectòniques als centres eclesials i que consistirà en una sensibilització sobre aquest tema dels consells parroquials, dels rectors, de les comunitats, dels feligresos... «Som conscients que hi ha edificis que per la seva arquitectura són difícils d'adaptar, però també n'hi ha d'altres que amb un mínim d'arranjament quedarien accessibles per a tothom. Això ajudaria que molts minusvàlids poguessin rebre i compartir la seva fe a la seva pròpia parròquia», afirma Maria Amenós, presidenta de la Fràter de Catalunya i les Illes Balears.

Pàg. 2, 3 i 5

L'Escola d'Estiu aplega més de 200 catequistes

Un cop més Tarragona va ser el fòrum de la catequesi catalanobalear. Un total de 210 catequistes van participar del 30 de juliol al 3 d'agost en la seva Escola d'Estiu, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya

i les Illes a la residència La Salle de Tarragona. En l'eucaristia celebrada el darrer dia de l'escola, l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Lluís Martínez Sistach, va tenir paraules sentides d'encoratjament envers «tots els que contribuïu, com diu Marc, a anunciar la bona nova de l'evangeli a la humanitat». Un cop acabada l'eucaristia, Mons. Lluís Martínez Sistach va entregar a cadascun dels cursetistes un punt de llibre, amb aquest mateix missatge imprès.

Pàg. 15

L'arquebisbe Lluís va repartir un punt de llibre a cada assistent.

Una mirada sobre Lourdes

Retalls d'un centre d'espiritualitat mariana i eucarística

Parlar de Lourdes significa parlar de pregària, d'esperança, de caritat i de conversió. Perquè aquest és el veritable miracle de Lourdes: la transformació del cor. Lourdes és un centre de devoció mariana enmig dels Pirineus francesos. Cada any, milers de malalts, de cos o d'esperit, arriben per pregar i mirar d'obtenir una sanació. En aquest número us oferim uns petits fragments de la vida de Bernadeta, del lloc de peregrinació i curiositats de Lourdes.

Pàg. 16 i 17

Sumari

Pàg. 6 Entrevista a Carlos Azpiroz, nou mestre general dels dominics

Pàg. 18 L'Associació de Cristians per l'Abolició de la Tortura a Girona

Pàg. 19 Un mateix rector per a tres parròquies de Lleida

Pàg. 20 Hi ha un 2% més de pràctica religiosa durant les vacances

Pàg. 21 Mallorca: tres delegacions canvien de responsable

Joan Pau II rep Milingo

El 7 de juliol passat es va produir un encontre inesperat entre Joan Pau II i l'arquebisbe Emmanuel Milingo. La conseqüència d'aquesta reunió va ser la decisió de la Santa Seu de suspendre el termini per a l'excomunió de l'arquebisbe que hauria d'entrar en vigor el 20 d'agost. Milingo, famós pels suposats actes d'exorcisme i sanació, es va casar al maig en una cerimònia col·lectiva amb una

dona que li va ser assignada pel fundador de la secta Moon. Segons el subdirector de la sala de premsa de la Santa Seu, el P. Ciro Benedettini, el 20 d'agost «deixa de tenir un caràcter d'ultimàtum perquè el col·loqui de Mons. Milingo amb el Papa ha estat un fet veritablement nou que ha canviat la perspectiva» del conflicte.

Pàg. 7

Editorial

«Sense barreres»

La globalització avança per a bé i per a mal. Això significa que moltes barreres històriques es van trencant i cada dia hi ha menys diferències entre el que passa en el nostre país i el que passa a milers de quilòmetres. Trencar barreres en principi és bo, perquè les barreres desuneixen i tots volem un món sense tantes divisions i amb una unitat més gran. Encara que també és cert que en trencar barreres molts cops només se n'aprofiten uns pocs, els poderosos, mentre que els més humils acostumen a quedar-se igual o pitjor amb barreres o sense.

En aquesta nova situació mundial els defensors d'un món més solidari i fraternal treballen pels valors positius d'aquesta globalització. Així, per exemple, avui dia hi ha moltes ONG que es proposen fer arribar la solidaritat del Primer Món amb els més pobres. Moltes d'aquestes entitats que uneixen membres generosos de diverses professions porten el qualificatiu de «sense fronteres» o «sense barreres». L'objectiu és que no tan sols puguem gaudir nosaltres de metges, veterinaris, arquitectes... sinó que també puguin fer-ho els ciutadans dels països de l'anomenat Tercer Món.

Però no tan sols hi ha barreres i desigualtats entre nosaltres i les zones més subdesenvolupades del nostre planeta, sinó que en la nostra mateixa societat també s'observen grans diferències i falta d'integració. Així, per exemple, certs col·lectius socials com els immigrants es troben amb barreres contínues a l'hora d'intentar legalitzar la seva situació i a més a més reben discriminació i en ocasions menyspreu un cop superades aquestes primeres traves. També podríem parlar de les diferències entre els barris més rics i els més pobres d'una mateixa ciutat, els seus ciutadans són tots nascuts en el nostre país i tenen els mateixos drets, constitucionalment parlant, però a uns se'ls mira d'una manera i als altres d'una altra. En alguns llocs als primers se'ls posa una catifa perquè entrin i als segons se'ls impedeix

l'entrada de males maneres.

Les pitjors barreres no són les físiques sinó les mentals, els sentiments de rebuig i discriminació que tenen algunes persones envers els seus semblants i que poden arribar a crear odi, racisme i exclusió social. Però també és cert que encara queden moltes barreres físiques que impedeixen molts ciutadans viure amb la mateixa normalitat que els seus veïns. És el cas de les persones que van amb cadira de rodes, els invidents, els sords... en molts llocs se senten ciutadans de segona, perquè ningú no ha pensat en les seves dificultats i es veuen marginats i impossibilitats per sentir-se igual que els altres.

És evident que s'ha progressat molt en aquests últims anys i que molts edificis i llocs públics s'han adaptat a les diverses necessitats d'aquests col·lectius humans, fins i tot a nivell esportiu avui dia es valoren i promocionen els campionats per a tot tipus de disminuïts, però encara queda molt de camí per fer, si vol arribar-se a una veritable integració de totes les persones que tinguin qualsevol limitació física.

També els cristians hem de col·laborar en aquesta tasca, i integrar en les nostres esglésies i en els nostres grups pastorals qualsevol persona que pertanyi a aquests col·lectius. Els nostres temples i les nostres catequesis no sempre estan preparades per a aquesta circumstància, així que cal treballar seriosament el tema, perquè els seguidors de Crist hauríem de ser els primers a donar exemple, ja que el Mestre sempre va mostrar la seva predilecció pels coixos, cecs, muts, invàlids... L'Església no pot mai globalitzar-se, perquè ha de donar atenció personalitzada a cadascun dels seus membres, tenint en compte les seves circumstàncies humanes i personals. La fe ha de moure muntanyes i trencar barreres, però ha de començar per les més properes i immediates, les que puguin separar alguns creients per motius físics d'una integració total i plena a la comunitat cristiana.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Lluís Serra i Miriam Díez ROMA; Guillem Ferrer, ILLES BALEARS; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Fàtima Alemany, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Josep M. Aragonès, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep Ventura, P-J Ynaraja, Joan Manuel Gutiérrez

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Victòria Camps, Antònia Canals

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 12.480 ptes.

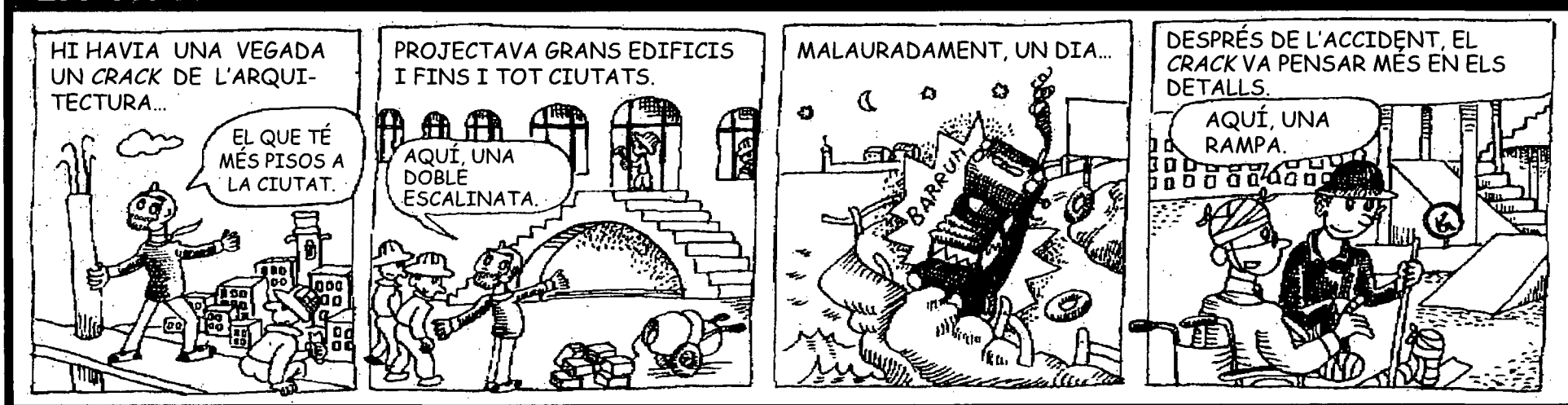
Resta d'Europa: 22.950 ptes.

Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.

Àsia i Oceania: 39.100 ptes.

LA TIRA

Per Pilarín

en primer pla

Barreres a la integració

■ Els minusvàlids demanen el dret de participar en totes les responsabilitats dels laics en l'Església

Agafes les claus i surts de casa. A l'ascensor amb prou feines hi caps, i no precisament perquè estiguis gras. Un cop a baix, enfiles el carrer per anar a comprar el pa. Com cada dia t'estaràs una mitja hora entre anada i tornada. No és que el forn estigui gaire lluny, més aviat és que has de donar molt tomb perquè la dreuera més curta és insalvable: la vorera és massa estreta i els panots estan mig despresos; d'altra banda,

l'alçada de la vorada t'impedeix de creuar el carrer. Finalment arribes al forn. Tan bon punt et veu, la mestressa apareix davant teu amb una rampa de fusta de posar i treure feta a l'estil casolà. La seva amabilitat és salvífica. De tornada a casa recordes que a la tarda sens falta t'has d'anar a comprar roba i vas rumiant quina botiga és prou espaiosa per encabir-t'hi tu i cadira de rodes.

«**P**oseu-vos virtualment amb una cadira de rodes i penseu les dificultats que enclou cada pas que feu, cada esglaó que pugeu, cada porta estreta per on passeu, cada taxi que agafeu —tenint en compte que, si aneu en cadira, un 80% dels taxistes no s'aturen— o cada vegada que aneu en autobús. Si em dieu que molts autobusos a Barcelona ja estan adaptats, aleshores imagineu-vos, quan heu arribat a la parada, quina cara us ha fet el conductor, si heu pogut entrar o no perquè anava massa ple, i si algú us ha ajudat a treure el bitllet. Penseu, si us plau, en totes les coses que arribeu a fer durant 24 hores, que de tan quotidianes no pareu esment, i amb quines dificultats us trobaríeu si anessiu en cadira de rodes. Aquests són els problemes que tenim nosaltres.»

El transport adaptat és cabdal per a la integració dels minusvàlids.

Aquest exercici d'empatia és el que demana de fer Josep M. Pons Segura, fill de Terrassa i secretari de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) de la zona de Catalunya i les Balears. Josep M. Pons, que és també director de la revista *Gent*, el full informatiu de la Fràter que va crear ell mateix l'any 1974, afirma: «La supressió de barreres arquitectòniques és un element clau per a la nostra integració, perquè ens permetria tenir accés a l'ensenyament, al món laboral, a l'oci, als oficis religiosos; a la catequesi..., ens permetria viure la vida amb una mica més de dignitat.»

Segons dades del 1999 del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, arreu de Catalunya hi ha un total de 68.878 disminuïts físics motòrics, 19.027 disminuïts visuals i 8.642 disminuïts auditius. Treballar, estudiar o, senzillament, quedar amb uns amics per prendre unes copes o anar al cinema esdevenen una autèntica cursa d'obstacles per a les persones amb disminució. I encara que el local en qüestió estigui adaptat per accedir-hi en cadira de rodes, la dificultat moltes vegades rau a com arribar-hi. En aquest sentit, Josep M. Pons, que viu a Terrassa, assegura que per als que no són de Barcelona es fa difícil sortir de casa si no és en cotxe privat.

Feligresos actius

Si en alguna cosa es diferencia el tarannà de la Fràter del d'altres associacions o entitats de malalts i minusvàlids és en el seu component cristià i de testimoniatge evangèlic. Són un moviment d'Acció Catòlica i, com a membres actius de l'Església, cerquen de ser laics compromesos amb les seves comunitats. De la mateixa manera que són els mateixos malalts i minusvàlids els que, amb esperit d'evangelització mitjançant el testimoni, gestionen directament la Fràter, també volen tenir l'oportunitat d'injectar aquesta mateixa empenta evangelitzadora en el dia a dia de les seves esglésies, allunyats de paternalismes. «L'Església ha d'entendre», afirmen, «que som persones evangelitzades i evangelitzadores».

En aquest sentit, Josep M. Pons fa una crida a l'Església perquè consideri els minusvàlids com a feligresos actius, i no assistits, amb el dret i el deure de prendre part en totes les activitats i responsabilitats que els laics poden tenir en l'Església. «Si pensessin en això», afirma, «posarien més atenció a les nostres peticions de fer les esglésies i els locals parroquials més accessibles. No només volem fora les barreres per poder-hi entrar, sinó que, una volta som a dins, volem col·laborar amb la parròquia com ho fan tants d'altres». D'altra banda, qualifica de desesperant que l'única porta d'accés adaptat en algunes esglésies la majoria de dies romangui tancada.

Josep M. Pons és membre de la Fràter des de l'any 1969, set anys després que uns

Josep M. Pons Segura.

lesió medul·lar de causes desconegudes el prostrés en una cadira de rodes. Explica que en sobrevenir-li la malaltia treballava a la banca i, quan per consell dels metges va estar de nou en condicions d'incorporar-se a la feina, l'empresa li ho va negar. «Amb la cadira de rodes pots prendre mal», li van dir, i li van recomanar que es posés a estudiar. «Estudiar, per què?», es va preguntar aleshores amb raó. En qualsevol cas, ho va fer i, després d'haver estudiat electrònica i administració, ara treballa com a sotsadministrador d'una empresa i té cura dels serveis informàtics de la casa.

El grup de la Fràter de Josep M. Pons ha passat uns dies de colònies al Delta de

requereixen i per la dificultat de trobar cases de colònies que estiguin mitjanament adaptades. Així, les colònies serveixen per passar uns dies fora de la rutina normal, especialment per a tots els que no poden sortir de casa durant la resta de l'any. Són dies de convivència entre persones que coneixen aquest món de la minusvalidesa i la malaltia per primera vegada, i també per retrobar-se amb amics de sempre. Són dies de diversió i de pregària, de piscina i de xerrada.

Les dificultats, però, augmenten quan la intenció és la d'organitzar una trobada de dos dies en una casa que no sigui cara i que no sigui una casa de colònies. Com que n'hi ha poques van molt buscades i, per tant, la programació s'ha de fer amb molt temps. Què demanen? «Doncs demanem sales de reunió accessibles, sanitaris adaptats i habitacions on puguin entrar les cadires de rodes», afirma Josep M. Pons.

Llei de supressió de barreres arquitectòniques

El 25 de novembre del 1991 el Parlament de Catalunya aprovava la llei de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques. En l'article 1 es posa de manifest les necessitats que n'han impulsat la redacció: garantir a les persones amb mobilitat reduïda o qualsevol altra limitació l'accessibilitat i la utilització dels béns i serveis de la societat, i també promoure la utilització d'ajudes tècniques adequades que permetin millorar la qualitat de vida d'aquestes persones, mitjançant l'establiment de les mesures de foment i de control en el compliment de la normativa adreçada a suprimir i evitar qualsevol tipus de barrera o obstacle físic o sensorial. Així mateix, la llei preveu en el títol quart un règim sancionador que, en el cas d'infraccions greus, pot arribar a una multa de cinquanta milions de pessetes. Tot i la bona voluntat

de les paraules, Josep M. Pons, que durant dos anys i mig va ser tresorer de l'equip general de la Fràter espanyola, no s'està de demanar a l'administració una mica més d'atenció i de sensibilitat envers les seves dificultats, i més diligència a l'hora de fer complir la llei. Una petició de més sensibilitat que fa extensiva a la resta

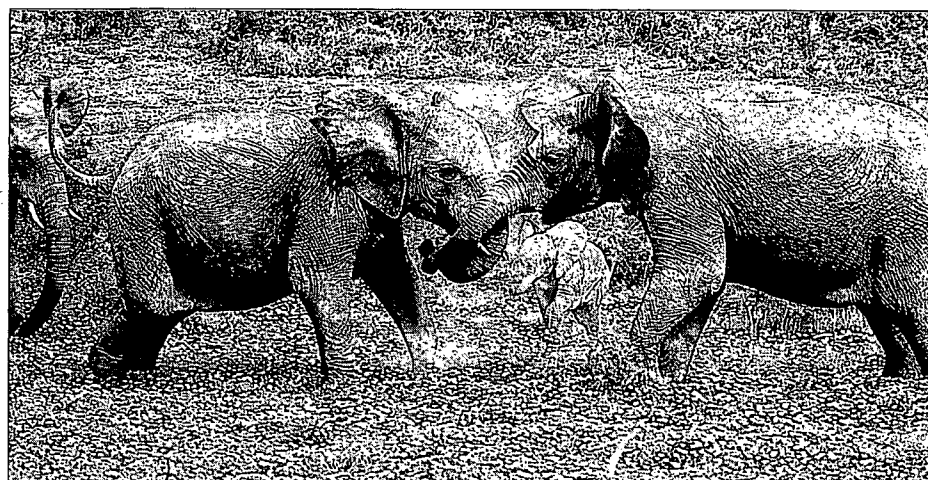

Les colònies de la Fràter combinen les estones de diversió amb la pregària.

l'Ebre; concretament del 8 al 16 d'agost. Ell i la seva dona, Ascensió, són els encarregats de donar suport logístic a l'equip organitzador, format per dos minusvàlids i tres col·laboradors. Les de la Fràter no es diferenciarien gaire de la resta de colònies que s'organitzen en aquest mesos d'estiu si no fos per les necessitats d'adaptació que

de la societat. «Si bé hi ha més consciència social sobre les nostres dificultats que fa trenta anys, el cert és que pels esforços que s'han fet n'hi hauria d'haver molta més», es lamenta Josep M. Pons, «no solament envers les persones amb minusvalidesa, sinó amb totes les persones que pateixen qualsevol mena de marginació». (C.M.)

Del 23 de novembre al 8 de desembre del 2001

La fauna patrimoni natural de Sud-Àfrica

REPÚBLICA SUD-AFRICANA — ZIMBABWE

Parc Kruger — Cascades Victòria

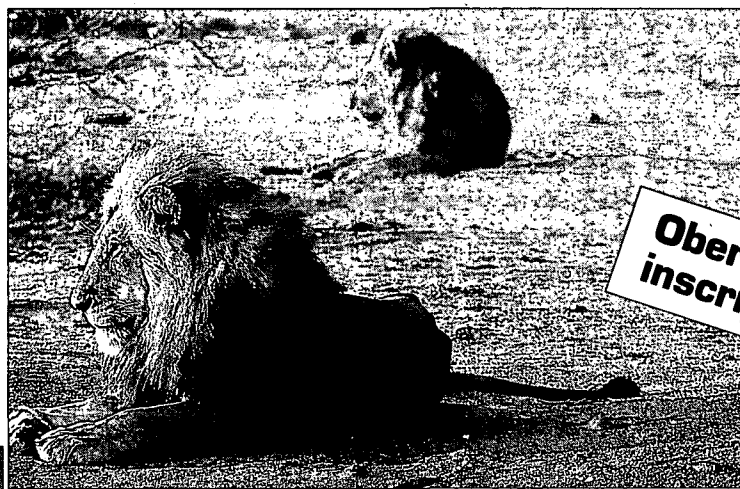
A la descoberta dels contrastos més exòtics del món

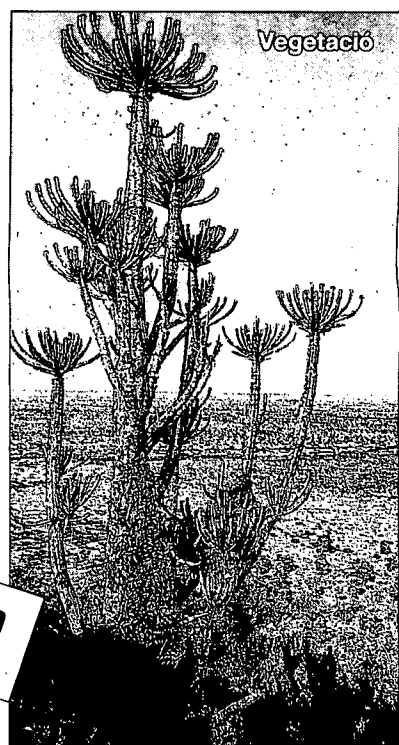
Zulu

VISITES

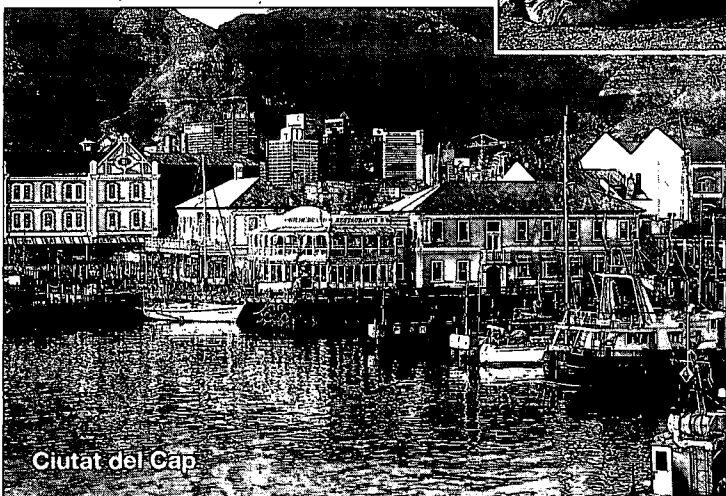
Reserva natural FEATHERBED
(Patrimoni de la Humanitat)
Parc Nacional de Tsitskama
Parc Nacional Kruger
Coves Congo
Wildlife Ranch cocodrils del Nil
País dels Zulús
Cascades Victòria (Zimbabwe)
Creuers i tren de vapor
Combinat amb safaris de gran turisme

**Oberta la
inscripció**

Vegetació

Ciutat del Cap

Demaneu
informació a:
Amics de
Catalunya
Cristiana,
c/ Comtes de
Bell-lloc, 67-69
tel.
934 092 700

Costa
africana

**AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

MERCATRAVEL S.A.

AVÍS IMPORTANT

Durant el mes d'agost les nostres oficines restaran
tancades per vacances

«Cal anar en cadira de rodes per adonar-te de tot el queda per fer»

■ Maria Amenós presideix la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids de Catalunya i Balears

No és la primera vegada que Maria Amenós Berenguer presideix la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) en l'àmbit de Catalunya i les Illes. Ja n'havia estat presidenta entre els anys 1974 i 1980, i ara —des del 1996— repeteix experiència. De gran fortaleza

i profundes conviccions, aquesta dona de 57 anys, nascuda a Belltall (poble del municipi de Passanant, a la Conca de Barberà) i veïna de Tarragona, pateix des que tenia 14 anys una minusvalidesa física. Tant en l'àmbit de Catalunya i les Illes com de forma més concre-

ta en el de la seva diòcesi de Tarragona, la de Maria Amenós és una lluita que persegueix un objectiu clar: la integració de les persones minusvàlides a la societat. Tot just fa uns dies que amb el seu grup acaben de tornar de colònies.

—Acaba de tornar de colònies. Com ha estat l'experiència?

—Les colònies sempre són una bona experiència. Se'n fan a totes les diòcesis catalanes i és una de les activitats que cal preparar bé, perquè hi ha molts detalls a tenir en compte per al seu bon funcionament: que la casa estigui adaptada, que comptem amb prou col·laboradors, que les activitats siguin adequades a les nostres necessitats, etc. Encara que, tot i tenir-ho ben lligat, sempre sorgeixen imprevistos que són superats si el grup viu la unitat, el respecte i les ganes de cadascú d'aportar-hi el seu granet de sorra.

—On ha anat el grup de Tarragona?

—Les hem celebrat a Alcorissa (Terol), un poble petit però molt viu i acollidor. La valoració que en fem és que han estat molt positives. Amb tot, jo diria que el problema més generalitzat que tenim és el de trobar persones que vulguin col·laborar amb nosaltres, perquè, malgrat que la casa estigui adaptada, es fa imprescindible la força del col·laborador per atendre molts aspectes de la persona amb gran minusvalidesa.

Maria Amenós Berenguer.

treballa la Fràter. Quines eines tenen per lluitar-hi?

—A la Fràter lluitem contra les barreres arquitectòniques perquè són una font

altres associacions de minusvàlids que lluiten en aquest sentit. O sigui, que s'aconsegueixen millores amb la força i la unitat de molts.

—El curs vinent inicien una campanya per a l'eliminació de barreres arquitectòniques als centres eclesials. En què consistirà aquesta campanya?

—Aquesta campanya es durà a terme arreu d'Espanya. Què esperem aconseguir? Senzillament, una sensibilització sobre aquest tema dels consells parroquials, dels rectors, de les comunitats, dels feligresos... Som conscients que hi ha edificis que per la seva arquitectura són difícils d'adaptar, però també n'hi ha d'altres que amb un mínim d'arranjament quedarien accessibles per a tothom. Això ajudaria que molts minusvàlids poguessin rebre i compartir la seva fe a la seva pròpia parròquia.

—Amb tot, es nota un avenç si ho comparem amb altres èpoques? En quins aspectes?

—És cert que hi ha un cert avenç notable en l'adaptació d'edificis o en l'anul·lació de barreres si ho comparem amb fa uns vint-i-cinc anys. Es fan passos molt positius en aquest sentit i n'estem contents, però cal anar en cadira de rodes per adonar-te del molt que encara queda per fer. Confiem, doncs, que s'anirà avançant a mesura que la llei de promoció de l'accessibilitat i de supressió de barreres arquitectòniques, aprovada el novembre de l'any 1991, es vagi portant a la pràctica.

—Amb quins obstacles topen cada dia les persones amb cadira de rodes?

—N'hi ha molts: ascensors petits; escales des de l'ascensor fins a la porta de sortida al carrer; esglaons a la porta que dona al carrer; portes estretes per on no passen les cadires de rodes; esglaons en gairebé tots els edificis i establiments tan públics com privats, com són forns, bars i restaurants, bancs i caixes, cinemes, llocs de treball o, fins i tot, algun centre de rehabilitació i d'ortopèdia, i un llarg etcètera. Si treballes depens sempre de

trobar un cotxe adaptat o transport públic adaptat, o bé taxis o que algú t'acompanyi... Finalment, també esdevé una veritable odissea entrar en qualsevol establiment per comprar-hi alguna cosa. No pots entrar a la primera botiga que trobes, sinó que sempre n'has de buscar una que no tingui barreres arquitectòniques.

—Tot i les dificultats, experimenten l'ajuda i la solidaritat dels veïns o de la gent del carrer?

—Certament que trobem una disponibilitat d'ajuda en les persones que ens envolten. La gent cada dia està més sensi-

«S'aconsegueixen millores amb la força i la unitat de molts»

bilitzada, però és evident que no podem demanar a totes les persones amb qui ens trobem que ens ajudin a pujar una escala si anem en cadira de rodes, perquè per fer-ho cal molta força i pràctica, i no tothom en té.

—Què demanaria a l'Administració com a presidenta de la Fràter?

—Demanaria senzillament un seguiment estricte del compliment de la llei aprovada per a l'anul·lació de barreres arquitectòniques.

—I als membres de l'Església de Catalunya?

—Demanaria que es consciencessin que adaptar els centres eclesials (santuàries, catedrals, parròquies, centres de pastoral, oficines dels bisbats...) és donar un pas més i molt important per a la integració de les persones minusvàlides a la comunitat cristiana. Així mateix, vull fer arribar el meu agraïment, en nom de la Fràter, a totes aquelles parròquies i comunitats que ja han fet aquest pas.

Reportatge: Carme Munté

La Fràter

La Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids —més coneguda com a Fràter— és un moviment d'Acció Catòlica que gestionen directament els mateixos malalts i minusvàlids físics, amb esperit d'evangelització mitjançant el testimoni. La seva finalitat és la promoció humana i cristiana dels seus membres posant-los en relació els uns amb els altres. Va ser fundat per Mons. Henry François a la ciutat francesa de Verdun el 1942. A Catalunya va començar a actuar el 1957, a la diòcesi de Barcelona, i en fou el primer responsable Eugeni Castells. A partir d'aleshores es va anar estenent arreu de les diòcesis catalanes i de les Balears.

Les àrees de treball de la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids són l'àmbit de formació de la militància; l'àrea social, que és la que lluita per la desaparició de les barreres arquitectòniques; la de difusió, per divulgar la tasca que es fa des d'aquest moviment, i de sensibilització de la societat al voltant de la problemàtica que es viu i, finalment, l'àmbit que correspon a l'oci i al temps lliure, com és l'organització de colònies, visites i excursions.

—En quines diòcesis de Catalunya i les Illes és present la Fràter?

—De les onze diòcesis que formen Catalunya i les Illes, la Fràter està establerta a Lleida, Girona, Vic, Barcelona, Tortosa, Solsona i Tarragona, en el cas de Catalunya, i a Menorca, pel que fa a les Illes. De les campanyes de treball a seguir, n'hi ha que es decideixen en assemblea de forma conjunta per a tot Catalunya, però també és cert que cada diòcesi té la seva autonomia i iniciativa pròpia per dur-la endavant segons la seva realitat.

—La lluita contra les barreres arquitectòniques és una de les àrees que

de manca d'integració social. Això vol dir que a l'hora de construir edificis públics, habitatges, transports..., no sempre s'han tingut en compte ni les persones minusvàlides ni la gent gran. Com hi lluitem? Doncs dialogant amb els caps d'aquestes àrees; és a dir, mentalitzant la persona i sensibilitzant els estaments públics, en definitiva, fent sentir la nostra veu. Arran d'aquests contactes, anem aconseguint elevadors a les estacions de tren, l'adaptació dels serveis de les estacions i dels transports urbans, accessibilitat a les platges... Aquestes reivindicacions no sols les fem la Fràter, sinó que també hi ha

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

Al servei de les grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

església en el món

«En la vida religiosa se'ns concedeix la gràcia de conèixer Déu sense alienacions»

■ Carlos Alfonso Azpiroz Costa, nou mestre de l'orde dels Predicadors

Carlos Alfonso Azpiroz va néixer a l'Argentina el 1956 i acaba de ser elegit mestre de l'orde dels Predicadors en el marc del CCXLVII capítol general de l'orde. Va ingressar a la Família dominicana el 1980; va emetre la professió religiosa el 28 de febrer de 1981 i va ser ordenat sacerdot el 1987. Succeeix en el càrrec a Timothy Radcliffe.

—Com ha rebut el nomenament com a mestre de l'orde?

—Vaig arribar al capítol el 10 de juliol com a «convitat» donada la meua condició, fins llavors, de procurador general de l'orde, alguna cosa així com un «pèrit» en matèries canòniques. Això significa que no era «capítol» en el seu sentit total, per tant no tenia dret a vot. En el moment de l'elecció no em trobava dins de l'aula capitular. Era el dissabte 14 de juliol cap a les 12.00 del migdia, Fr. Timothy Radcliffe, fins llavors mestre de l'orde, va trucar per telèfon a la meua habitació per comunicar-me la notícia. No recordo què vaig dir, si bé ell afirma que vaig exclamar: «Mamma mia!» Vaig anar a la sala capitular i els germans em van rebre amb un calorós aplaudiment. Acte seguit, Fr. Timothy em va comunicar formalment que havia estat elegit pels germans mestre de l'orde preguntant-me si acceptava el càrrec; llavors vaig oferir també formalment la meua acceptació. Tot seguit vam passar processionalment a l'església, per cantar el *Te Deum*, fer la professió de fe i pronunciar el jurament de rigor. Encara no sóc del tot conscient del que tot això implica. Això m'ha permès durant el capítol treballar amb serenitat i poder fer moltes entrevistes amb els provincials de tot l'orde, sigui individualment o sigui per regions. Segurament «el dia després», quan ens n'anem cadascú al nostre convent, podré meditar una mica sobre aquest gran canvi i el que implica. De fet, com a

procurador general, ja vivia al convent de Santa Sabina (Roma) des del juny del 1997. Gràcies a Déu —almenys des del punt de vista de la llengua, el coneixement de la comunitat, la ciutat, l'ambient...— no hi haurà massa canvis.

—Timothy Radcliffe, en donar-li el relleu, va dir de vostè que és un germà alegre i un predicador admirable.

—Agraeixo profundament les seves paraules i les guardo al cor. Sent frare de la comunitat de Santa Sabina el setembre del 1992, em va tocar rebre'l a ell al convent (jo era l'ecònom conventual). El 1997 em va cridar a servir l'orde en aquesta mateixa comunitat després de cinc anys vivint a l'Argentina. Havent compartit la vida comuna, la feina al Consell General durant quatre anys, puc dir que mai no he sentit dels seus llavis cap crítica a cap

«Ser dominic és viure l'Evangeli de Jesucrist com Domènec de Guzman l'ha viscut»

germà, al contrari! Timothy és un home que només «intueix el bé». Això no el fa ingenu o il·lús perquè és un agut observador i un bon «crític» de situacions i problemàtiques. L'amistat és un do i com a tal, una gràcia que no es mereix. Ningú no pot atribuir-se res que no li hagi estat donat de les altures, deia sant Joan Baptista. Així rebo la fraterna amistat del meu germà. En tota amistat se suposa amor benivolent, certa semblança o «parentesc d'ànimes» i la comunicació. Crec que entre tots dos, encara que siguem tots dos tan diferents, hi ha aquests elements i amb serena alegria puc dir que Timothy és un bon amic.

—Com canviarà la seva vida ara?

—Tinc l'avantatge de viure des de fa quatre anys al convent de Santa Sabina. Per tant el tema «mudança» es redueix a moure uns quants objectes personals des de la meua cel·la i escriptori a altres del mateix convent. De totes maneres no redueixo el canvi al trasllat de les meves coses. El que més canviarà la meua vida, sobretot respecte de la meua feina a la Cúria fins ara, seran els viatges per visitar les comunitats dels meus germans i ger-

Carlos Alfonso Azpiroz.

manes dominics arreu del món. Una nova manera de viure la itinerància dominicana! Recordo que quan vaig ingressar a l'orde em vaig sentir molt atret per aquest element del la nostra manera de ser, tan original en la persona i vida de sant Domènec... és clar que mai no vaig imaginar que aquest anar itinerant, desitjat i estimat per vocació, es concretés d'aquesta manera tan real o efectiva.

—Què suposa per a vostè ser dominic?

—Ser dominic és viure l'Evangeli de Jesucrist com Domènec de Guzman l'ha viscut. Jesús, la Paraula de Déu feta carn, ha volgut ser entre nosaltres un Predicador de la Bona Notícia instituint la vida apostòlica per anunciar juntament amb els seus amics al món que Déu és el nostre Pare, i que nosaltres som germans. Aquesta vida apostòlica avui volem viure-la en comunitat, en la contemplació de la Paraula de Déu, en l'estudi i predicant a tots els homes el Regne de Déu. A la vida religiosa se'ns ha concedit la gràcia de conèixer a Déu, al món, als altres i a nosaltres mateixos, sense alienacions!

—Com afronta el futur la família dominicana?

—En tots els nostres últims capítols pràcticament des del 1968, hem treballat sobre el tema de la Família dominicana des de la nostra perspectiva. Aquest capítol no n'ha estat l'excepció. Des de la fundació de l'orde, sant Domènec ha concebut el seu ideal d'una manera expansiva, no només geogràficament, sinó també no reduint-lo a la vida dels frares. Establiment convents de monges contemplatives, va associar a aquestes germanes a la «Santa Predicació». Fideles laics i sacerdots es van sumar a aquesta manera de viure a través de fraternitats laicals i sacerdotals. Moltes de les fraternitats laicals, sobretot femenines, van adoptar una

forma de vida regular donant lloc a les nombroses i fructíferes congregacions i instituts de vida consagrada que van anar afiliant-se i agregant-se a l'orde. Últimament, grups de laics associats a les congregacions de germanes i nous moviments s'han anat incorporant de diverses maneres a aquesta família. En efecte, la metàfora «família», usada des de fa segles, és potser la que més pot descriure la presència de l'orde al món i a l'Església. També és rica la imatge de l'arbre que ofereix amples i generoses branques, brots nous que expressen de maneres diverses la mútua pertinença. Aquesta riquesa, veritable «arc iris dominicà», presenta de manera diversa i alhora semblant, anàloga, la figura i carisma de Domènec de Guzmán a qui tots reconeixem com a fundador. Des de fa molts anys els capítols generals dels frares han convidat membres de les diverses branques de l'orde a participar en la reflexió comuna. No podem dir sense més que un capítol general dels frares esgoti la reflexió o expressi en la seva totalitat la vitalitat de la Família... però sempre ofereix paraules de sosteniment, d'invitació, de coratge per a tots els que vivim aquest ideal. L'octubre del 2000 es va celebrar a Manila (Filipines) l'Assemblea de la Família Dominicana sota el lema «Noves veus per al tercer mil·lenni». Aquesta trobada ha constituït una veritable celebració de la nostra vocació i missió comuna: lloar-beneir-predicar. El nostre capítol general ofereix una vegada més la seva reflexió, la seva paraula, el seu sosteniment per seguir treballant en la formulació i posada en pràctica de projectes comuns. Hem donat un pas més en el camí que junts estem recorrent. No és el primer, tampoc serà l'últim, si Déu vol.

Rosa Maria Jané Chueca

J.M. Bonet

VITRALLS des del 1923

Vitralls emplomats

Restauracions

Gravats a l'àcid

Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

Vaticà

Mons. Ratzinger equipara la clonació humana al deliri nazi

ROMA.— L'intent de clonar éssers humans, proposat pel metge italià Severino Antinori, ha estat qualificat pel cardenal Joseph Ratzinger com un autèntic deliri nazi. «En certa manera —ha afirmat el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe al diari *La Stampa*— Hitler va anticipar una mica els desenvolupaments moderns com la clonació o l'experimentació mèdica amb embrions humans.» El purpurat alemany ha assenyalat que «és terrible que algunes de les potències que fa més de mig segle van derrotar el nazisme optin avui, en l'àmbit científic, per pràctiques discutibles i inhumanes com la clonació». (C.C.)

Joan Pau II recorda la passió per l'Església de Pau VI

ROMA.— Amb motiu del 23è aniversari de la mort de Pau VI, Joan Pau II va celebrar una eucaristia en sufragi d'aquest Pontífex. El papa Wojtyła va manifestar que l'amor per l'Església va ser per a Pau VI «la gran passió de tota la seva vida». En l'homilia va recordar les paraules del seu predecessor: «Voldria que tinguéssiu la capacitat d'entreveure en l'Església la llum que porta per dins, la capacitat de veure transfigurada l'Església, és a dir, de veure allò que el Concili ha il·lustrat tan clarament en els seus documents. L'Església encloïa un misteri profund, immens, diví... L'Església és el sagrament, el signe sensible d'una realitat oculta que és la presència de Déu entre nosaltres.» Joan Pau II va demanar a Déu que «concedeixi a cadascun de nosaltres servir fidelment, com ell, l'Església, cridada avui a una nova i valerosa evangelització». (N.E.)

Crida a la pau a l'Orient Mitjà

ROMA.— El Papa va expressar el desig d'una prompta solució al conflicte que té lloc a l'Orient Mitjà, en rebre el president de l'Autoritat Nacional Palestina, Iàsser Arafat. «L'actual fase del procés de pau i la persistent situació de violència inaudita que continua sumant víctimes, sobretot entre la població civil i inermes, i que no s'atura ni tan sols davant dels indrets més sants, han estat en el centre de les converses», informava un comunicat fet públic després de l'audiència. També es comunicava que el Papa, «en expressar les seves condolències per les nombroses víctimes causades amb la repetició dels conflictes, ha reiterat amb fermesa l'absoluta necessitat que es posi fi a qualsevol mena de violència, ja sigui aquesta producte d'accions o represàlies, i es produeixi l'augurada negociació, únic mitjà capaç de donar, amb l'ajuda de la comunitat internacional, esperança per a l'assoliment de la pau». (N.E.)

El Papa aixeca el termini d'excomunió a Milingo

■ La decisió té lloc després de l'encontre del 7 de juliol

ROMA.— La sobtada reunió del 7 de juliol entre Joan Pau II i l'arquebisbe Emmanuel Milingo ha suspès el termini per a l'entrada en vigor de l'excomunió en què hauria d'incórrer el prelat a causa del matrimoni que va contraure en el si de la secta del reverent Sun Myung Moon.

Segons el sotsdirector de la sala de premsa de la Santa Seu, el P. Ciro Benedettini, el 20 d'agost «deixa de tenir un caràcter d'ultimàtum ja que el col·loqui de Mons. Milingo amb el Papa ha estat un fet veritablement nou que ha canviat la perspectiva» del conflicte. Segons el P. Benedettini, l'evolució del cas permetrà a partir d'ara a les parts en causa prendre's el temps necessari per examinar la situació i escollir les decisions oportunes.

Una nota de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, firmada pel seu prefecte, el cardenal Joseph Ratzinger, explicava que a partir del 20 d'agost entraria en vigor l'excomunió de l'arquebisbe tret que el prelat abandonés la dona amb qui va contraure matrimoni segons el ritu Moon, trenqués tota relació amb la secta Family Federation for World Peace and Unification, i declarés públicament la seva fidelitat a la doctrina i a la praxi eclesiàstica del celibat i manifestés la seva obediència al Papa amb un gest clar i inequívoc.

Per al P. Benedettini, l'encontre de Milingo amb Joan Pau II implica «l'inici d'un diàleg que, segons es desitja, podria portar a desenvolupaments positius». El casament de Milingo va ser l'últim pas d'un sèquit d'actes de desobediència que havia emprès després que el 1983 fos exonerat del seu ministeri a Lusaka (Zàmbia) per exercir el càrrec d'enviat especial del Consell per als Emigrants. Milingo sempre ha manifestat que vol continuar en l'Església catòlica i «ser acceptat com a arquebisbe casat». Durant aquests anys ha organitzat en diversos països, especialment a Itàlia, cerimònies públiques de guariment i exorcismes sense el permís dels bisbes de l'indret. (Zenit)

Mor el cardenal Sensi, destacat diplomàtic de la Santa Seu

ROMA.— El 26 de juliol va morir als 94 anys el cardenal Giuseppe Maria Sensi, destacat representant diplomàtic de la Santa Seu. Nascut a Cosenza (Itàlia), va rebre l'ordenació sacerdotal el 1929. Després d'entrar a l'escola diplomàtica va començar el seu servei a la Santa Seu com a secretari de la nunciatura a Romania, del 1934 al 1938. Va continuar el seu ministeri a les nunciatures de Suïssa, Bèlgica, Txecoslovàquia i París. El 1955 va ser nomenat nunci a Costa Rica i consagrat bisbe. Va ser enviat com a delegat apostòlic a Jerusalem i Palestina el 1957. Quan era nunci a Irlanda va assistir al Concili Vaticà II. Més tard va ser nomenat nunci a Portugal. Creat cardenal el 1976 va participar en els dos conclaves del 1978 en què van ser elegits Joan Pau I i Joan Pau II. (Zenit)

L'encontre de Milingo amb el Papa obre un camí de diàleg.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

AMERICA
AFRICA

ASIA **APADRINA UN MISSIONER**

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran **CATALUNYA CRISTIANA** cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 28.200 ptes.** ☐
Àsia i Oceania: 39.100 ptes. ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data

Entitat	Oficina	DC	Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

La campanya del deute extern posa fi a les seves activitats

■ Càritas assumeix el seguiment de les reclamacions pendents

MADRID.— Gairebé tres anys després de l'inici de les seves activitats, la campanya «Deute extern, deute etern?» arriba al final. La campanya, iniciativa ambiciosa de sensibilització i mobilització ciutadana a favor de la condonació del deute extern, va ser promoguda per Mans Unides, Càritas, Confer i Justícia i Pau, i va rebre el suport de més de 400 institucions espanyoles en el marc del Jubileu 2000.

Ara serà Càritas qui assumeixi el seguiment de les reclamacions ciutadanes expressades en la campanya i que continuen pendents de resposta per part dels poders públics com són la tramitació parlamentària d'una llei per al tractament del deute extern, el compliment dels compromisos assumits pel Govern d'Espanya en el fòrums internacionals i la creació d'una instància internacional d'arbitratge sobre qüestions de deute extern.

Al llarg d'aquests tres anys de trajectòria, la campanya ha desenvolupat la seva activitat en dues fases diferenciades: popularització, sensibilització i mobilització, i pressió política.

Càritas espanyola s'ha compromès a fer una tasca de seguiment polític dels resultats de la campanya. Juntament amb ella, d'altres

Manifestació a Madrid per la condonació del deute extern.

organitzacions amb una llarga trajectòria de treball en la matèria, com Intermón Oxfam, mantenen també la qüestió a les seves agendes de treball. Així mateix, l'any passat va sorgir el que està cridat a ser instrument privilegiat en el seguiment del deute extern a Espanya i, possiblement, arreu del món de parla hispana: l'Observatori del Deute Extern en la Globalització, promogut per la Càtedra Unesco de la Universitat Politècnica de Barcelona. La Xarxa Ciutadana per l'Abolició del Deute Extern continuarà amb la seva

feina de mobilització i ha començat una estratègia de pressió política institucional davant del Parlament espanyol.

Aquesta campanya contra el deute extern deixa dues reflexions: la pobresa i el desenvolupament continuen sent qüestions de poca rellevància política i en les quals la participació social és minoritària, i estem en un moment de qüestionament del model present de globalització neoliberal. (IVICON)

Els bisbes, en defensa de la dignitat humana

MADRID.— La Conferència Episcopal Espanyola, a través de la seva subcomissió Família i Vida, ha demanat el reconeixement de la persona i la seva dignitat, des de la concepció fins a la mort natural. A través del curs *Bioètica: el reconeixement de la persona*, organitzat per la subcomissió, l'episcopat assenyala «la necessitat d'una defensa positiva i valenta de tota vida i la vida de tothom, conscienciant la nostra societat perquè arribi a un reconeixement efectiu i legal del dret a la vida de tot ésser humà». Els bisbes recorden que «la fecundació és el moment d'aparició d'un cos humà diferent dels progenitors. Aquest és el moment de l'aparició d'una nova persona. On hi ha un cos viu, hi ha persona humana i, per tant, dignitat humana que ha de ser respectada per tothom i protegida per les lleis». Els prelats adverteixen que el creixement ràpid de la recerca científica en aquest camp i la seva divulgació necessiten una reflexió ètica. (ACI)

Jornades de reflexió sobre Pastoral Infantil

ÀVILA.— El Moviment Júnior d'Acció Catòlica ha celebrat a Àvila, del 3 al 5 d'agost, unes jornades de reflexió sobre la Pastoral Infantil. El lema de les jornades ha estat «Cristians en el món infantil i infants en l'Església». Segons els organitzadors, s'ha pretès «expressar el lloc dels infants en l'Església com a part del laïcat». L'objectiu d'aquestes jornades ha estat «continuar aprofundint en la Pastoral d'Infància; reflexionar sobre l'atenció pastoral als infants, d'una forma global, que desenvolupi la totalitat del procés evangelitzador». D'altra banda, l'Acció Catòlica General d'Adults ha celebrat la seva II Assemblea General de Representants. El lema ha estat «Formar-nos per al compromís» i s'ha treballat sobre «la nostra preocupació per estar presents enmig del món». (C.C.)

SIGNES D'AVUI

Aprenents de bruixot

Vaig sopar a Roma amb un missioner que treballa en un país africà. Les seves intervencions eren per sucari-hi pa. Recullo textualment una de les seves experiències: «L'any 97, com a conseqüència del retorn massiu de refugiats procedents de la selva, es va observar un augment espectacular de les morts per malària. Al dispensari de les religioses a prop de la nostra escola, la germana responsable es feia creus del nombre de morts. Deia que no responien al tractament clàssic amb quinina. Pensaven que era una nou tipus de malària resistent a la quinina. Al cap d'uns mesos, ens vam assabentar que s'havia detectat que els comprimits de "quinina" no eren tals. Algú s'havia enriquit venent pastilles de "res" en lloc de pastilles de quinina. La conseqüència: uns quants milers de morts. Però com que eren morts ruandesos i pobres (i no palestins o israelians o americans)... a qui li importa?» Aquest missioner no ha patit des de fa un any cap atac de malària perquè pren una pastilla setmanal d'una caixa de 40 que es ven a Europa per unes 450 pessetes. On hi ha les medecines, no hi ha la malaltia, i on la malària campa a base de bé no hi ha medecines. Paradoxes.

La nit del 2 al 3 de desembre del 1984 va passar a la història per un esdeveniment dramàtic. A Bhopal, Índia, una fàbrica de pesticides propietat d'Union Carbide va deixar anar gasos tòxics que van provocar 30.000 morts i 500.000 ferits. Avui, setze anys després, les seqüeles de la tragèdia afecten més de 120.000 persones. El relat palpitant d'aquests fets pot llegir-se a *Era medianoche en Bhopal*, els autors del qual són els internacionalment coneguts Dominique Lapierre i Javier Moro. En la publicitat del llibre, pot llegir-se: «Una història verídica. Una tragèdia en el cor del nostre temps que és també una advertència a tots els aprenents de bruixot que amenacen la supervivència del nostre planeta.»

La confiança del missioner i aquest relat escrit tenen dos elements en comú: a) l'existència d'aprenents de bruixot que especulen

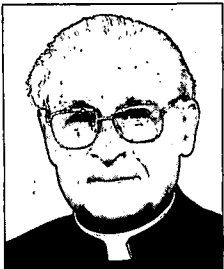
amb la salut dels altres per tal d'obtenir grans beneficis de les seves actuacions a l'empara de la ciència; i b) aquests comportaments es donen amb més impunitat en àrees on pul·lulen vides de segona classe, és a dir, pobres sense gairebé reconeixement social ni polític. En el primer cas, els aprenents de bruixot gaudeixen de la impunitat més absoluta. En el segon, tot i l'existència de «caçadors d'ambulàncies» (advocats que exigeixen grans indemnitzacions que compensin desgràcies de qualsevol mena), la justícia americana no es va declarar competent en una catàstrofe que havia passat fora del territori dels Estats Units. Els defensors de Carbide van argumentar que cap tribunal nord-americà no podia evaluar el preu d'una vida humana al Tercer Món. Com es poden determinar els danys causats a gent que viu en barraques? El *Wall Street Journal* va publicar que si una vida nord-americana val aproximadament 500.000 dòlars, una víctima índia en devia costar 8.500, atenent al fet que el producte nacional brut de l'Índia representa un 1,7% del dels Estats Units. Va acabar tot amb un acord i unes engrunes. Es tractava de «vides de segona classe».

N'hi ha prou de fullejar els diaris per observar que es donen casos freqüents dels que cerquen grans beneficis mitjançant l'especulació que perjudica, fereix o mata els altres. Aliments adulterats, habitatges sense condicions, sanitat sense garanties... Els aprenents de bruixot s'amaguen rere l'anonimat de les institucions o es mouen calladament entre les bambolines del poder polític i econòmic. Gaudeixen d'impunitat, mentre augmenten els seus dividends i s'allarguen les llistes de víctimes pobres. Els seus morts són a la vista, però gairebé ningú no s'atreveix a establir-ne un nexa causal. La veu de missioners com el meu amic i d'autors com Dominique Lapierre i Javier Moro s'aixequen a favor de les vides de segona classe. Són esclatxes que s'obren a l'esperança.

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Carta Dominical

Humilitat

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El P. Emili Sauras, dominic, fou sens dubte el millor professor de teologia que vàrem tenir al Seminari de València i era reconegut en l'orde com un *magister* excepcional. Passaren els anys i jo vaig sofrir un accident greu de muntanya, essent ja bisbe —fractura de dues vèrtebres dorsals—, fet que m'obligà a algunes setmanes d'immobilitat. M'estava en un xalet dels meus germans prop de València. Providencialment, el P. Sauras, ja gran, estava fent de capellà de la urbanització aquell estiu. Quan va tenir notícia de la meua estada allí, va venir cada dia a portar-me la comunió.

Després de l'acció de gràcies, entrava a la meua habitació i parlàvem llargament. Era un plaer intel·lectual i espiritual. Un dia m'explicà amb tota senzillesa que, donat que estava perdent la vista i no li era possible el treball intel·lectual, va demanar al P. Prior que el fes porter del convent. Així podria ser útil. «Ell s'hi negà en rodó —em deia ell amb sentit de l'humor—, però un dia que vaig passar per la porteria el germà porter em va dir: «P. Sauras, vol substituir-me una estona a la porteria, que he de sortir una estona?» I jo em vaig dir —afegí il·lusió—: «Ja sóc el porter!» I així fou, i així morí. Per a tots va ser una gran lliçó d'humilitat.

La humilitat de la creatura és viure en la veritat i reconèixer-se creatura, acceptar-se en tots els àmbits amb els seus límits. «Si algú es pensa ser alguna cosa, quan de fet no és res, s'enganya a si mateix» (Ga 6,3).

Viure en l'àmbit de l'ésser més que en l'àmbit del semblar és una llei essencial de la vida espiritual. Viure sota la mirada de Déu més que no pas sota la mirada dels homes. Les coses tenen el valor que elles tenen per a Déu. Si vivim segons la mirada dels altres, pot ser que siguem unes persones diferents per als nostres amics, els nostres pares, el nostre medi professional, etc.

Una sola cosa compta en la vida: la intensitat de l'amor, i aquest és lliure de tots els condicionaments. Hi

ha vides pobres que són meravelles d'amor. «La humilitat és la veritat», deia Santa Teresa. Acceptar i desitjar ser posats en la veritat sobre un mateix, acceptar-se en les qualitats i en els límits, heus ací la bona actitud que cal prendre. Sant Benet explica que allò que és propi de la pau i de la humilitat interiors és l'acceptació recíproca que consisteix a no comparar el que hi ha en nosaltres amb el que hi ha en els altres. Déu dona a cadascú el que necessita. Ell ens estima pel que som, Ell ens vol tal com som, encara que ens desitja millors.

Més encara, la humilitat de què Crist ens dona exemple és la que consisteix no a ser allò que hom és, sinó a rebaixar-se per sota del que hom és. «Ell es va fer no-res i prengué la condició d'esclau» (Fl 2,7). Es parla molt dels sofriments psíquics de Crist en la seva passió, però el seu pitjor sofriment devia ser el fet de veure's deshonorat per les masses de Galilea per les quals volia ser estimat, com tot home desitja ser estimat. No hi ha res més tràgic en una existència humana que el fet de ser rebutjat per la seva comunitat.

La humilitat de Crist fou també el fet d'ocupar el darrer lloc per esdevenir el servidor de tots. L'abat Huvelin deia de Nostre Senyor: «Ha ocupat el darrer lloc fins a tal punt, que ningú mai no li podrà prendre.»

Paraula i vida

La certesa de la fe

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Primat

Pau VI ja fa anys feia aquesta observació sobre les coses que narren els evangelis, que considero encara actual: «Ens adonem que aquelles coses resulten molt estranyes a la mentalitat moderna, tan extravertida, tan recalcitrant al coneixement per via de fe, tan incapaç per a la meditació en el santuari religiós de la consciència i tan inexperta per al llenguatge de l'oració mental.»

I és ben veritat que la fe és *certa*. En el discurs del dia de Pentecosta va dir sant Pere: «Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu l'ha constituït Senyor i Crist, aquest Jesús que vosaltres vau crucificar.» En realitat sols creu veritablement en Déu qui s'adhereix a ell incondicionalment, qui presta a Déu el seu assentiment absolut.

La certesa de la fe té un fonament perfectament raonable: és el testimoni de Déu manifestat en la seva revelació per mitjà de Jesucrist. I alhora té una font

que és la gràcia de l'Esperit que actua a l'interior de l'home. Per això s'ha dit que la fe «és la interiorització de la paraula de Déu». L'acció de Déu suposa una bona voluntat radical de l'home que es presenta davant d'Ell disposat a escoltar i a acceptar la seva Paraula.

La certesa pròpia del coneixement científic és radicalment diversa de la certesa de la fe. La certesa de la fe no troba el seu fonament ni en l'evidència d'allò que ha estat revelat per Déu —ja que el misteri embolcalla la veritat revelada— ni en la comprovació racional evident del mateix fet de la revelació.

Tot això ens fa veure que la fe és absolutament certa i al mateix temps és essencialment *fosca*. Tanmateix la fe demana del creient un assentiment *lliure*. Així doncs, l'obscuritat de la fe prové del misteri; la llibertat, del fet que l'assentiment no és fruit de la conclusió d'un raciocini, sinó de l'acció íntima de l'Esperit, voluntàriament acceptada per l'home.

També convé dir que la certesa de la fe és contrària al dubte, però no a la recerca i a un estudi constants vers una maduració de la mateixa fe. Sant Anselm diu que

La certesa de la fe té una font que és la gràcia de l'Esperit que actua a l'interior de l'home.

«la fe mira de comprendre». I sant Agustí afirma el següent: «Crec per entendre i entenc per creure millor.» És inherent a la fe que el creient desitgi conèixer millor aquell en qui ell ha posat fe i vulgui comprendre el qui la hi ha revelat. En la fe, la intel·ligència i la voluntat de l'home col·laboren amb la gràcia divina. Per a sant Tomàs «creure és un acte de l'enteniment que s'adhereix a la voluntat divina sota el mandat de la voluntat moguda per Déu mitjançant la gràcia».

La fe és do de Déu que demana la nostra col·laboració.

opinió

Punt de vista

Josep Casellas
Capellà i periodista

Col·loquis o soliloquis?

Quan els televisors encara no havien entrat a les cases i els carrers dels pobles i de les ciutats de mida humana no eren tan plens de vehicles i de sorolls, molta gent aprofitava la frescor dels vespres d'estiu per fer petar la xerrada. L'escena d'un grup de persones assegudes en cadires més o menys confortables situades ordenadament damunt la vorera era força familiar.

Els temps han canviat i l'individualisme ha anat guanyant terreny fins al punt que el cantautor català Joan Isaac, després d'observar la falta de comunicació entre les persones i el fet que cadascú va a la seva, es pregunta repetidament, en una de les seves darreres cançons: on és la gent?

Les persones fan els col·loquis i els col·loquis fan les persones. Una persona que viu aïllada pot acabar esdevenint capaç de protagonitzar tan sols soliloquis i no pas col·loquis. La conversa, la relació directa i personal amb els altres, és enriquidora. I això val tant per als col·loquis que espontàniament s'organitzaven anys enrere als carrers com pels que es fan arreu del món d'una manera més estructurada i sovint amb participants de diversos països. Aquest darrer tipus de col·loqui sol girar entorn d'un tema, i hi participen experts i persones que tenen experiència en aquell camp, o que s'hi interessen tot i no estar-hi directament implicats.

Girona és un dels punts on aquest estiu se n'ha celebrat un: el Col·loqui Europeu de Parròquies. Va ser una plataforma de trobada, que va facilitar la conversa i l'aprenentatge mutu entre els dos centenars llargs de participants. Un col·loqui de debò, malgrat les limitacions inherents a qualsevol activitat humana. S'hi va tractar el tema de la dimensió social de la fe en les comunitats cristianes.

En un col·loqui com aquest hi cap de tot: des d'estadístiques que desemmascaren el dogma neoliberal segons el

qual el creixement econòmic fa recular la pobresa, fins a experiències ben localitzades, com el treball que es fa al Regne Unit a favor dels refugiats. Al Col·loqui celebrat a Girona s'hi va sentir des de la invitació —no seguida pels assistents— a donar prioritat al concepte «caritat» per damunt del de «solidaritat», formulat per Mons. del Toso, del Consell Pontifici *Cor Unum*, fins a la fina observació del bisbe Setién referida a la inexistència d'estudis seriosos que expliciten quines són les estructures de pecat —de les quals Joan Pau II ha parlat tant— en el món actual.

Les conclusions generals, que alguns dels participants van trobar massa genèriques i poc operatives, advoquen per una «solidaritat amb el conjunt de la humanitat i de la creació» i animen les parròquies a fer visibles aspectes com ara la pràctica del competir, l'atenció als pobres, l'exercici del poder com a servei i l'obertura a l'universalisme.

Un esdeveniment d'aquestes característiques no s'organitza per passar l'estona, com era sovint el cas en els col·loquis a la fresca que ajudaven a endinsar-se en les llargues nits d'estiu. Però trobades com la de Girona ensenyen la necessitat de passar estones junts, preferiblement amb persones de països i cultures diversos, perquè els cristians i les comunitats no caiguin en el parany del soliloqui. Participar en una conversa —ni que sigui virtualment, a través d'Internet— exigeix sortir d'un mateix i mirar de comprendre l'altre. Els col·loquis donen l'oportunitat d'establir múltiples converses cara a cara i d'obtenir nombroses informacions de primera mà. I si, com el que s'ha fet a Girona, el tema és el de la solidaritat, el qui hi participa no en surt indemne, sinó amb més raons i ànims per afirmar-se en el noble ofici —amb grans beneficis a l'horitzó— de promotor de solidaritat.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El secret per començar el dia amb serenor

El Sant Pare ha anat comentant, a les audiències generals dels dimecres, els salms. Es tracta d'uns comentaris molt interessants i a l'abast de tothom. Una bona manera d'obrir els llavis dels fidels per tal de cantar les grandeses del Senyor, suplicar-li ajut, demanar-li perdó, donar-li gràcies i lloar-lo. Recórrer als salms pot ser el mitjà per rescatar l'oració del pou de la rutina i per envigorir-la amb motivacions adequades.

Joan Pau II, en una d'aquestes catequesis, glossa el salm 5. «Senyor, escolteu el meu clam a trenc d'alba; us exposo el meu plet de bon matí i em quedo esperant.» És una pregària del matí. I per això és adequat que hi hagi la pregària matutina anomenada *Laudes*, que vol dir «lloances». Una súplica marcada per una determinada tensió i un cert neguit. A fi de comptes, vés a saber què pot passar en un dia. Però, el qui prega espera activament en el Senyor, ric en bondat i misericòrdia. És impossible que el Senyor abandoni el fidel.

Sant Jeroni, en explicar aquest salm, diu que «només

l'Església pot tenir aquesta confiança». En efecte, el fidel prega confiadament. Cada jorn pot ser portador de les més diverses sorpreses. Però el Senyor és coherent. No és pas «un Déu que es complaui en la maldat». Es posa sempre al costat dels que cerquen la veritat i l'amor. Així, el qui prega no se sent mai sol ni abandonat en iniciar les seves tasques. És persona dedicada a Déu i a la seva «gran misericòrdia». Viu la comunió i la intimitat divines. Quina experiència tan gran de seguretat! No tindrà por, passi el que passi, perquè rep la força de dalt per vèncer les dificultats. El Senyor li dona la mà i el guia pels carrers de la ciutat. Misericòrdia i fidelitat. Justícia i salvació. Aliança sempre operant.

El just sofrirà proves, es trobarà amb la radicalitat del mal. Tanmateix romandran la llum i la pau. Una onada de serenor i de goig embolcallen els fidels al Senyor. Malgrat les fatigues del dia que comença, el fidel posseirà sempre el sol de la benedicció divina. L'experiència de l'oració fa exclamar: «Vós, Senyor, beneïu el just, el vostre favor el protegeix.» Heus aquí el secret per començar el dia amb serenor.

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà (ynaraja@eresmas.net)

Terra Santa

A qui se li acut parlar de Terra Santa ara? No és un lloc tan perillós i terrorífic? Potser ho és, però se m'acut a mi perquè estimo el lloc.

La peregrinació a Terra Santa era una cosa massa grapejada. S'anunciaven amb aquest nom simples viatges amb estades en hotels de moltes estrelles i en còmodes transports, acompanyats per guies professionals molt allunyats a les seves vivències personals del missatge cristià que traspua el lloc. En algunes ocasions es tractava de simples aprenents de creuers de luxe pel Mediterrani. No, senyors, això no és peregrinar. Em permeto escriure avui així, perquè cap agència creurà sentir-se perjudicada. Totes han cancel·lat els seus programes. I, no obstant això dit, es continua peregrinant a Terra Santa. M'ho diu el P. Bon, superior de Cafarnaüm. Cada dia hi arriben de 100 a 500 persones, i a més, aviat un equip d'arqueòlegs reprendrà les excavacions. També em diu què se sent molt més segur allà que aquí, i ho accepto convençut.

Hom té por pels actes terroristes que se succeïen entre comunitats? Doncs una cosa semblant passa aquí, que tampoc no estem privats d'actes terroristes, amb l'avantatge en aquell cas, que ni uns ni altres gosaran atemptar contra els Llocs Sants cristians. M'asseguren que, llevat del trajecte de Jerusalem a Betlem que resulta complicat i impossible de vegades, el pelegrí es pot moure, visitar i pregar sense perill. Però és que cal no oblidar que tota peregrinació comporta dificultats. I això ho han explicat tots els qui van deixar escrita la seva experiència, des de la pelegrina Egèria del segle IV, fins al nostre Verdaguer. Potser per recuperar l'ànim ha arribat l'hora de llegir i regellir aquestes precioses cròniques que ens van deixar.

L'Església local, presidida pel Patriarca Llatí; i la Custòdia Franciscana, són les principals institucions cristianes de Terra Santa. Els fidels, generalment, són gent senzilla. Mal vistos pels israelians per la seva condició d'àrabs i relegats, moltes vegades a categoria social inferior per aquests últims, perquè no són musulmans. Els franciscans i altres ordes religiosos, a més de servir, mitjançant col·legis, orfenats i asils els d'allà, van preparar des d'antic llocs d'acollida per als pelegrins. Antigament es tractava gairebé de simples refugis, (vaig conèixer el 74 la Casa Nova de Tibèries, senzilla, pobra, però enormement acollidora, gràcies a la bondat del P. Cortés). Les d'ara estaven molt ben ateses per personal del lloc, que trobaven en aquest treball el seu mitjà de subsistència. La visita dels cristians d'altres llocs, a més, representava per a ells un motiu d'encoratjament per a la seva fe. En aquest sentit la peregrinació del Papa va ser una cosa molt útil. Que hagin hagut de tancar-se les Casa Nova perquè no hi van pelegrins, no és problema per als bons frares. Fra Ovidio continuarà atenent peticions de l'exterior i rebent els seus proveïdors. El P. Vítores anirà a les seves classes i podrà dedicar més temps a la teologia, el Gmà. Rafael està remodelant els espais de Getsemaní amb la seva elegància i bon fer. Uns i altres podrien tornar a la seva província d'origen, però ningú no vol fer-ho. Ara bé, el personal que atenia les residències s'ha quedat sense ocupació. I tot per una por que, si fóssim conseqüents, l'hauríem de sentir també aquí i no atrevir-nos a sortir al carrer.

Notes insignificants

Germà Adrià

La força del penediment

En una presó, durant el meu recorregut d'estiu, he visitat dos amics que estan empresonats per homicidi. A tots dos els vaig conèixer de joves, però tots dos afronten la seva situació de forma totalment diferent. Són el Tori i el Paco.

El Tori és alt, fort i té els braços tatuats. Per la seva part, el Paco és alt, prim i té tot el cos tatuat. Fa catorze anys que el Tori està empresonat. Tot i que està condemnat a trenta anys, li han reduït la condemna a vint. El Paco fa deu anys que està empresonat. També el van condemnar a trenta anys, però amb la nova Llei s'han quedat en vint.

El Tori treballava de guixaire. Guanyava un bon sou i les empreses se'l rifaven. El Paco no ha treballat mai i sempre havia

viscut de les trampes, els robatoris i les gresques. Durant l'estiu, el Tori es va voler divertir i se'n va anar a viure la *ruta del bacallà*. A partir d'aleshores, tot eren gresques i discoteques en indrets allunyats de casa seva, en un poble de Barcelona. I com que li havien advertit que allò era perillós se n'hi va anar amb una pistola. I una nit, en una discoteca el van desafiar a una baralla. Així, van sortir al carrer on li anaven a donar una pallissa i, per aquest motiu, ell va treure la pistola i els va amenaçar. Ell explica que, amb el nerviosisme, va prémer el gallet i va matar un jove de 21 anys.

Ni ell mateix s'ho creia, per això es va lliurar mansament. El Tori em deia que la seva condemna era justa i que es turmenta-

va pensant en el mal que havia fet: segar una vida jove, el dolor d'una mare vídua que tenia tota la il·lusió en el seu fill; dos germanetes petites; una xicota que l'estimava molt...

«Vaig fer tant de mal», diu el Tori, «que no ho podré pagar no». Ell no coneixia el jove, ni les germanes, ni la seva mare, ni la seva xicota, però cada nit li sembla que les veu plorar.

Com podria reparar tant de mal?... És cert que se n'ha penedit, que s'ha confesat, però el mal ha estat incalculable. Se sent tan culpable que ni tan sols no ha demanat els permisos que ja li corresponen, perquè a la presó mai no ha tingut problemes.

El Tori, en pau amb el Senyor, viu trist i turmentat. Tem la llibertat i no pel que li pugui passar, sinó perquè sempre tindrà davant dels ulls el crim que va cometre. En fer-me una abraçada de comiat, va insistir que contestés totes les seves cartes i, sobre-

tot, em va demanar que resés molt per ell.

Com ja he dit, el Paco fa deu anys que està empresonat. Està indignat i furios perquè cada vegada que li toca un permís l'hi neguen i la jutgessa no fa cas de les seves instàncies i recursos. Ha de concedir-li el permís que li correspon. El Paco diu que si no l'hi donen en farà una de molt grossa. I, naturalment, ni la presó ni la jutgessa no volen donar-li el permís perquè tenen la certesa que, si ho fan, cometrà un delicte. El Paco no es penedeix del crim que va cometre. A ell no li dol haver segat la vida d'una jove i només viu pensant en ell mateix, exigint una justícia a la seva mesura. Quan surti, perquè un dia ho farà, no té cap projecte de vida. Ell mateix diu que ningú no li donarà feina i, com que els seus pares no en volen saber res, ell tampoc no vol saber res dels seus pares ni de ningú.

Vaig sortir de la presó resant per tots dos. A la missa de la tarda, vaig resar per tots dos. Pel Tori i pel Paco, Senyor...!

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Cursos de videojocs per a capellans

«Aneu als joves i jugueu amb ells», recomanava sant Joan Bosco als seus seguidors. A Milà, Itàlia, el pare Antoni Mazzi, salesià, ha actualitzat el consell de don Bosco amb un curs de videojocs per a capellans.

«Els educadors han de conèixer els videojocs per trobar-se amb el jovent. Condemnar aquest entreteniment a priori vol dir no comprendre la realitat. En tot cas, el que cal és substituir videojocs violents o pornogràfics per altres de més nets, divertits i pedagògics.»

El pare Mazzi, tal com ha destacat en una entrevista concedida al diari de Torí *La Stampa*, s'ha pres seriosament la iniciativa. «És clar que m'agradaria que tots els nois fossin escoltes, però la informàtica s'imposa i ha entrat als nostres centres parroquials. Si prohibim els videojocs a la juvenalla, se n'aniran a un altre lloc...»

El salesià ha preparat en un canal satèl·lit monotemàtic de jocs —*Game Network*— la primera patrulla de capellans que aprenen a moure's en la jungla de Tekken II, o a guiar un automòbil en el trànsit virtual de Crazy Taxi.

Un dels primers alumnes del curs és el capellà Cersare, de 44 anys, de la ciutat de Como. «Mai no havia passat el temps amb videojocs, però, si serveix per crear grups juvenils, val la pena.»

L'empresa Game Network, que ofereix el curs ideat pel pare Mazzi, està convençuda de la seva efectivitat. La imatge del rector o vicari de poble o barriada que es treia la sotana per jugar a futbol amb adolescents ha passat a la història; aleshores es podia improvisar; amb els videojocs no és possible, se n'ha d'aprendre.

La iniciativa del religiós italià ha rebut alguna crítica, però el rector de la parròquia de Vimodrone, alumne del curs, comenta: «Per acostar-me als joves he estat entrenador de l'equip de futbol del poble. Ara calen noves iniciatives per compartir amb el jovent, i els videojocs n'és una.»

A Catalunya, la dificultat no rau en la manca de videojocs, sinó en la davallada de nois i noies per manca de natalitat, i també pels poquíssims capellans joves que tenim.

Zoom

Miquel Àngel Codina

Cada 6 d'agost
Hiroshima es
tenyeix de negre i
cendres. Recorda
amb pesar un dels
episodis més
abominables de la
història de la
humanitat. Encara
no han cicatritzat
per complet les
ferides que va
ocasionar el
llançament de la
primera bomba
atòmica i que va
destruir el 1945
l'esmentada ciutat
japonesa. Els
supervivents de la
massacre preguen
perquè la pau
s'estengui arreu del
món, un desig que
es pot veure frustrat
amb el projecte de
l'escut antimíssils
patrocinat
recentment pel
president dels Estats
Units. I és que
aquesta polèmica
iniciativa pot
conduir novament
al rearmament
mundial.

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

Tramitació d'enterraments

En cas de defunció,
què s'ha de fer?

Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

□ Mons. Milingo i el P. Amorth

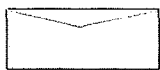
En el número del 7-VI-2001, a la pàg. 8, es presentava un comentari de don Gabriele Amorth sobre la defecció de Mons. Milingo. Aquest sacerdot paulí afirmava que aquest fet dolorós tan sols era explicable amb el «rentat total del cervell».

Com és ben sabut, des dels anys setanta aquesta explicació tan popular per la seva simplicitat ha estat desmentida pels fets i pels estudiosos. Als Estats Units, els tribunals ja no l'accepten; a Itàlia —on l'anomenen *plagio*— va ser eliminada de l'ordenament jurídic a finals dels vuitanta. Fins i tot el sentit comú i l'experiència corrent mostren que ningú no pot rentar el cervell a un individu llevat d'un mateix (però llavors no és violència). En definitiva, l'home només canvia de paradigma mental si les raons que sent li són convincents. És curiós que l'àmbit de la consciència (l'anomenat «sagrari de l'home») i de la persona sigui intangible fins i tot per a Déu, però en canvi sigui accessible per al rentador de cervells i despersonalitzador de persones: serà degut al fet que s'ha col·locat ell per damunt de Déu o que ha col·locat l'home per sota de la dignitat d'aquest?

Després de llegir l'article, vaig contactar amb el mundialment conegut Cesnur (Centre d'Estudis sobre les Noves Religions: cesnurto@tin.it), amb seu a Torí i dirigit pel gran especialista Massimo Introvigne, i em van indicar que la tesi cau per ella mateixa si es té en compte que Milingo ja havia concelebrat el 1999 un matrimoni de massa del reverend Moon, i que ja des de feia mesos havia anunciat el seu pas als amics íntims i als dirigents del moviment de la Unificació. En definitiva, una acció premeditada durant llarg temps, tan sols ignorada per qui no volia esbrinar el que passava. Com probablement li ha passat a don Amorth.

Conec l'exorcista de Roma, don Amorth, del qual he llegit també els llibres no traduïts al castellà, i valoro en ell el seu sentit sobrenatural, el seu equilibri i serenor, així com la seva col·laboració amb els psiquiatres. Per això m'ha sorprès i m'ha dolgut que ell pronunciés aquelles asseveracions, que seran cregudes per molts, amb motiu del seu prestigi en el camp. No tothom repararà en la contradicció interna que enclouen les seves paraules: «Amb premeditació, tot esperant el moment de

Cartes del lector

feblesa, l'han atret i han aconseguit que cedís.» Efectivament, si Milingo «cedeix» ho fa voluntàriament, no l'han «doblegat» amb la violència.

Estic convençut que aquestes paraules recollides en el vostre article —a més de no correspondre a la realitat— poden ser preses com un llençar pedres a la pròpia teulada de l'Església; pedres que recolliran els seus enemics per alimentar les seves catapultes. Recordem sobre aquest tema el trist cas que va tenir lloc a Barcelona amb el segrest per part d'un conegut psiquiatra d'un jove barceloní, amb ajut de la família d'aquest. És clar que va passar als segles obscurs, en el llunyà segle passat, el 1996 i en un psiquiàtric situat en un centralíssim lloc de Barcelona. (El protagonista explica el seu segrest a l'Editorial Ramiro el Monje, i ho publica el 1996. Que l'autor professi uns ideals que molts no seguiran no autoritza a desqualificar-lo per manca de veracitat).

Considero que hauríem de desactivar la bomba que l'article ha armat. El Cesnur pot proporcionar als lectors interessats tota la informació i la bibliografia que necessitin (és accessible també perquè les seves llengües de treball són l'anglès i l'italià). He dit tot això perquè valoro el notable esforç que la revista està fent en aquesta darrera etapa. I no voldria que es malmetés.

JAVIER VILLANUEVA, prve.
Barcelona

□ Quan comença una vida humana?

Botella Llusí, catedràtic i metge, afirmava recentment a un mitjà de comunicació: «Jo no sé quan comença una persona humana, però sí que sé, perquè ho he vist, i qualsevol ho pot veure, sota l'objectiu d'un microscopi, quan comença la vida humana.» Llusí no fa servir circumloquis, ni invoca arguments metafísics o religiosos per explicar de manera clara i planera que la vida humana «comença en el mateix moment de la fecundació, quan l'espermatozoida havent penetrat a l'òcit, aquest ex-

pulsa el seu segon «corpuscle polar», mig genoma del pare i mig genoma de la mare es fusionen. Allà ja existeix una vida nova amb genoma propi, diferent del pare i del de la mare».

Aquesta distinció que alguns investigadors estableixen entre preembrió i embrió, per tal de justificar la manipulació o eliminació dels primers perquè considerem que encara no són persones, segons el professor Botella és clarament enganyosa, «perquè intenta convèncer-nos que allò encara no és una vida humana amb la seva dignitat i el seu dret a intentar un futur».

Amb honradesa científica explica les raons d'aquesta distinció. Simplificant, podríem reduir-les al fet que en la primera setmana —període anomenat preembrionari—, els òcits fecundats «encara no envien senyals a l'organisme matern i el «diàleg humoral» fill-mare que caracteritza l'embaràs encara no s'ha establert (...). Per contrapartida, a partir de la primera setmana (...) el «diàleg» al qual hem fet referència ha començat i amb ell ho ha fet l'embaràs. Segons aquestes diferències, avui, molts investigadors, fan distinció entre «preembrió» i «embrió». El primer seria abans de la implantació. Pròpiament no hi hauria embaràs i el concepte que, almenys en aparença, és igual per a tots els mamífers superiors anomenats «euteris», la rata, la dona, la balena o l'ovella no tindria personalitat humana. Així, les trenta mil mòrles (conglomerat cel·lular semblant al fruit de la bardissa) que hi ha a Espanya, conservades en nitrogen líquid i esperant la mort (...) no constituïrien objecte d'avortament; seria lícit utilitzar-les per a la investigació i la «píndola de l'endemà» tindria el mateix significat que qualsevol altre contraceptiu...»

Aquesta consideració, insisteix, és enganyosa, perquè «l'ou o zigot d'una sola cèl·lula ja és algú genèticament diferent dels seus progenitors. És el punt de sortida d'un nou ésser, que primer serà un preembrió i després un embrió, més tard un fòtus, un nen, un adult. Però des del principi serà un ésser humà, una vida humana». «No hi entenc gens en lleis —acaba—, però crec que els seus drets comencen, si més no haurien de començar, en aquest moment important que les dues cèl·lules sexuals, esperma i òcit, s'uneixen.»

MARIANA PINEDA
Barcelona

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ La dialèctica de la violència

Els milers de radicals vinculats als moviments anarquistes no volien una manifestació pacífica. Els grups antiglobalització, sí. El lloc, Gènova, on el divendres 20 de juliol un carrabiner va disparar contra un jove activista, amb resultat de mort. «Tràgica fatalitat» aquest matar perquè se senten en perill i s'han de defensar? «Tràgica fatalitat» que obliga a fer servir les armes i a donar-los un tractament millor que a les paraules? El fotògraf de Reuters capta les imatges de l'escena. És difícil que els mitjans es refrenin si tenen la bona imatge d'una tragèdia.

Informar era, en aquest cas, prioritari.

Però ens produeix un nou dolor saber que un noi de 21 anys mati un altre de 23. Aquesta és la realitat; una més, de la imatge plasmada que ha donat la volta al món. Imatge que reclama i demana que les manifestacions siguin de debò pacífiques i que ningú no vulgui fer de la violència un esclavatge que no duu enlloc. Quin és el model de convivència humana que enarborem? Els hem donat armes i ara els hem de plorar per morts?

MARIA LANFRANC
Castellcir

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Signes de vocació

—Des de fa un temps m'estic plantejant la vocació al sacerdot. A vegades ho sento molt fort, però en altres moments penso que no hi serveixo. Ara per ara ho vaig posposant fins que acabi els meus estudis universitaris. Hi ha signes clars de vocació?

—Pel que em dius en la teva carta, portes una vida cristiana ordinària: pregària, Eucaristia, confessió freqüent, inquietuds per servir... tot això situa els teus plantejaments vocacionals en una perspectiva correcta. Déu crida, continua cridant en tot moment. Avui es parla de crisi de vocacions, però hauríem de parlar més aviat de crisi de respostes. Potser voldríem una crida aclaparadora, que no donés peu a cap dubte. Millor si fos una aparició divina. Però aquest no és el camí ordinari pel qual Déu crida.

Em fa l'efecte que en la teva oració i experiència cristiana vas intuïnt la suau invitació del Senyor a seguir-lo de més a prop en el camí del sacerdoti ministerial. Ets cristià, vols seguir Jesús, veus que Ell necessita avui nous col·laboradors per anunciar l'Evangeli, celebrar l'Eucaristia i servir el seu poble. Jo t'animaria a no tenir por i a no posposar la decisió. Si tens les qualitats humanes (salut, capacitat per als estudis, voluntat per adquirir les virtuts) i cristianes (esperit de pregària, pietat, gust per les coses de Déu, zel apostòlic) per al sacerdoti, si obres amb rectitud d'intenció, si cerques sincerament la glòria de Déu i el servei als germans... endavant. Parla amb un bon conseller espiritual i posa't en contacte amb el delegat diocesà de Pastoral Vocacional de la teva diòcesi. També t'aconsellaria una visita al seminari i una convivència amb altres nois que ja han donat el pas que tu et proposes fer.

Unció dels malalts

—Tinc un familiar greument malalt i voldria que rebés l'extremunció. Altres membres de la família hi discrepen i diuen que és millor no espantar-lo i esperar que no s'adoni de res. Què és més convenient?

—En primer lloc cal dir que el nom correcte d'aquest sagrament és «Unció dels malalts». És un sagrament específic per als malalts greus i no pas per als agonitzants. Segons la doctrina de l'Església, aquest sagrament té la finalitat de donar una gràcia especial al cristià que experimenta les dificultats inherents a l'estat de malaltia greu o de vellesa avançada. Convé rebre'l en cas de malaltia de certa gravetat, abans d'una greu operació i en la vellesa. La gràcia del sagrament procura la unió dels malalts a la passió de Jesucrist, pel seu bé i el de tota l'Església, els dona la fortalesa per viure cristianament la seva situació, atorga el perdó dels pecats si no és possible rebre la penitència, si Déu ho disposa pot retornar la salut corporal i ens prepara per al trànsit de la vida eterna.

Els seus familiars tenen una equivocada i tènica visió del sagrament. No es tracta d'espantar, tot al contrari, sinó d'animar i encoratjar. A més, vull recordar que molts dels que no volen «espantar» els seus familiars amb els ajuts espirituals no dubten a fer venir el notari a corre-cuita per arranjat els afers temporals. El meu consell és que animi el seu familiar malalt a rebre la visita del mossèn i si ell no pot fer-ho, faci-ho vostè amb l'adequada prudència i discreció.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@idgrup.iber.net.com - www.balmesiana.org
- Catalunya Cristiana,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 4t - 08014 Barcelona,
fax 934 092 820. Cal indicar sempre «Consultori».

L'entrada de la núvia

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

No fa gaires dies hom em deia que el salm responsorial de la missa del dia de l'Assumpció de la Mare de Déu no era prou adequat. «No s'entén fàcilment», m'observava; «seria millor un càntic de gloriificació del Senyor, com per exemple el càntic d'Anna». He rellegit el salm responsorial esmentat, en el context de la solemnitat de l'Assumpció i la conclusió ha estat que el fragment del salm 44 que es canta en aquesta ocasió és més que adient per celebrar el misteri del dia. És cert que el càntic d'Anna, com a expressió d'acció de gràcies per a una maternitat extraordinària, respon també a la primera lectura, i a la descripció d'una maternitat victoriosa com la de la donasigne (vegeu primera lectura, Apocalipsi 12,1-6a.10ab). Però la força del salm 44 és la de destacar l'objecte de la festa, que no és pas directament la maternitat de Maria (element, però, mai separable en la contemplació de la Verge i Mare de Déu), sinó l'entrada victoriosa i gratuïta alhora de Maria a la glòria del seu Fill.

El salm de les noces reials

El salm 44 (numeració de la Vulgata) és un dels més coneguts del salteri, a

causa del seu caràcter «messiànic», és a dir, de la seva condició profètica en relació amb Crist. Canta, en la seva composició unes noces reials, però la tradició cristiana hi ha vist una imatge de les noces del Fill de Déu amb la humanitat —l'encarnació. Per això és un dels salms que es canten cada any a la nit de Nadal, a l'Ofici de lectures. La imatge de l'esposa porta a pensar en l'Església, i com a imatge i primícia de l'Església, en Maria, la Mare i Reina. Ja, al l'Antic Testament, la imatge de l'esposa era utilitzada per significar el poble d'Israel, i com a síntesi del que Israel volia ser per significar la ciutat santa de Jerusalem, el lloc escollit per excel·lència per celebrar la presència del Senyor enmig del seu poble.

Aquest salm té dues parts ben clares: la descripció del nuvi —el rei— i l'arribada de la núvia —la reina. La primera és manifestament laudativa: El rei està descrit amb termes de total perfecció: el més bell de tots els homes, valent, cavaller victoriós, el seu braç gloriós llença les fletxes agudes i encerta els enemics, el seu tron desafia els segles, i ha estat ungit per Déu com a rei en preferència als seus companys!... L'aplicació d'aquestes característiques a Crist en la seva victòria

pasqual és espontània.

La segona part està dedicada a la núvia, i concretament a la seva arribada. Ve de lluny, però no ha de tenir por de ser menystinguda: «El rei està corprès de la teva bellesa.» Ve amb el seguici de donzelles amigues, que s'acosten al palau reial, conduïdes entre cants de festa.

El misteri de l'Assumpció de la Mare de Déu

Per què no hauríem d'entendre l'aplicació d'aquest salm a la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu? No és aquest misteri, tal vegada, comparable a l'entrada solemne de la núvia a la presència de l'espòs? L'admiració que suscita el fet d'unes noces reials és dels més populars, i no pas només en les anomenades «revistes del cor». Hi ha quelcom de fascinació que suscita l'admiració espontània.

El text elegit per al salm responsorial parla successivament al rei —el Senyor— i a la reina —Maria. La resposta s'adreça al rei, parlant-li de la reina: «Teniu la reina a la dreta, vestida amb brocats d'or.» És una exclamació contemplativa, que ha inspirat la imatge medieval, tan repetida, de la coronació de la Mare de Déu. Entre

les diverses imatges, hom no resisteix de pensar en l'absis de Santa Maria la Major, a Roma; és segurament la representació més completa d'aquest misteri de l'art cristià occidental.

Les primeres paraules del salm s'adrecen encara a l'espòs, i destaquen la bellesa de l'ornamentació de l'esposa. La glòria de Maria és el triomf perfecte de la gràcia de Déu. El lligam entre la Maternitat, la Concepció Immaculada i l'Assumpció esclata en aquestes senzilles paraules del salm. El cant d'entrada de la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria destaca precisament aquest embelliment que Déu ha fet de Maria, atorgant-li l'exempció de tot pecat, i donant-li el ser «plena de gràcia»: «M'ha mudat amb vestits de victòria, com la núvia que s'engalana amb joiells.» La solemnitat de l'Assumpció no és pas una celebració aïllada d'una victòria de Maria, sinó una celebració de la victòria pasqual de Crist, atorgada plenament a Maria.

Per això, el salm responsorial parla ara a Maria, i li parla del «seu Senyor». En ella s'ha acomplert el perfecte seguiment de Crist, tal com aquest el volia per als seus deixebles: «Oblida el teu poble, i la casa del teu pare.» I també aquella reflexió de sant Pau: «L'amor de Crist ens empeny.» Però hi ha més: Maria no està sola. Les donzelles amigues són tota l'Església: per a l'Església, Ella és model d'esperança certa i consol del poble que camina (Prefaci).

petites homilies

Contra el cansament

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tots correm la cursa de la vida. Que moltes vegades és una prova dura. Fins i tot, duríssima per a alguns. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra. Moltes famílies són llaurades despietadament per l'infortuni. La societat trontolla. I no poques persones beuen l'amargor de la seva solitud. No és estrany que hi hagi qui es cansi. Es cansi d'aguantar la duresa. Es cansi àdhuc de córrer. Potser un dels braus testimoniatges que avui el món exigeix del cristià —de l'Església— sigui no sols el de superar la temptació del cansament i del desànim, sinó el de donar raó de la valentia del per què no podem abandonar la cursa. No es tracta d'amagar la realitat. Es tracta d'omplir-la de la llum il·lusionada de la fe, de l'esperança, de l'amor. Tenia posada l'esperança en el Senyor, i ell, inclinant-se cap a mi, ha escoltat el meu clam.

Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Jesús no és sols el model dels qui corren. Ell és també la cursa. El camí. Ha com-

Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada.

partit la nostra existència fins al final. També ell s'ha sentit calat per les onades de l'agoixa. He de passar la prova d'un baptisme: com em sento el cor oprimit

fins que no l'hauré passada. Submergit en el baptisme del sofriment i de la incomprensió, ha arribat fins al llot de la cisterna de la mort. I el Senyor,

inclinant-se cap a ell, l'ha deslliurat. M'ha tret fora del fang, del llot on em moria, ha posat els meus peus sobre la roca —de la resurrecció— i m'hi sento segur.

El misteri pasqual —sofriment, mort i resurrecció— és el camí de la vida i la seva explicació creient. Camí que fem tots. Uns, lúcidament des de la llum de la fe. Molts, des de la boira de la seva pobresa summa —tan pobres que ni tenen massa clara la riquesa de la fe— viuen i travessen el misteri pasqual a cops de roc o a vergassades d'injustícies. Els obrers en atur, tantes i tantes dones crucificades a la creu de la família, del menyspreu i la humiliació violenta, el jovent ofegat en el fang de la incertesa, els vells que no saben on van ni massa d'on vénen... El món s'omple de creus. Ara sóc un pobre desvalgut, però el Senyor pensa en mi. Misteri pasqual de la humanitat redimida. Tingueu present aquell —Jesús— que aguantà un atac tan dur... així no us deixareu abatere, cansats de resistir. Tenir present Jesús. La seva cursa entre nosaltres. El seu triomf. Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, un himne de lloança al nostre Déu; tots els qui ho han vist se n'admirin, i confien més en el Senyor.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial I)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 4)

AGOST

19. Diumenge

XX de durant l'any. Verd. Lectures: Jerèmies 38,4-6,8-10 / Salm 39 / Hebreus 12,1-4 / Lluc 12,49-53. Si es vol: *Sant Joan Eudes, prev.* (ML) *Blanc.* TARRAGONA: *Sant Magí, ermità, mr.* (ciutat MO / diòcesi MLI) *Vermell.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Juli, sen. mr.; Marià, cfr.; Lluís, b. de Tolosa.

Festa Major: a Aiguamúrcia, Avinyonet del Penedès, Baix Pallars, Batea, Bellaguarda, Bellmunt d'Urgell, Bordils, Campllong, Caseres, Castellnou de Bages, Cubells, l'Espluga Calba, Farrera, Fonollosa, Forallac, la Floresta, Gironella, Maldà, Passanant, Peramola, Planoles, Santa Coloma de Queralt, Sant Antoni de Vilamajor, Sant Martí Sescueioles, Talam, la Vall d'en Bas i el Vilosell.

20. Dilluns

Sant Bernat de Claravall, ab. dr. i fund. (MO) *Blanc.* Lectures: Jutges 2,11-19 / Salm 105 / Mateu 19,16-22

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Leovigild i Cristòfor, mjos, mrs.; Samuel, proft.; Filibert, ab.

Festa Major: a Castellbisbal, Puigverd de Lleida i Veciana.

21. Dimarts

Sant Pius X, papa (MO) *Blanc.* Lectures: Jutges 6,11-24a / Salm 84 / Mateu 19,23-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Privat, b. mr.; Quadrat, b.; Bonós, Maximia i Fidel, mrs. Santa Ciríaca, mr.

22. Dimecres

La Mare de Déu, reina (MO) *Blanc.* Lectures: Jutges 9,6-15 / Salm 20 / Mateu 20,1-16a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Timoteu i Sinforià, mrs.; Hipòlit, b. mr.; Filibert i Fabricià, mrs.; Santa Antusa, mr.

23. Dijous

Fèria. Verd. Lectures: Jutges 11,29-39a / Salm 39 / Mateu 22,1-14. Si es vol: *Santa Rosa de Lima* (MLI) *Blanc*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Felip Benizi, servita; Zaqueu, b.; Teonàs, b. mr.; Minervus i Eleazar, mrs.; Quiríac, b.; Beata Riquilda, vg.

24. Divendres

Sant Bartomeu, apòstol (F) *Vermell.* Lectures: Apocalipsi 21,9b-14 / Salm 144 / Joan 1,45-51

ALTRES CELEBRACIONS: *La Mare de Déu de la Font de la Salut.* Sants Ptolemeu, b.; Patrici, ab.; Jordi de Limni, mjo.; Santes, Àurea, vg. mr.; Ebba, abdsa.

Festa Major: a Algerri, l'Argentera, Cantallops, Freginals, Igualada, Massalcoreig, el Montmell, Prat de Comte, Ribarroja d'Ebre, Roda de Berà, Sant Bartomeu del Grau, Sidamon, Sitges, Tordera i Vallbona d'Anoia.

25. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: Rut 2,1-3,8-11;4,13-17 / Salm 127 / Mateu 23,1-12. Si es vol: *Sant Lluís rei de França* (MLI) *Blanc.* LLEIDA i URGELL: *Sant Josep de Calassanç, fundr.* (Lleida i Urgell, MO / altres diòcesis, MLI) *Blanc*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Geronci, b.; Genís, mr.; Santa Patricia, vg.

Festa Major: a l'Albagés, Alpicat, l'Ametlla de Vallès, Benavent de Segrià, el Catllar, la Febró, Fontanals de Cerdanya, Juneda, Llançà, el Masroig, Navàs, Orís, Palau de Plegamans, Penelles, Preixens, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Llorenç Savall, Taradell, Torrelles de Foix, Torroella de Fluvià, Torroella de Montgrí, Vilamaniscle, Vilassar de Dalt i Vinaixa.

Lectures bíbliques

Diumenge XX del temps de durant l'any

Lectura primera

Jr 38,4-6,8-10

Ai, mare meva! M'has posat al món a mi, que tinc contra meu tota la terra

Lectura del llibre de Jeremies:

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta abans no es mori.»

Salm responsorial

39

Tenia posada l'esperança en el Senyor,
i ell, inclinant-se cap a mi
ha escoltat el meu clam. R.

R. Senyor, no tardeu a defensar-me.

M'ha tret fora del fang,
del llot on em moria,
ha posat els meus peus sobre la roca,
i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou,
un himne de lloança al nostre Déu;
tots els qui ho han vist, se n'admiren,
i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut,
però el Senyor pensa en mi.
Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu,
Déu meu no trigueu més. R.

Lectura segona

He 12,1-4

Sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatre, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

Al-leluia

Jn 10,27

Al-leluia! Al-leluia! Les meves ovelles reconeixen la meua veu, diu el Senyor; també jo les reconec i elles em segueixen. Al-leluia!

Evangeli

Lc 12,49-53

No he vingut a portar la pau, sinó la divisió

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimat fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

Crida amorosa de la Mare de Déu als seus fills

Retalls de Lourdes

Lourdes és un centre de devoció mariana enmig dels Pirineus francesos. Cada any, milers de malalts, de cos o d'esperit, hi arriben per pregar i intentar obtenir una guarició. Però el miracle de la Immaculada Concepció és la conversió de les ànimes que es produeix en les persones que van a visitar-la. Des d'aquestes pàgines us volem oferir uns petits fragments de la vida de Bernadeta, del lloc de pelegrinatge i curiositats de Lourdes.

VIDA DE BERNADETA

L'any 1844 era un poble apinyat al voltant d'un castell. A casa d'un moliner, Francesc Soubirous, casat amb Lluïsa Castero, va néixer Bernadeta, primera de quatre germans: Antònia, Joan i Justin. La mare de Bernadeta no la va poder criar i la va portar a una dida. La família Soubirous era molt generosa i poc previsor; no anava mai ningú al molí que no el convidessin.

Aquesta bondat natural, juntament amb nous contratemps (Bernadeta als 6 anys té el primer atac d'asma) va fer que haguessin de canviar tres vegades de casa. La família no va deixar mai l'oració i sempre restaren units.

Quan Bernadeta tenia 10 anys, precisament el papa Pius IX definia a Roma el dogma de la Immaculada Concepció, va començar el calvari de la família Soubirous. Primer l'epidèmia de còlera, després un any de fam, i per últim el pare, calumniat, hagué d'estar una setmana a la presó. Quedà sense feina i hagueren de buscar treballs precaris. Sort que el seu oncle els va deixar una petita habitació humida, ja que sinó haurien hagut de dormir al carrer. El lloc on s'instal·laren era una antiga presó, amb pocs mobles: un llit, una caixa, unes cadires i unes màrfegues per dormir. No podien alimentar tantes boques i Bernadeta es passà dos anys a casa de la dida, a Bartes. Allà fa de pastora, fins als 14 anys quan torna a Lourdes per preparar la comunió.

L'onze de febrer del 1858 comencen les aparicions a la cova de Massabielle, mentre anava a buscar llenya amb la seva germana i una veïna. La Mare de Déu se li aparegué divuit vegades. L'última fou el dia 16 de juliol.

Les aparicions més importants foren:

—3a: La senyora li digué que anés allí 15 dies i que no la faria feliç en aquest món, però sí en l'altre.

—6a: L'acompanyà el metge que comprovà que el pols era normal durant l'aparició.

—9a: La senyora li digué que anés a beure a la font, s'hi rentés i mengés herba. Alguns somreien, però canviaren d'opinió quan aparegué la font d'aigua clara que adolla de 120 a 600 litres diaris.

—13a: Bernadeta va sortir corrents de la gruta i va anar a demanar al Sr. rector

La Mare de Déu s'aparegué divuit vegades davant de santa Bernadeta.

que construís una capella.

—16a: Era el 25 de març. Després de demanar-li tres vegades qui era, aquella senyora li contestà «jo sóc la Immaculada Concepció». El mossèn Peyramale hi creu i les autoritats volen tancar la gruta i portar Bernadeta a un sanatori.

—17a: Tots els assistents van poder contemplar l'èxtasi de Bernadeta.

El batlle va portar les aigües a París per analitzar-les. El rei de França, Napoleó III, dona ordres que s'obri la gruta. Les aigües de la font ja havien curat un picapedrer i el nen Bartons de 2 anys; més tard, aquest assistirà a Roma a la canonització de la santa.

A Bernadeta els curiosos no la deixaven tranquil·la, i el mossèn després de traslladar la família a un molí habitable va portar Bernadeta a l'hospici de Lourdes. Allà, entre interrogatoris, s'hi estarà set anys. El bisbe de Tarbos, després de dos anys d'investigació va publicar un decret que deia «La Immaculada Mare de Déu

s'ha aparegut vertaderament a Bernadeta Soubirous».

Quan la vident tenia 20 anys s'imaginà l'església de la cripta i la imatge de la gruta. Bernadeta assistí a tots els actes.

Als 22 anys (1866) Bernadeta abandonava Lourdes i seguia el calvari a Nevers, on visqué 13 anys. Feia poc temps que era al convent quan entrà en coma i li descobriren un tumor al genoll. Totes les humiliacions i tots els sofriments els oferia als pecadors.

Morí santament resant l'avemaria el dimecres de Pasqua de l'any 1879, als 35 anys d'edat i va ser canonitzada a Roma pel papa Pius XI.

LOURDES

La Mare de Déu va escollir un poble francès del Pirineu Occidental, prop del riu Gave, per retrobar-se amb la humanitat. Aquesta petita concentració humana, apinyada en un antic castell feudal, és Lourdes. Lourdes és una ciutat situada en una vall del Pirineu prop del riu Gave, que pertany a la diòcesi de Tarbos.

El mes de febrer de l'any 1858 hi van començar les divuit aparicions de la Mare de Déu a una nena de catorze anys, la més insignificant des del punt de vista humà.

Lourdes a l'hivern té 15.000 habitants, però a l'estiu una quantitat indeterminada. Hi ha dies del mes d'agost que hi arriben uns 22 trens de malalts. Durant l'any uns 70.000 malalts visiten el santuari, allotjats en set hospitals. Els visitants anuals passen de tres milions.

Actualment Lourdes té tres parts ben diferenciades:

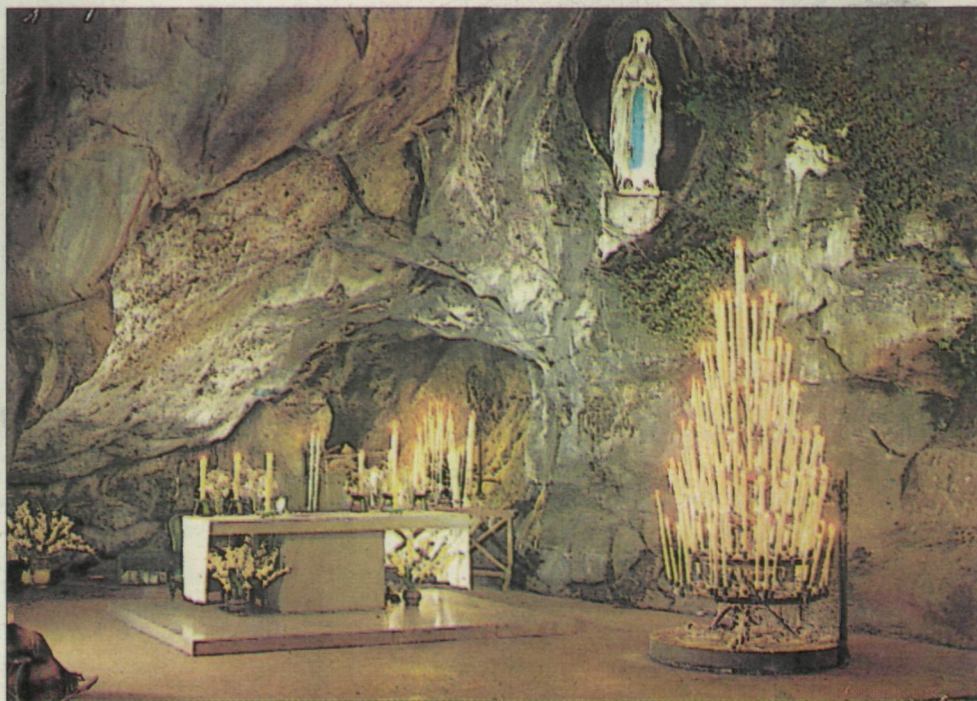
—El recinte de la cova, amb les esglésies següents: la del Rosaï, la Cripta (la més antiga), la de la Immaculada, la subterrània de Pius X (que fou inaugurada per Joan XXIII quan era cardenal), la de Sant Josep, i finalment, la més moderna, la de Santa Bernadeta. Aquesta última està situada davant la gruta i hi ha l'exposició permanent de l'eucaristia.

—La gran zona d'hotels, bars i botigues, on es troben les cases on va viure Santa Bernadeta.

—La ciutat de Lourdes, a l'altra banda del castell.

Molt a prop de la gruta hi ha la muntanya del Calvari, amb el viacrucis monumental. Aquesta ruta comença a la capella de les Confessions i acaba a l'altra banda de la muntanya, després d'un recorregut d'aproximadament 1.500 metres.

A l'altre costat d'aquesta muntanya hi ha la ciutat dels pobres, amb una hostatgeria

La cova de Massabielle fou l'escenari de les aparicions.

Tarragona

diòcesis

Èxit de l'Escola d'Estiu per a Catequistes

■ Més de 200 persones procedents de Catalunya i les Illes hi van prendre part

TARRAGONA.— L'Escola d'Estiu per a Catequistes, celebrada a Tarragona, ha esdevingut d'allò més reeixida i esperonadora. Es va celebrar del 30 de juliol al 3 d'agost passat en el marc de la residència La Salle i hi van participar 210 catequistes, procedents de les vuit diòcesis de Catalunya i les tres de les Illes, sota els auspicis del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC).

Un cop més Tarragona fou el fòrum de la catequesi catalanobalear, on els participants van poder escollir durant el curs aquelles xerrades, tallers i conferències que més s'ajustaven al nivell de catequesi que imparteixen. A mode de resum, cal esmentar que el ventall pel que fa a les àrees de treball ha estat ampli, de manera que ha donat cabuda a temàtiques com ara la catequesi familiar, els sagraments, la pregària, els cants, el treball amb infants disminuïts, l'ús dels sistemes audiovisuals i la influència dels mitjans de comunicació entre els adolescents.

En l'àmbit de la formació permanent es van impartir els cursos *La catequesi inicia a la pregària i la celebració*; «*Veniu amb mi*», llibre per a la iniciació cristiana dels infants de 9-11 anys, i *La catequesi d'adolescents i Confirmació*. El delegat de Catequesi de l'arquebisbat de Tarragona, el prevere Joan Maria Banús, va valorar molt positivament «la resposta d'aquesta vint-i-unena convocatòria, en què s'ha treballat intensament enmig d'un ambient enriquidor».

La lliçó inaugural la va impartir el bisbe de Tortosa i president del SIC, Mons. Xavier Salinas. D'altra banda, Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, va parlar en una altra de les sessions culturals de *La participació dels laics en l'Església i en el món*. Així mateix, els bisbes auxiliars de Barcelona Pere Tena i Carles Soler van presentar oficialment dos nous directors: el de *Pastoral Sacramental* i el de la *Parròquia i l'Arxiprestat*, respectivament.

L'eucaristia va ser concelebrada per delegats diocesans de Catequesi i altres preveres.

El porxo de la residència La Salle va acollir la celebració litúrgica.

Eucaristia de cloenda

El divendres 3 d'agost va ser la jornada de clausura de l'Escola d'Estiu. Al migdia i sota el porxo de la residència La Salle, l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach va presidir l'eucaristia, concelebrada pels delegats diocesans de Catequesi dels bisbats catalans i de les Illes, juntament amb altres sacerdots. El sosteniment dels cants va anar a càrrec d'un grup de joves pertanyents a les diferents diòcesis, que, acompanyats d'instruments, van aconseguir que la missa fos del tot vibrant.

L'arquebisbe de Tarragona va tenir paraules sentides d'encoratjament envers «tots els que contribuïu, com diu Marc, a anunciar la bona nova de l'evangeli a la humanitat». Un cop acabada l'eucaristia,

Mons. Lluís Martínez Sistach va entregar a cadascun dels cursetistes un punt de llibre, amb aquest mateix missatge imprès.

Joan Boronat
Fotos: Joan Boronat

XXVII Aplec al Tallat

ROCALLAURA.— «Aplegar-se entorn de la Mare de Déu del Tallat en aquests moments d'inici de segle i de mil·lenni és com desitjar que ella orienti tota la nostra vida i la vida de les nostres comunitats i dels nostres pobles de la comarca.» Amb aquestes paraules l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convida els fidels a participar el diumenge 19 d'agost en el XXVII Aplec al santuari del Tallat.

Com a novetat d'aquesta edició, a les sis de la tarda del mateix diumenge tindrà lloc una assemblea extraordinària dels Amics del Tallat en què es renovarà la junta actual, que amb el rector de Sant Llorenç de Rocallaura, Mn. Pere-Lluís Ramon, com a president, i Mn. Francesc Benet, com a president honorífic, tirarà endavant la plena restauració i reconstrucció del Tallat en els pròxims anys. D'altra banda, la junta també tindrà la missió de fer i legalitzar els nous estatuts tot mirant d'actualitzar i posar al dia les dades necessàries per al bon funcionament i la gestió dels Amics del Tallat. Tota aquesta acció ha estat qualificada per Mn. Pere-Lluís Ramon com una nova etapa dels Amics del Tallat.

«Enguany amb el canvi de mil·lenni», ha fet notar el rector de Rocallaura, «també volem començar una nova època. Aquest any passat representa el tancament d'una etapa important per al nostre santuari històric de la muntanya del Tallat. S'ha anat recuperant el més important de les runes en què es trobava des de feia més de 150 anys. Uns anys difícils de feina lenta d'anar rescatant i de reconstruir mínimament fins a poder aconseguir l'impossible: que tot estigui actualment registrat i escripturat a nom de la parròquia de Sant Llorenç de Rocallaura».

La jornada festiva començarà a dos quarts de deu del matí, amb dues curses al Tallat a peu i amb *mountain bike* respectivament. Mitja hora més tard, tindrà lloc el vint-i-unè concurs infantil i juvenil de dibuix, amb premis per a tots els participants. A les dotze del migdia, després de la ballada de sardanes, s'oficiarà una missa concelebrada presidida pel pare abat de Poblet, Josep M. Alegre. Després, de nou, ballada de sardanes. A les dues del migdia, hi haurà un dinar de germanor per a tots els qui hi vulguin participar, en què la protagonista serà una paella gegant. Finalment, després d'una nova ballada de sardanes, a les sis tindrà lloc l'assemblea extraordinària dels Amics del Tallat al nou menjador dels 500 anys. (C.C.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA
BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala de repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estades per sempre, i per a convallescències. Poques places.

Tel. 934 274 453

COSM PRIMERA AGÈNCIA
MATRIMONIAL DE CATALUNYA

La cerca de parella requereix les màximes garanties.

Més de 25 anys d'experiència.

Dirigida per Psicòloga col·legiada.

Garantia JAC Generalitat de Catalunya.

Informi-se'n gratuïtament i sense compromís, el nostre equip de psicòlegs li dirà si pot ajudar-lo/la.

COSM, c/ Balmes, 64, 3r 2a (xamfrà c/ Aragó)
08007 Barcelona

Tel. 934 877 180 - Fax 934 877 148

<http://www.agenciamatrimonial.com>

per a 500 persones. A Lourdes sempre hi ha hagut lloc per als pobres, aquesta era la voluntat de la Mare de Déu, segons les paraules de Bernadeta. Al principi eren unes casetes de fusta prop de la Gruta, més tard un propietari va donar uns terrenys on s'hi va construir l'actual Cité Secours.

Altres coses que es poden visitar relacionades amb Bernadeta, i que es troben a l'església parroquial, són la tomba de Peyramale, i la pica on va ser batejada santa Bernadeta.

També en el recinte podem visitar el museu, on hi ha diferents objectes personals de Bernadeta i el procés de construcció de les diferents esglésies.

PARAULES DE BERNADETA

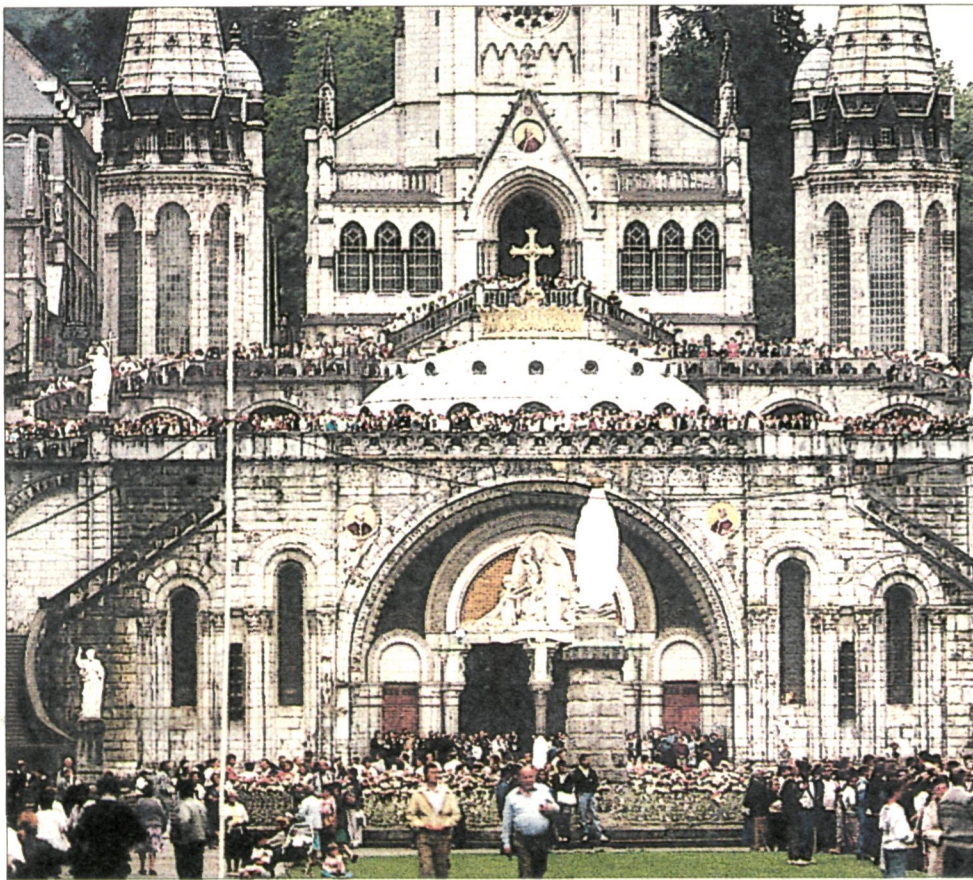
«El meu ofici és estar malalta.»

«Ofereixo els sofriments pels pecadors.»

«Sofreixo molt i no demano consol, sinó força i paciència.»

«Perdoneu-me i pregueu per mi, encara que malalta, tenen cura de mi com una princesa.»

«És molt dolorós no poder respirar, però encara és més penós ésser torturat per pensaments interiors.»

Lourdes comptabilitza cada any uns tres milions de visitants.

Bernadeta patí molt a causa de la seva malaltia.

«No deixeu de veure Déu en la persona del poble, com més repugnant, més s'ha d'estimar.»

«Quan es té cura d'un malalt cal retirar-se abans de rebre'n l'agraïment.»

Deia als seus familiars: «No embogiu, no trebal·leu els diumenges i no vengueu objectes de propietat de Lourdes.»

Recordava un germà que tenia problemes de vocació: «Preferiria veure't escombrant abans que religiós només per guanyar-te la vida.»

«Déu meu, us demano perdó per les meves infidelitats i el meu orgull.»

A la seva companya de col·legi que es va fer monja li deia: «Quan cuidis un malalt deixa la porta oberta.»

«No s'ha d'esperar a l'últim moment per

servir Déu, durant la malaltia s'és tan poca cosa.»

En despertar després d'un atac va dir: «Déu no em vol, he arribat fins a la porta del cel i m'ha dit: "És massa aviat. Espera una mica més".»

Durant la guerra de Prússia digué: «No em feu por, prussians, només me'n fa el pecat.»

JOAN PAU II VA VISITAR LOURDES

Joan Pau II va ser el primer Papa que va visitar Lourdes, i ho va fer el 14 i 15 d'agost de l'any 1983.

El Papa, en arribar a Lourdes, el primer que va fer va ser dirigir-se a la gruta i saludar la Mare de Déu. Després de fer un petó a terra, va anar a beure aigua a la font, i va dir: «Déu sigui beneït per haver preparat en

aquest lloc dels Pirineus un centre d'oració, de creença i de reconciliació. A Lourdes no hi ha lloc per a la duresa de cor. La valentia i la paciència d'una nena humil i senzilla ha transformat una vall desconeguda en un centre internacional d'espiritualitat mariana i eucarística. El missatge de Bernadeta ha recorregut el món. Beneïda sigui la Mare de Déu, que ha permès que després de sofrir un atemptat del qual he estat salvat hagi pogut venir com un pelegrí més en aquesta terra de conversió.»

El Sant Pare, al vespre, va dirigir el rosari davant la gruta i va participar a la processó amb una torxa a la mà.

Va acomiadar-se d'aquest lloc sant amb la consigna següent: «Mantingueu la fe, escolliu el camí estret que porta a la vida, do-

neu testimoni de l'Evangeli, no deixeu les noves generacions desamparades per la ignorància religiosa.»

ELS MIRACLES DE LOURDES

A Lourdes, el més sorprenent és que mai no hi hagi hagut cap infecció ni cap epidèmia tot i trobar-se tants malalts de tots els continents.

Alguns *brancardiers* de l'associació (4.000 entre portalliteres i infermeres) acabada la jornada beuen aigua de la piscina, després que durant el dia s'hi hagin banyat 500 malalts.

L'oficina mèdica va treure mostres de l'aigua de les piscines i les va portar a analitzar a París. El resultat va ser d'aigua contaminada plena de cèl·lules infeccioses, igual que l'aigua del Sena a la sortida de París.

Hi ha hagut malalts curats que han dedicat la seva vida a treballar pels malalts de Lourdes. És un treball esgotador. Treballen des de la sortida del sol fins a mitjanit, tenen poc descans, uns àpats irregulars i ur-

gències, però no es queixen mai.

Els metges no creients diuen que les curacions són degudes a forces naturals desconegudes, però queden confosos en veure que aquestes forces són desiguals en cada cas.

Els creients atribueixen la curació a la pregària del mateix malalt o d'altres. És curiós, els guarits sempre són gent senzilla escollida entre els pobres i humils. Són modestos, no volen que se'n faci publicitat i tenen un gran desig d'ajudar els altres com a agraïment.

A Lourdes han ocorregut molts miracles, no tan sols en els cossos sinó també en les ànimes (conversions impressionants), però l'Església només n'ha confirmat seixantatres. Seguidament en resumim tres dels més importants:

El 1900, el ferroviari Gabriel Garman va patir un greu accident de tren. S'havia d'alimentar per un tub. La seva mare era creient i li va aconsellar que anés a Lourdes. Ho va fer amb grans sofriments. Quan estava davant del Santíssim es va desmaiar i la infermera va creure que havia mort. De sobte es va aixecar i el van portar a l'oficina mèdica, on l'examinaren seixanta metges i constataren que estava totalment recuperat. Va fer de *brancardier* a Lourdes durant cinquanta anys fins que va morir el 1952.

Madame Agustine Augoult tenia un tumor de grans dimensions a l'úter. Va anar a Lourdes. Pel camí li van donar diversos medicaments per mantenir-la amb vida. Va curar-se, i en sortir de Lourdes, després de ser reconeguda per trenta metges, li sobraven trenta centímetres de cinturó.

Juana Fretel, de 24 anys i d'origen humil, va ser operada diverses vegades. L'abdomen se li va endurir i el tenia molt voluminós. Després de la missa va adonar-se que era a Lourdes. El viatge de tornada el va passar dret ajudant els altres malalts del tren. Ara és infermera a Lourdes.

Aquests i altres miracles van ser estudiats i comprovats per Ruth Granstar, una periodista protestant. Després d'una llarga estada a Lourdes, on es va documentar i va realitzar entrevistes a metges, infermeres i *brancardiers*, va escriure un llibre.

Selecció de textos: Josep Pinatella

(Forma part cada 1r de maig de l'Ofrena Floral de la Joventut Gironina a la Mare de Déu de Lourdes)

Uns 70.000 malalts l'any van a Lourdes a trobar-se amb la Immaculada Concepció.

Girona

L'ACAT s'implanta al bisbat

■ L'acció per l'abolició de la tortura i la pregària són inseparables

GIRONA.— Des de principis d'any s'ha constituït al bisbat de Girona un grup de l'Associació de Cristians per l'Abolició de la Tortura (ACAT). Fins ara l'únic acte públic que han organitzat ha estat una eucaristia en el dia internacional de suport a les víctimes de la tortura, el 26 de juny passat.

Precisament, la responsable del grup gironí, la pedagoga Maria Antònia Canals, pensa que la principal característica de l'associació és la pregària. «En els objectius ens assemblem a Amnistia Internacional i de fet sovint treballem junts —ha declarat Canals—, però la peculiaritat que tenim des del principi és que l'acció per l'abolició de la tortura i la pregària són inseparables.»

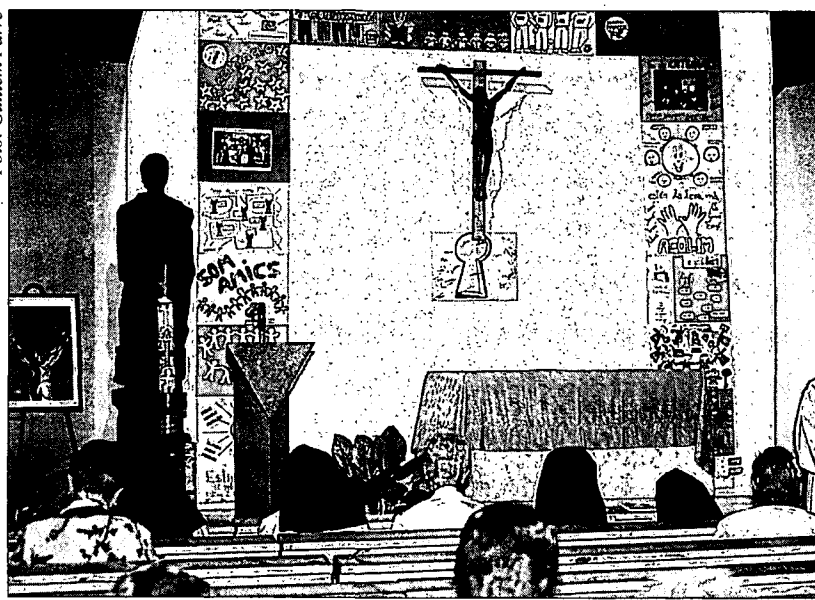
Aquesta dimensió espiritual és una de les raons que facilita que comunitats contemplatives s'inscriguin totes senceres com a membres de l'entitat cristiana. A Girona hi ha set membres, però entre aquests hi consten com un sol adherent totes les benedictines de Sant Daniel i els cistercencs de Solius. Actualment s'està en converses amb altres comunitats perquè també s'hi afegixin. Així mateix,

també és possible que decideixi sumar-s'hi alguna església protestant, tot respondent així a la vocació ecumènica de l'ACAT.

A més de la pregària, també es realitzen accions concretes, en especial enviar cartes als responsables polítics amb competència en un cas concret per denunciar situacions injustes o demanar gràcies. Cada any se solen seguir uns setanta casos d'abast internacional. Fins i tot tenen dossiers referents a Espanya, però asseguren que s'ha de ser prudent en el seu ús. L'ACAT va néixer als anys setanta de la iniciativa de dues dones, una catòlica i l'altra protestant, i actualment s'ha estès a la majoria dels països del món.

Guillem Farré

Foto: Guillem Farré

Pregària contra la tortura organitzada per ACAT de Girona.

Vint-i-cinc anys de colònies amb minusvàlids

SANT FELIU DE PALLEROLS.— El diumenge 12 d'agost va ser el moment culminant de les celebracions del 25è aniversari de les colònies que organitza cada estiu la Fraternitat Cristiana de Malalts i Minusvàlids (Fràter) a la rectoria de Sant Feliu de Pallerols.

Els actes van incloure una eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, que va interrompre les seves vacances per acompanyar la seixantena de persones que assisteixen enguany a la trobada. Seguidament es va fer un dinar de germanor en què van assistir més de 300 comensals, entre els quals es trobaven representants de l'Ajuntament i de la conselleria de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya.

Un moment molt emotiu va ser l'homenatge a Loreto Gelis, una veïna de Sant Feliu que des del començament ha col·laborat amb la Fràter. De fet, tot el poble ha acollit molt bé les més de 200 persones que durant aquests anys han passat per les colònies, cosa que queda de manifest amb

una exposició amb fotografies i revistes de l'associació.

L'evolució d'aquesta oferta d'esbarjo per a persones amb disminucions s'ha guanyat una reputació a les comarques gironines. Mn. Benet Galí declara modestament que la reputació li ve de ser l'única possibilitat que hi ha, però de fet cada any els responsables de la Fràter han de posar límit als candidats i recordar que les colònies estan dirigides a disminuïts físics o sensorials, característica important perquè tothom participa en l'organització.

L'impulsor d'aquesta iniciativa va ser Pere Planella, que va morir als 40 anys el 1995. Des d'aleshores, Galí pensa que l'evolució més important han estat els voluntaris que han ajudat en les colònies, encara que d'un any per l'altre no es vegin grans progressos. Precisament el repte per al futur és assegurar el relleu de voluntaris que participin en les trobades. Pel que fa a les persones que hi acudeixen no es tem que faltin, sobretot perquè els participants són relativament joves amb una mitjana d'edat de 35 anys. (G.F.)

EDITADA PER LA URC (Unió de Religiosos de Catalunya)

GUIA DE CASES D'ESPIRITUALITAT DE CATALUNYA

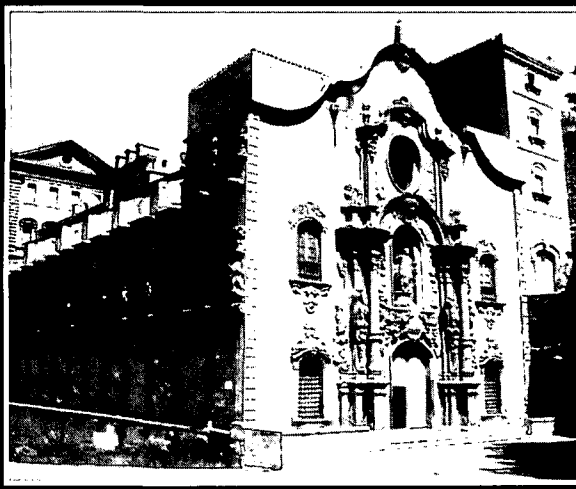

Cova de Sant Ignasi

Jesuïtes

Pujada de la Cova, s/n — 08240 Manresa

Tel.: 938 720 422 — Fax: 938 729 116 - a/e: covae@terra.es

No hi ha dubte que la ruta ignasiana és un dels principals atractius turístics de la ciutat de Manresa, i tant l'església de la cova com la casa d'exercicis són la destinació d'una bona part de persones delectoses d'amarar-se de l'espiritualitat de Sant Ignasi de Loiola. Un cop immersos en l'edifici centenari de la casa d'exercicis de la Cova de Sant Ignasi s'inicia un intens camí cap a la trobada amb el Senyor que dura els dies que cadascú consideri convenient, si bé Sant Ignasi en proposava trenta.

LLEENDA

PODEU TROBAR LA GUIA A LES LLIBRERIES RELIGIOSES O BÉ A LA URC: TEL. 933 024 367

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Lleida

Un mateix rector per a tres parròquies de Lleida

■ El Carme, Sant Joan i Sant Pere constituiran la primera unitat pastoral territorial

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, amb data 1 d'agost, ha signat diversos nomenaments per renovar rectors d'algunes parròquies de la demarcació diocesana. Destaca el de Mn. Joan Mora, fins ara rector del Pont de Suert, que a partir de l'1 de setembre es traslladarà a Lleida per fer-se càrrec de les parròquies de la Mare de Déu del Carme, Sant Joan Baptista i Sant Pere, ubicades totes tres en l'eix comercial de la ciutat, amb una arrelada història i temples centenaris, que en aquests darrers anys han vist reduïda molt considerablement la seva població.

Aquesta reestructuració permetrà continuar amb la celebració dels sacraments a les tres esglésies esmentades, sense haver-ne de tancar cap al culte com s'havia especulat temps enrere, molt especialment pel que fa a l'església parroquial de Sant Pere, al carrer Major de Lleida. La nova realitat territorial parroquial portarà com a conseqüència l'adequació i reestructuració dels horaris de misses i dels serveis i accions parroquials.

Aquest nomenament materialitza de fet i per primera vegada a la ciutat la creació dins d'un mateix arxiprestat de les anomenades unitats pastorals territorials, en que

un mateix rector es fa càrrec de diverses parròquies agrupades, tot coordinant-ne l'acció pastoral. Aquesta reestructuració es preveu en el Pla Pastoral 2001-2002 de la diòcesi, que en el seu primer objectiu parcial, que apunta un canvi d'imatge en l'actuació pastoral, concreta en un dels seus punts la creació d'unitats pastorals territorials com la que ha estat constituïda.

Mn. Joan Mora, que substituirà a la parròquia del Carme Mn. Joan R. Ezquer, actual vicari general de la diòcesi, coordinarà l'acció pastoral d'aquestes tres par-

Façana de l'església de Sant Joan Baptista de Lleida.

ròquies lleidatanes, mentre que els seus actuals rectors i sacerdots hi quedaran adscrits. Les tres parròquies tindran a més de Mn. Mora com a rector els que fins ara n'han estat rectors i els sacerdots que hi exercien el seu ministeri: Mn. Antoni Ballarín, Mn. Ramon Freixes, Mn. Josep Martí, Mn. Josep Miarnau i Mn. Bonaventura Pelegrí.

Aquest nomenament ha fet renovar alhora la rectoria del Pont de Suert, que a partir del 1 de setembre ocuparà Mn. Daniel

Gómez, fins ara rector de Llardecans, Maials i Torrelameu. El nou rector tindrà també al seu càrrec setze parròquies més de l'arxiprestat de la Ribagorça, que són petits nuclis de població: Adons, Castellàs, Coll, Erill-Castell, Gotarta, Irgo, Llesp, Malpàs, Manyanet, Naens, Perves, Pinyana, Saraís, Sas, Sentís i Viu de Llevata.

Un altre nomenament significatiu ha estat el de Mn. Manel Mercadé com a vicari de les parròquies d'Almatret, Maials i Llardecans, cosa que implica el seu primer destí com a capellà de la diòcesi, ja que fou ordenat prevere el 10 de juny passat. En la seva tasca sacerdotal en aquestes parròquies el prevere diocesà més jove tindrà el suport de Mn. Joan Jové, actual rector de la parròquia del Santíssim Salvador del barri de Pardinyes de Lleida i que serà alhora rector de les altres tres parròquies esmentades. D'altra banda la parròquia de Sant Andreu, al barri antic de la ciutat, canvia també de rector, ja que l'actual, Mn. Carles Sanmartí, delegat diocesà de Missions, deixarà la parròquia a finals del proper mes de setembre per anar de missioner a Burkina Fasso. Serà substituït per Mn. Jaume Rubió, delegat de Càritas diocesana.

Altres nomenaments han estat el de Mn. Joan Boldú, nou rector de Sudanel·l a més d'Albatàrrec i Montoliu de Lleida; Mn. Josep Meda, com a notari de Matrimonis i agent de Precs del bisbat, i el seglar Lluís Romeu, que ocuparà la secretaria general de Càritas.

Jordi Curcó

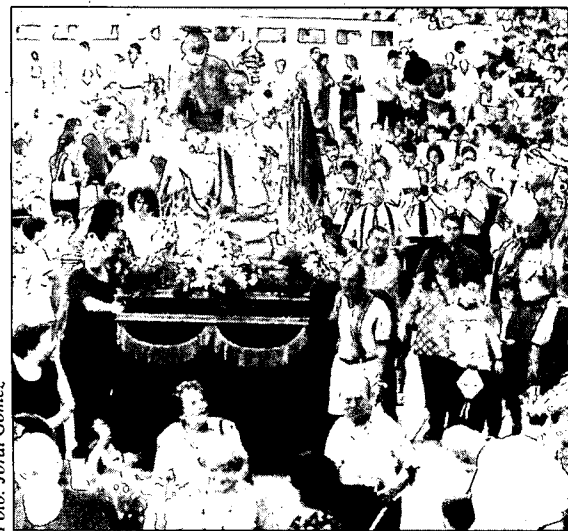
Romeria dels Fanalets de Sant Jaume

LLEIDA.— Com és ja tradició, Lleida va reviu el 24 de juliol al vespre, vigília de la festa de Sant Jaume, l'anomenada Romeria dels Fanalets de Sant Jaume, una de les festes populars i religioses més arrelades a la ciutat.

Una antiga llegenda diu que fou l'apòstol Jaume qui va portar a Lleida l'Evangeli. En el seu pelegrinatge apostòlic va arribar a la ciutat i era de nit quan es va clavar una punxa al peu que li va impedir de continuar. Després d'implorar la protecció del Senyor, uns àngels van baixar del cel amb fanalets de llum per poder enllumenar l'apòstol i que aquest pogués treure's la punxa del seu peu adolorit i continuar amb el seu pelegrinatge. Aquest relat, evocació dels inicis del cristianisme a Lleida, va donar origen a la Romeria dels Fanalets, quan centenars d'infants amb els seus pares i familiars acompanyen pels carrers de la ciutat la imatge de sant Jaume, obra de l'escultor lleidatà Jaume Gort que

recorda el miracle dels fanalets.

La comitiva popular i religiosa es va iniciar com cada any a les nou del vespre davant de l'església del Carme, precedida per l'anomenada Missa dels Fanalets, enguany celebrada per absència del bisbe de Lleida pel vicari general de la diòcesi, Mn. Joan Ezquer, que va presidir tots els actes. La Romeria l'encapçalaven el Ball de Bastons i els gegants de la ciutat, als quals seguia l'estendard de sant Jaume escoltat per diversos regidors de la Paeria i la junta de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, entitat que és l'organitzadora cada any de les celebracions en honor de sant Jaume. La imatge va ser escoltada alhora per la banda de música Roig Tardà d'Alfarràs, que durant tot el trajecte va interpretar una antiga melodia dedicada als *Fanalets de Sant Jaume* amb una popular lletra que diu: «Sant Jaume ve de Galícia, / Sant Jaume ve d'Aragó. / I a Lleida va deixar estesa / la fe de Nostre Senyor.» (J.C.)

La imatge de sant Jaume, en el moment de travessar la plaça de Sant Joan.

Triple edició: Amb lletra sola, amb solfa i amb acompanyaments d'orgue.
17 cas. o 17 CD.

Editorial Claret S.A.
Roger de Llúria, 5,
08010 Barcelona
Tel. 933 010 887

Benvolguts cantaires del cant d'Església:

Des de l'any 1979 he deixat copiar cançons dels meus cantorals al cantoral de «Missa dominical» del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona.

Des del gener del 2001, el Centre de Pastoral ja no reeditarà més les meves cançons als seus cantorals de «Missa dominical».

Els qui estimeu aquestes cançons: *Donem gràcies al bon Déu, Tots aquells qui estimen ser pobres, Déu que creà la llum del sol, Senyor, us esperem, Ens reunim entorn de la taula, Junts mirem d'obrir pas*, etc., fins a 15 cançons, en endavant només les trobareu al cantoral *Una veu exultant*. Aquest cantoral amb 275 cançons constitueix un repertori que, pel seu propi pes, segons persones expertes en cant i litúrgia, ha d'arribar a tots els centres de culte i ha de revitalitzar les nostres comunitats. Aquestes cançons són cançons que petits i grans aprenen fàcilment i canten amb entusiasme i amb unció.

Us asseguro que, la decisió de no deixar copiar ha estat per a mi una opció dolorosa però clara i conseqüent i espero que el Senyor ens beneixi a tots.

Mn. Josep Soler, pvre.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

93 217 56 07

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Mallorca

«Hi ha un 2% més de pràctica religiosa durant les vacances»

■ Jordi Gaià és responsable del sector del turisme a la Santa Seu

PALMA.— Jordi Gaià és l'únic prevere mallorquí amb responsabilitats internacionals a la Santa Seu. Des de fa cinc anys dirigeix el sector del turisme dins del Pontifici Consell dels Emigrants i persones en desplaçaments itinerants. L'aportació d'aquesta entitat

col·labora a posar una mirada global sobre les activitats de vacances, superant els tòpics i anant a buscar nivells més profunds d'intercanvi, respecte i coneixement entre persones i cultures. Com a bon mallorquí, també és un bon conxeador de Ramon Llull.

—Fa uns mesos va donar una conferència a Barcelona sobre Ramon Llull. Un sant mallorquí?

—Hi ha una tradició que considera Llull (1235-1316) com un sant i, de fet, des del segle XVI hi ha el permís de considerar beates algunes persones amb un cert culte local. Com que ell tenia una devoció a Mallorca i a la Corona d'Aragó es va permetre. Després del Concili Vaticà II (1961-1965) s'ha continuat la tradició, sovint molt lligada a l'orde franciscà, perquè encara que no sigui segur que fos terciari, sí que és cert que hi estava molt unit. El procés formal de beatificació ha començat en l'actualitat impulsat pel bisbat de Mallorca, ja que estava aturat des del segle XV perquè s'havia demanat la revisió de les doctrines de Llull.

—De vegades s'han sentit veus que l'acostaven a l'islam.

—Llull era un convertit en tot el seu sentit psicològic, amb conviccions molt fermes. La seva conversió va ser passats els

que el rei Jaume fundés Miramar, va dedicar molt temps a escriure—va arribar a més de 200 obres sobre aquestes qüestions—i la part més pràctica van ser tres viatges a Àfrica, on va poder aconseguir predicar en diverses mesquites, sinagogues i presons amb majoria musulmana de ses Illes. En canvi els resultats van ser pràcticament un fracàs: va poder discutir de teologia amb alguns savis, però sovint acabava a la presó, apedregat o expulsat. La tradició diu que va morir en una barca quan fugia, o justen arribar a la costa de Mallorca.

—Quina novetat va aportar?

—Un model de missió força diferent del que es feia en el seu temps. Estava basat en el diàleg entre grups restringits de persones més o menys sàvies. Per afavorir un clima de bona entesa, de comprensió i respecte, calia conèixer bé la llengua i partir dels punts comuns. Cal tenir en compte que el diàleg que promovia era a nivell intel·lectual, i al final de la seva vida va preparar una mena d'Erasme mediterrani o intercanvis universitaris proposant que savis musulmans anessin a Sicília, i cristians a l'islam, per conèixer l'àrab i els costums. En aquest sentit crec que sí que és útil avui dia. Ramon Llull ofereix el diàleg no sols de presència sinó també d'arguments.

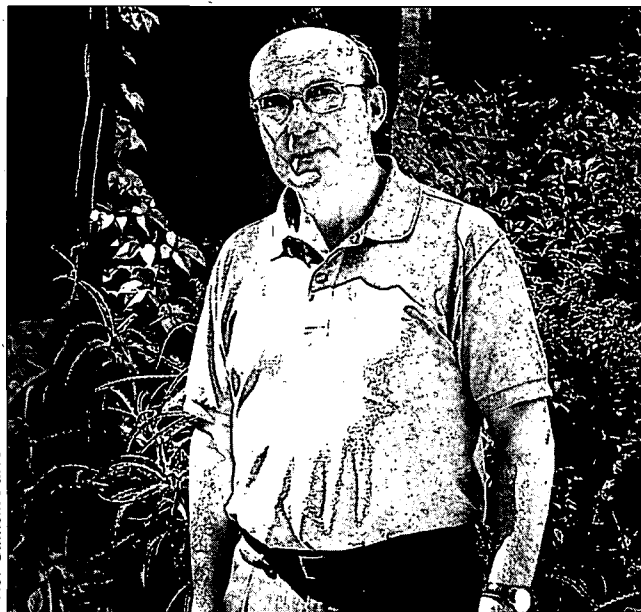
—Aquest model també és vàlid per fer front a l'actual immigració?

—Crec que sí. El seu model s'establia entre savis perquè vol partir dels que formen la comunitat islàmica, és a dir, amb els que vénen cal promocionar la seva cultura i s'ha de parlar amb els que seran formadors i caps d'aquestes comunitats. De vegades els grups d'immigrants estan desestructurats perquè els calen líders, per això també és important la promoció de responsables en aquestes comunitats.

—Com s'interpreta l'onada d'immigrants des de l'Església?

—Sempre ha tingut una actitud molt positiva i afavoridora de la immigració,

sense oblidar, però, que està causada per un problema, i per tant que cal estar atent a trobar la solució de la causa. Però davant del fet aconseguit, l'Església sempre ha estat del costat del dret a la immigració, i si s'han de posar condicions, no seran mai per limitar els que arriben, sinó perquè el legis-

Jordi Gaià.

pervertida o diluïda, atacada per tota incorporació, sobretot en casos considerats minoritaris.

—Aquest també és el problema del turisme.

—El primer deure del que visita un altre és respectar la identitat del lloc. Totes les actuacions que van contra això són com a mínim lamentables. Això passa en la cultura però també en altres terrenys com el de l'ecologia. És un tema molt complex al qual fa referència el Papa en el document per a la Jornada Mundial del Turisme titulat *Turisme, instrument de diàleg entre civilitzacions*. Precisament a Itàlia la discussió s'ha centrat molt en els clubs de vacances que presenten una cultura exòtica o productes típics que no són els propis sinó una plasticificació. O per exemple es venen ritus d'iniciació africans que en lloc de durar tota la nit es redueixen a trenta minuts per als turistes. Així no queda res de la cultura!

—I què es pot dir del turisme sexual?

—El Papa també s'hi ha referit. És un fer autèntic, però els darrers anys hi ha hagut un moviment molt fort en contra, de manera que països europeus permeten la persecució de delictes d'aquesta mena. Les lleis s'han adequat a la realitat. També les societats de destinació s'han anat reeducant molt amb una menor corrupció de la policia, actualització de la legislació i conscienciació de la gent. És un tema difícil perquè hi ha diferències culturals, però tampoc no es pot dir que els sigui propi, en tot cas sota aquesta forma, com és el cas de Tailàndia. Tinc la sensació que va ser un boom que ja s'ha superat, tot i que persisteix en un grau menor. A més no es tracta d'una excepció, sinó de la prolongació del que ja es fa aquí. En una societat permissiva amb tot aquest món quasi legalitzat és normal que els seus membres es comportin igual quan van de vacances.

—Amb tot això queda clar que la Pastoral del Turisme és molt més que assegurar misses a la costa en diverses llengües.

—Primer de tot no és pastoral dels turistes sinó del turisme, és a dir, de la preparació a la pràctica del turisme cristià. En segon lloc preparació dels responsables i treballadors sobre la manera de viure amb coherència aquesta realitat social i econòmica. I finalment també és acollir els turistes oferint-los els mitjans que tenim perquè puguin continuar la seva pràctica i vida de fe. En aquest sentit i amb estadístiques a la mà, hi ha un 2% més de pràctica religiosa durant el temps de vacances.

—Per què?

—És curiós que tinguem un concepte negatiu del turista i, en canvi, quan es tracta del turisme d'un mateix, el veiguem positiu dient-nos que aprofitem per fer cultura. Partint d'aquí es pot definir com un temps en què ens agrada estar tranquils, i lluny de preocupacions obrir-nos a la cultura i la reflexió: estant a la platja podem pensar, parlant amb un amic es poden tocar temes profunds, entrar en una església i estar oberts al diàleg..., tot això també s'inclou en el temps de vacances.

Guillem Farré

«El primer deure del que visita un altre lloc és respectar-ne la identitat»

30 anys, i el canvi radical que va fer indica que estava molt convençut. D'aquí que després volgués convèncer els altres dins d'una Mallorca que havia conviscut amb els musulmans sense enfrontaments. En aquell moment es trobava al costat vencedor, de manera que els musulmans eren esclaus, per tant és a ells que es dirigeix sense perill, en canvi més tard els horitzons s'eixamplaran cap al nord d'Àfrica.

—I aconseguia conversions?

—Hi ha un escrit del 1313 on parla de tres propòsits: donar la vida per la conversió dels musulmans, escriure un llibre i gestionar la fundació de monestirs per preparar-se a les missions. Així doncs va fer

LLOGUERS • ALQUILERS • LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 182 -

189 - 08011 BARCELONA

Mallorca

Tres delegacions canvien de responsable

■ Mons. Úbeda ha nomenat nous delegats de Missions, d'Ensenyament i de Pastoral Universitària

PALMA.— Les delegacions diocesanes de Mallorca de Missions, d'Ensenyament i de Pastoral Universitària comptaran a partir del proper curs amb nou responsable, d'acord amb la relació de nomenaments eclesiàstics aprovats pel bisbe Teodor Úbeda el 2 de juliol passat.

Dues religioses es faran càrrec de delegacions diocesanes: la religiosa sor Antònia Sastre Florit, germana de la Caritat, estarà al capdavant de la Delegació de Missions, mentre que la teresiana Maria Dolors García-Carpintero serà la delegada d'Ensenyament. El fins ara vicedelegat de Pastoral Universitària, Mn. Nadal Bernat Salas, serà el nou delegat en aquest camp pastoral, i continuarà com a vicari

parroquial de l'Encarnació, de Palma.

També cal destacar que Mn. Joan Puigròs serà el nou director de la Casa de l'Església, mentre que Mn. Jaume Solivellas Antich exercirà el càrrec de notari eclesiàstic de la cúria diocesana i oficial de la cancelleria, i estarà adscrit a la parròquia de Sant Nicolau, de Palma.

D'altra banda, el bisbe Teodor Úbeda va aprovar el nomenament de nous res-

ponsables per a un total de 21 parròquies de la diòcesi. Així mateix, Mn. Josep Garau Trias ha estat nomenat director adjunt i responsable de formació de l'Institut Superior de Ciències Religioses i rector de Santa Maria Mare de l'Església, de Palmanyola, mentre que continua com a consiliari de la Delegació diocesana de Família; Mn. Santiago Cortès Forteza serà arxiver auxiliar de l'Arxiu diocesà, adscrit a la parròquia de Santa Maria la Major, d'Inca; el P. Antoni Cañellas Borràs ha

estat nomenat consiliari diocesà del Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca; la Gnà. Pilar Pajuelo Peláez serà consiliària diocesana del Moviment d'Universitaris i Estudiants Cristians (MUEC); Joana Maria Petro Balaguer i Josep Lluís Picó Buades han estat nomenats coordinadors diocesans del MUEC i, finalment, Mn. Antoni J. Dols Salas serà nou professor ordinari del Centre d'Estudis Teològics de Mallorca (CETEM) i de l'Institut Superior de Ciències Religioses (ISCR). (C.C.)

BARCELONA

Ha mort Mn. Francesc Esteve

Mn. Francesc Esteve Closa.

SITGES.— La parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla de Sitges va acollir el 28 de juliol un gran nombre de preveres i feligresos que van voler donar l'últim adéu a Mn. Francesc Esteve Closa, mort el dia 27 als 83 anys d'edat. Mn. Jaume Berdoy, vicari episcopal i arxiprest del Garraf, va presidir el funeral.

Mn. Francesc Esteve va ser ordenat l'any 1945. Després de passar un any com a rector de Sant Vicenç dels Horts, dos anys a Vilassar de Mar, i vuit més a Sant Eugeni I, Papa, de Barcelona, va ser destinat com a rector durant 23 anys de Vallcarca, Garraf i Capdàsens. Després, i fins a l'any de la seva jubilació, va exercir el càrrec de rector a les Roquetes de Sant Pere de Ribes des del 1973 i fins al 1997.

Tot i estar retirat, Mn. Esteve continuava actiu.

Cada divendres i dissabte feia la confessió a la parròquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú. Els dijous, a més, feia missa a l'ermita de Sant Sebastià, també a Vilanova, i continuava oferint els serveis religiosos a l'Hospital de Sitges.

A banda del funeral celebrat a Sitges, se'n van oficiar dos més: a Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú, el 30 de juliol, i a Santa Eulàlia de les Roquetes de Sant Pere de Ribes, el 2 d'agost. (C.C.)

Anàlisi del genoma en la VI Setmana de Teologia

BARCELONA.— *Genoma: persona i llibertat* és el tema al voltant del qual discorrerà la sisena edició de la Setmana de Teologia, que tindrà lloc del 4 al 7 de setembre vinent. Organitzen la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) i l'Institut Borja de Bioètica (IBB). Tots els actes previstos se celebraran a la tarda a partir de les cinc.

Els tres primers dies tindran lloc les ponències sobre el tema. Francesc Abel (IBB) parlarà sobre l'*Evolució del projecte genoma*, mentre que Núria Terribas (IBB) ho farà sobre el *Marc jurídic*. Marga Bofarull (FTC) i Pilar Núñez (IBB) incidiran en el tema *Genoma i valors ètics* i, finalment, Francesc Torralba (IBB) subscriurà la ponència *Llibertat i filosofia. El determinisme genètic*. El dimecres 6 acabarà amb la projecció de la pel·lícula *Gattaca*, protagonitzada per Uma Thurman i Ethan Hawke.

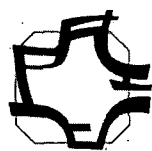
L'últim dia d'aquesta Setmana de Teologia tindrà lloc, a les cinc de la tarda, una taula rodona en què s'analitzarà l'*Influx del coneixement del genoma* des de diverses vessants. Josep M. Lailla (Hospital de Sant Joan de Déu) parlarà des de la visió de la paternitat responsable; Neus Moreno (Departament de Salut Laboral - CC OO) ho farà des del punt de vista del món laboral, mentre que M. del Mar Pérez (Hospital de Sant Joan de Déu) parlarà de l'influx del coneixement del genoma en els productes transgènics. Després de la taula rodona, hi haurà la celebració de la Paraula.

Les inscripcions es poden fer el 3 de setembre mateix a la Secretaria de la Facultat de Teologia de Catalunya (Diputació, 231, de Barcelona, tel. 934 534 925) d'11 a 13 h i de 17 a 19 h. El preu de la inscripció és de 5.000 pessetes i es lliurarà certificat per valor d'un crèdit. (C.C.)

Funeral per la germana del bisbe de Mallorca

PALMA.— El 2 d'agost es va celebrar a la catedral de Palma el funeral per Maria Úbeda Gramage, germana del bisbe de Mallorca, Mons. Teodor Úbeda, i disset anys més gran que ell. Les seves despulles mortals van ser traslladades a Ontinyent (València), on fou enterrada. El dissabte 4 d'agost va tenir lloc la missa funeral a la parròquia de Santa Maria d'Ontinyent, terra natal de la família Úbeda.

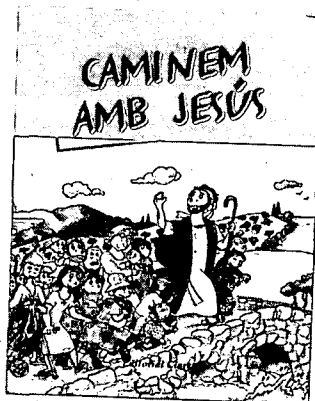
Maria Úbeda ha estat la fidel acompanyant del seu germà, primer en el seu ministeri sacerdotal a València, després com a bisbe d'Eivissa i Formentera i, en els darrers 29 anys, com a bisbe de Mallorca. Precisament a Mallorca, Maria Úbeda va treballar durant més de divuit anys a la Fundació Joana Barceló per als més desfavorits del barri. (C.C.)

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830
<http://www.claret.es>
A/e: editorial@claret.es

CAMINEM AMB JESÚS CAP A LA CASA DEL PARE

Maite Cabié • Jesús Huguet • Ramon Tuneu
Il·lustracions de Pilarín Bayés

Cicle d'Iniciació dels infants a la vida cristiana
Quadern del segon any de catequesi

P.V.P. 725 ptes. Edicions en català i en castellà

DiaKonia 2001 • 2002

L'agenda pastoral de Catalunya

- És una agenda pastoral en format de butxaca:
 - mitja pàgina per dia
 - quatre pàgines per setmana
 - distribució horària
 - referències de la lectura continuada de la Bíblia i setmana de la litúrgia de les hores
- Amb una petita guia de l'Església de Catalunya:
 - Conferència episcopal catalana
 - organismes interdiocesans i diocesans
 - cases d'espiritualitat a Catalunya
- Calendaris 2001 i 2002
- Planning (a doble pàgina) 2001-2002
- Llistí de telèfons personals

Mides: 9 x 12,5 cm. PVP: 750 ptes.

DiaKonia

VI Escola d'Estiu del voluntariat

■ El Seminari de Tortosa va acollir un total de 135 entitats

Durant els dies 26 al 29 de juliol l'Institut Català del Voluntariat va organitzar, al Seminari de Tortosa, la VI Escola d'Estiu que en aquesta ocasió va coincidir a més amb l'Any Internacional del Voluntariat. Amb un gran èxit d'assistència, l'acte va aplegar centenars de participants entre alumnes, professors i organitzadors.

El Seminari de Tortosa va congrega en aquesta ocasió un total de 135 entitats. Per aquest motiu i per acollir tots els participants, el Seminari va condicionar diferents espais per a dormitoris, aules, sales d'actes, menjadors.

En la seva sisena edició, aquesta Escola d'Estiu s'ha convertit ja en un espai de reflexió, treball i formació a l'entorn de la tasca dels voluntaris. A més, entre les diferents tasques destaca el seu paper com a pont i espai d'intercanvi d'experiències per a tots aquells que durant l'any desenvolupen tasques de voluntariat en el marc d'una associació.

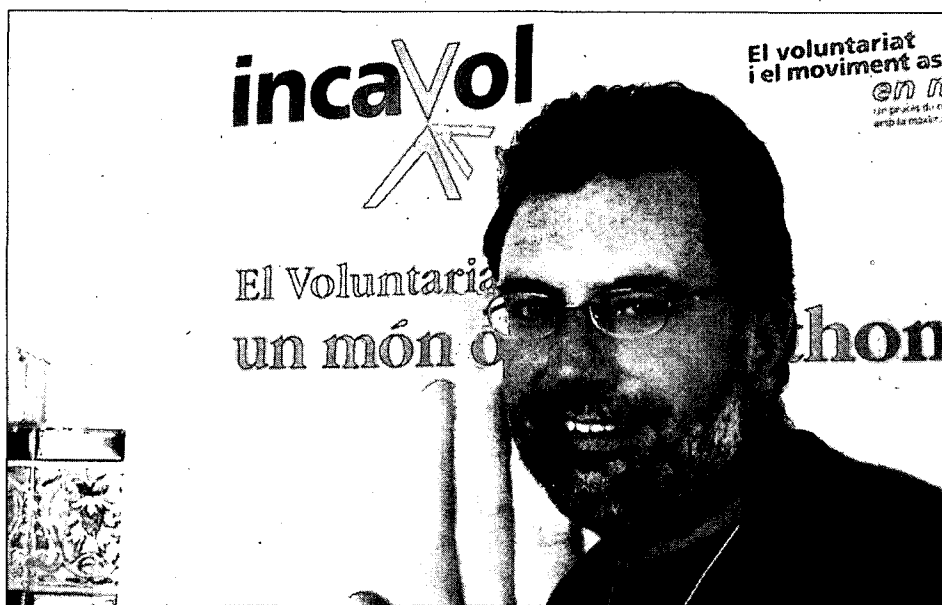
Per oferir uns quants conceptes bàsics als participants, durant l'acte es van impartir diferents cursos la finalitat dels quals era explicar als assistents alguns dels coneixements essencials que un voluntari necessita. Amb una durada de 15 hores, i tallers de quatre hores i mitja, al Seminari també es van organitzar jornades i activitats adreçades a complir objectius com el d'oferir als participants una formació específica en tots els àmbits del món del voluntariat. A més, des del Seminari es va insistir en la necessitat de potenciar l'intercanvi d'experiències entre els assistents, crear un espai diferent de reflexió i anàlisi sobre aquest món, i es va remarcar la idea de fomentar les relacions entre els diferents grups de voluntaris que operen arreu del país.

Èxit de participació

El vicepresident de l'IncaVol, Josep Lluís Cleries, va expressar la seva satisfacció davant del gran nombre d'assistents al Seminari. «Ha estat un èxit total de participació fins al punt que vam haver de tancar la llista d'inscripció i molta gent es va quedar en espera», va explicar.

A més dels cursos i tallers, els gairebé 500 participants van tenir la possibilitat de gaudir d'activitats complementàries com visites programades per la Tortosa medieval i modernista, els jardins del Príncep, el

L'IncaVol (Institut Català del Voluntariat) va organitzar la VI Escola d'Estiu al Seminari diocesà de Tortosa. L'acte, que en aquesta ocasió va coincidir amb l'Any Internacional del Voluntariat, es va celebrar des del 26 al 29 de juliol i va comptar amb la participació de 473 persones de diferents països i nacionalitats.

Josep Lluís Cleries.

L'Escola va tenir un gran èxit d'assistència.

barri jueu o els Reials Col·legis i el Castell de la Suda. Un recorregut que va finalitzar amb un viatge en vaixell per l'Ebre. A més i per amenitzar les jornades, es van organitzar diverses actuacions de cantautors populars, grups de dansa i música jazz.

Però l'èxit d'aquesta Escola i la gran afluència de públic no resulta sorprenent perquè Catalunya és una de les autonomies

amb més tradició associativa de voluntariat, una dada que va quedar reflectida en aquest Seminari de Tortosa que enguany va comptar amb la participació de 135 entitats. Aquest tipus d'associacions apleguen un total de 610.000 voluntaris dels quals 450.000 ho fan amb caràcter permanent. Si a aquests s'hi sumen els exvoluntaris, el resultat indica que el 25% dels catalans són o han estat voluntaris en algu-

na ocasió i han ofert de forma gratuïta els seus serveis a la societat.

Objectius comuns

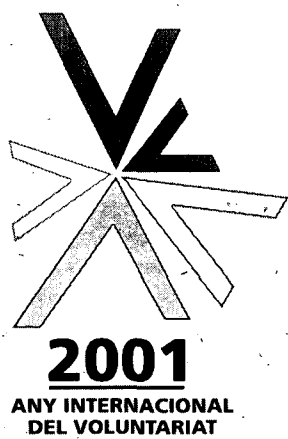
«Des de la Generalitat s'ha volgut que l'Escola tingui un caràcter itinerant. Aquest fet permet que, a més d'un espai d'intercanvi, formació i trobada, les diferents comarques de Catalunya rebin de prop el missatge del voluntariat i sentin, al mateix temps, la forta implantació al país a través de milers d'associacions i voluntaris», així defineix Josep Lluís Cleries l'objectiu de l'IncaVol. Però a més d'aquest, hi ha altres motius que porten tantes persones a associar-se, per això el vicepresident d'aquesta entitat explica que: «A la societat en què vivim, i davant dels nous reptes que tenim com a país, ens resulta molt necessari el paper de l'associacionisme i el voluntariat per fer possible una societat de qualitat humana en la qual valors com la solidaritat, el civisme, el compromís i la participació siguin presents amb el testimoni directe de gent voluntària de totes les edats.»

Activitats variades

Els participants a la VI Escola d'Estiu van arribar a Tortosa en un tren especial, «El Tren del Voluntariat». Decorat per a l'ocasió, aquest tren va sortir de Girona i va fer diverses parades fins a la seva arribada a la localitat tarragonina de Tortosa. Així, les estacions de Sant Celoni, Barcelona-Sants, Vilanova i la Geltrú, i Tarragona van ser els punts de trobada per a tots aquells que van participar en aquest esdeveniment. D'altra banda, les persones inscrites de la demarcació de Lleida van arribar a l'Escola en un autocar especial.

Durant els tres dies que van durar els cursos, els participants van ser obsequiats amb actuacions musicals diverses. Així, el dijous 26, van gaudir d'un sopar de benvinguda en el marc del Seminari de Tortosa. L'endemà, divendres 27 a la tarda, es va oferir l'actuació de La Vella Dixieland i Kathy Autrey en el marc de la catedral de Tortosa. Per últim, el dissabte 28 de juliol es va celebrar un sopar al Passeig Marítim del Deltebre que va ser amenitzat per actuacions al carrer de grups de dansa com el grup de Danses i Grallers Pi del Brai del Pinell del Brai o la Gran Orquestra de Ball Europa.

J. Blanc i Bahima

Dóna
Suport
al voluntariat
a través del món
associatiu

Fomenta la
Formació
dels voluntaris

Facilita
Informació

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.
Al llarg de més de 75 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.
Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CÈRAMICA

Roca

cultura

I Cicle de concerts al santuari de Núria

VALL DE NÚRIA.— Durant els mesos d'agost i setembre se celebra a Vall de Núria el I Cicle de concerts al santuari de la Mare de Déu de Núria. El programa va començar el 2 d'agost passat amb un concert d'orgue, a càrrec de Carme Girard, amb obres dels segles XVII i XVIII. Tots els concerts tenen lloc a les 17.30 al santuari. L'entrada és gratuïta.

El 9 d'agost es va organitzar un concert amb les actuacions del tenor Emili Rosés, de la mezzosoprano Montserrat Aparici i de la concertista de piano Montserrat Santacana. El 15 d'agost, diada de la Mare de Déu d'Agost, va tenir lloc un concert de l'organista titular del santuari, Modest Moreno, que va interpretar obres de Mendelssohn i Bach. El 23 d'agost el violoncel·lista Quico Pugés i l'organista Modest Moreno interpretaran peces de Vivaldi, Bach i del mateix Moreno. El 25 d'agost la violinista Larisa Shalomy i l'or-

Imatge del santuari de la Mare de Déu de Núria.

ganista Isumi Kando tocaran peces del període barroc i del romanticisme.

Els concerts del mes de setembre seran el dia 1, diada de Sant Gil, on intervindran la soprano Anna Casadevall, la mezzosoprano Marta Rodrigo, els violinistes Roger Pujol i Judit Bardolet, el viola Jaume Soldevila, el violoncel·lista Arcadi Prat i

l'organista Modest Moreno, que interpretaran obres de Haydn i Pergolesi. El darrer concert tindrà lloc el 8 de setembre, diada de la Mare de Déu de Núria, quan el violoncel·lista Quico Pugés i l'organista Modest Moreno tocaran peces de Vivaldi. Per a més informació: tel. 972 732 020, a/e: valldenuria@valldenuria.com. (C.C.)

Un dels quadres de la mostra.

Exposició del pintor Lluís Roura

CASTELLÓ D'EMPÚRIES.— Fins al 16 de setembre es pot visitar a l'església catedral de Santa Maria, a Castelló d'Empúries, l'exposició *Les quatre estacions*, del pintor Lluís Roura. Nascut a Sant Miquel de Campmajor el 1943, Roura va organitzar la seva primera exposició individual el 1970 a Vic. Des del 1985 ha exposat sovint a l'estranger (Estats Units, França, Rússia, Suïssa, Veneçuela...). L'artista ha realitzat sis grans pintures de Terra Santa que ara estan exposades de forma permanent a l'església parroquial de Santa Maria de Banyoles. El 1981 la reina Sofia li va lliurar la medalla d'honor del Premi de pintura Comtessa de Barcelona. (C.C.)

El repte actual dels universitaris

Joan Majó parla als nous graduats.

BARCELONA.— El 6 de juliol passat va tenir lloc a l'Auditori Cardenal Jubany de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna l'acte de graduació dels alumnes de l'Escola Universitària de Relacions Laborals. Joan Majó, exministre d'Indústria i actual president de la Fundació Círem, va ser el padrí d'aquesta segona promoció de diplomats en Relacions Laborals. «Una de les vostres tasques —els va dir— serà que el canvi social no suposi un retrocés de les relacions laborals.» Dies enrere també es van celebrar els actes de graduació dels alumnes de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna i de l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia. (C.C.)

Estiu

Hola, amics! Estem en ple estiu; gairebé tothom gaudint d'unes merescudes vacances. Els que estiuenge a la costa poden passejar-se per la platja a trenc d'alba i gaudir de la sortida de l'astre rei. Quina meravella! Imagineu-vos una nit de lluna plena reflectida a les aigües del mar. És un espectacle digne de veure.

Si ens traslladem a l'interior de la península, hi ha una infinitat de pobles amb una atmosfera neta, sense contaminar, on podem veure el cel de nit, farcit d'estels, que sembla la capa d'un personatge reial. Així mateix, podem visitar les inimitables muntanyes de Montserrat, el Pirineu català i aragonès, San Juan de la Peña o els Mallos de Riglos. Vull subratllar aquest bell paratge destrossat fa pocs dies per un incendi devastador i alhora agrair al poble d'Ayerbe la seva bona fe i hospitalitat.

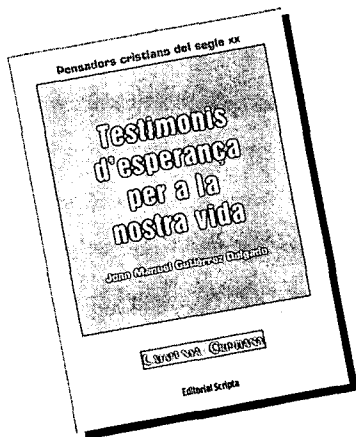
Cal esmentar també les verdes praderies de Galícia, les terres planes de la Manxa amb els seus típics molins, el parc natural de les Tablas de Daimiel, les llacunes de Ruidera i, és clar, Andalusia, amb les seves extensions d'oliveres, el majestuós Guadalquivir i les maresmes de Huelva. I així seguiríem, de meravella en meravella. Tot això no hi ha cap arquitecte que ho construeixi, ni pintor que pugui plasmar-ho al natural, ni ningú que pugui reparar-ho si es fa malbé. Hem de tenir cura de la natura, cal protegir-la. És la manifestació més gran de la presència de Déu.

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

Coses de la vida

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**JA TENIM
EL LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 1.600 ptes. = _____ ptes.
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐
Entitat Oficina DC Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

El compromís cristià per la pau

■ Les cartes entre Carles Cardó i Ramon Sugranyes en temps de guerra

El llibre *Dos homes de pau en temps de guerra. Epistolari Carles Cardó-Ramon Sugranyes (1936-1942)*, de Jordi Giró i París, publicat per l'Editorial Claret, recull la correspondència que es van enviar durant la guerra civil espanyola, la postguerra i els inicis de la Segona Guerra Mundial el canonge Carles Cardó i Ramon Sugranyes de Franch fins al moment en el qual van anar a viure junts a l'exili, a la ciutat suïssa de Friburg.

Es tracta d'un testimoni històric de primera mà de la vivència íntima que van fer de la guerra civil espanyola i de les seves conseqüències aquests dos homes «de pau», cristians i catalans, cadascun des de la seva realitat.

Cardó, com a sacerdot, i Ramon Sugranyes, com a laic, representen el sector més il·lustrat de la nostra Església catalana que, seguint el testimoni del cardenal Vidal i Barraquer —l'anomenat «cardenal de la pau»—, van prendre en els anys trenta una posició activa d'acceptació de la democràcia i de la Segona República i un clar compromís amb la Renaixença cultural i amb les institucions polítiques catalanes autònomes, i que, esclatada la guerra civil (1936-1939), van restar neutrals davant de la lluita fratricida que va devastar la nostra terra perquè no s'identificaren amb cap dels bàndols bel·ligerants.

Ens trobem davant d'un testimoni documental ben particular, atès que les cartes no van ser escrites, com és lògic, per a una publicació. En aquest sentit es pot dir que manifesten amb espontaneïtat, molt mordaç de vegades en els seus judicis i apreciacions, la versió personal de la història que estem acostumats a llegir en tractats objectius i distants dels esdeveniments.

A diferència d'altres publicacions ben recents, com és el cas de l'excel·lent obra del P. Hilari Raguer: *La pólvora y el incienso*, de l'Editorial Península, 2001, que estan reactualitzant els estudis sobre el paper de l'Església a la guerra civil d'una manera historiogràficament objectiva i, en cert sentit, com un complement a elles, aquest epistolari té la frescor de l'impacte íntim d'allò que s'ha anomenat la «intrahistòria» —aquella història amb minúscules que afecta concretament i real la biografia dels homes— i la virtut d'acostar-nos al drama i les angoixes de dues persones que es van rebel·lar en contra dels estereotips i les simplificacions del moment.

El text de les cartes conserva una unitat argumental sorpresivament coherent i fàcilment abordable per part del lector no

especialitzat en l'època, que trobarà una ajuda per tal de situar-se en el context històric a través de les notes i de les diverses introduccions als textos. No és, per tant, una obra per a experts ni cal cap coneixement erudit de l'època per treure profit de la seva lectura.

És aquesta unitat global la que permet de fer-se una idea completa de la progressió de l'estat d'ànim i dels dubtes dels dos corresponents que, a poc a poc, van definint la seva posició «en favor de la pau», en sintonia amb Sturzo i Maritain, i d'altres catòlics europeus que van constituir els Comitès per la Pau Civil i Religiosa a Espanya.

Carles Cardó i Ramon Sugranyes —el qual ha publicat també recentment les seves memòries, *Militant per la justícia*, Proa, Barcelona 1998— van fugir de Barcelona perseguits per la fúria de la FAI i dels «passeigs» dels grups incontrolats, que van fer vessar tanta sang innocent durant els primers mesos de la guerra civil i manifesten, per tant, l'altra cara de l'exili republicà del qual recordem ara el seu seixantè aniversari.

Des de l'exili, reflexionen sobre les causes i les conseqüències d'aquella guerra i sobre la posició més justa possible que hom podia prendre com a cristià: un compromís actiu per acabar-la i per trobar punts d'encontre entre el que s'ha anomenat «les dues Espanyes». És per això que es podria dir que l'expressió de l'historiador Paul Preston «la tercera España» els hi escau perfectament; Cardó i Sugranyes són «dos homes» de la posició tercera que, junt amb el cardenal Vidal i Barraquer, amb Carrasco i Formiguera i d'altres il·lustres catalans, representen la veritable «tercera Espanya», que en el lloc on més pregonament va arrelar va ser a Catalunya.

Tanmateix, el seu exili no va acabar amb la guerra, el 1939, sinó que va continuar, acabada aquesta, perquè la seva posició no va ser entesa ni pels republicans ni pels nacionals. Perseguits primer pels uns i després pels altres, l'esclat de la Segona Guerra Mundial va enxampar els nostres

Portada del llibre.

homes a l'exili tot intentant reconstruir alguna cosa de les engrunes de la Pàtria que els restaven, i els va mostrar, amb una profunda decepció, que la guerra civil només havia estat l'inici de la lluita a mort dels totalitarismes feixista i comunista entre si i amb les democràcies occidentals.

Una sensació apocalíptica de final d'època i la liquidació d'un estat de cultura —a

l'estil de la percepció que Maritain o Mounier també van manifestar— embarga les reflexions de Cardó, però sense abandonar mai l'esperança que, al mateix temps, en els dolors del part, s'hi albirava també una nova civilització purificada i renovellada, inspirada per les arrels cristianes de la democràcia i la justícia social: l'humanisme integral que Maritain va somniar.

Per últim, el lector se sorprendrà també de la rabiosa actualitat d'alguns dels judicis que les relacions entre Catalunya i Espanya, l'Església i el nacionalisme, el cristianisme i la justícia social, mereixen pels nostres homes de pau. Llegint amb atenció les cartes, sembla ben bé que, després de més de seixanta anys, alguns aspectes del fons argumental de la correspondència continuen sent d'una vigència aclaparadora.

La nostra tan lloada i celebrada transició democràtica dels anys setanta ha tingut, tanmateix, —tal i com va dir l'exministre Jorge Semprún— un defecte de marca important del qual només comencem a veure'n les primeres conseqüències: pagar el preu de l'oblit, amb la inversemblant estratègia de l'estruç, no ens vacuna contra la possibilitat d'ensopegar amb la mateixa pedra.

Dr. Jordi Giró i París

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

La importància d'escollir el vi

Les cortines de la sala d'estar de casa meua, pintada d'un groc suau, estaven tancades. A l'exterior, un sol radiant convidava a sortir a passejar. El meu gat siamès, net com una patena, es va asseure sobre el meu genoll per, posteriorment, fer un salt cap a terra. Aleshores vaig recordar que al forn s'estava rostint una suculent peça de pernil brasejat amb Porto, l'olor del qual va fer despertar l'olfacte del mateix carter que, al lindar de la porta, em lliurava una carta certificada. El portador del document tenia un nas similar al tap de l'ampolla d'un gran vi, amb el qual em va obsequiar molt amablement i que acompanyaria el pernil que estava rostint. I és que una carn de sabor contundent necessita la companyia d'un bon vi de buquet. En canvi, un peix, per la seva fragilitat i pel seu sabor delicat gens agressiu, necessita la companyia d'un vi que hi combini. És clar que sobre gustos no hi ha res escrit.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Recetas para realizar en santiamén y vivencias gastronómicas* truqueu al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Convent de l'orde teutònic

Àustria va dedicar el 1992 aquest segell, que dins del catàleg Yvert està numerat amb el 1.908, a la llarga història de l'orde hospitalari teutònic. Creat el 1190, durant l'edat mitjana es va transformar en un orde de cavallers. El 1226 el duc Conrad de Mazovie va demanar auxili per defensar-se dels prussians. El 1230 els primers religiosos cavallers s'establiren a les ribes del Vístula.

Albert de Brandenburg va ser l'últim gran mestre en funcions sobre el territori de Prússia. Molts anys més tard, el 1809, l'orde va ser abolit a tots els estats llevat d'Àustria. El gran mestre, l'arxiduc Eugeni, va dimitir el 1923 i des de llavors l'orde va esdevenir una societat eclesiàstica.

LLIBRES

**Los enfermos
terminales.
La unción de
los enfermos**

**Los enfermos
terminales. La
unción de los
enfermos. Centre
de Pastoral
Litúrgica,
Col·lecció
Dossiers CPL,
Barcelona 2001,
154 pàg.**

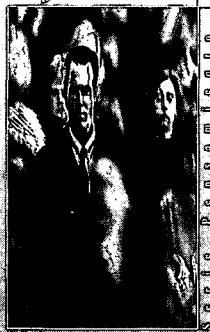
Centre de Pastoral
Litúrgica

Pel bé de la societat

Aquest volum recull dues de les obres més importants en l'àrea de la filosofia política de Jacques Maritain (1882-1973), una de les grans personalitats intel·lectuals del segle xx. *Los derechos del hombre y la ley natural* és un assaig que fonamenta, des d'un punt de vista antropològic, les claus de la cultura actual: els drets humans. Aquest estudi reflecteix el substrat intel·lectual que va portar Maritain a participar en els debats que van propiciar la Declaració dels Drets de l'Home l'any 1946. D'altra banda, a *Cristianismo y democracia* l'autor pretén demostrar que les democràcies no són mers sistemes burocràtics per establir consensos, sinó sistemes polítics que cerquen el bé de la societat mitjançant el respecte de la persona i que, per aquest motiu, entronquen amb elements essencials del cristianisme. (C.C.)

Jacques Maritain,
*Los derechos del
hombre. Cristianis-
mo y democracia.*
Editorial Palabra,
Col·lecció Bibliote-
ca Palabra, Serie
Pensamiento,
Madrid 2001,
164 pàg.

*Los derechos
del hombre*
Cristianismo y democracia

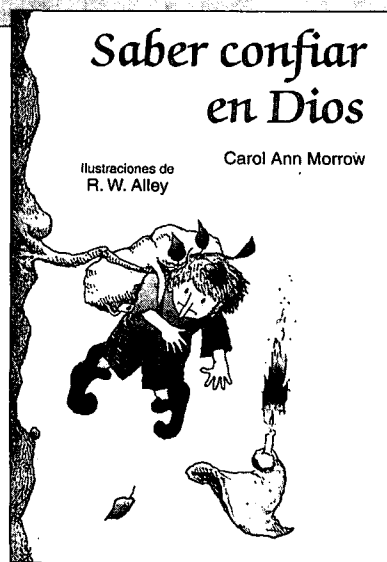
JACQUES MARITAIN

Biblioteca
Palabra

Saber confiar en Dios

Ilustraciones de
R. W. Alley

Carol Ann Morrow

**Carol Ann
Morrow (text) -
R. W. Alley
(il·lustracions),
Saber confiar en
Dios. San Pablo,
Madrid 1999,
78 pàg.**

Obrir-se totalment a Déu

«La confiança en Déu és do i elecció, gràcia i esforç. Tal vegada no ens ajudi a trobar aparcament ni a pagar les factures (no es tracta d'un amulet religiós), però pot donar-nos llum per comprendre, coratge per aprofitar l'oportunitat i serenitat per esperar quan no hi ha cap altra solució», afirma Carol Ann Morrow en el pròleg. L'autora diu que va concebre cada pensament del seu llibre com un exercici espiritual i convida els lectors a enfortir «els nostres "músculs" espirituals» amb l'objectiu de consolidar la nostra confiança en Déu. Gran part de l'atractiu d'aquest volum rau en els dibuixos expressius de R. W. Alley. Els trenta-set pensaments descrits al llarg d'aquestes pàgines pretenen contestar una qüestió clau que l'autora es pregunta: «La confiança és una cosa que jo dono a Déu o és una cosa que Déu em dona a mi?» (C.C.)

Quan la flama s'apaga

L'exemple de Jesús, acostant-se als malalts, atenent-los i ajudant-los, cal que sigui —i ho és— molt present en el nostre comportament davant dels germans i germanes que pateixen per causa de la malaltia. Aquest llibre inclou diverses aportacions per ajudar en aquest servei cristià. En la primera part, es reproduïxen tres ponències amb l'objectiu de reflexionar sobre la situació dels malalts terminals, des de la perspectiva humana, social, teològica i pastoral. En el segon bloc, s'amplia la reflexió a tota situació que implica dolor i malaltia. Es planteja el repte acutal davant l'ocultació de la mort. També s'hi tracta el tema de l'eutanàsia. Finalment, a la tercera part, s'afronta el nivell sacramental de l'atenció als malalts, sobretot en el sagrament de la Unció, des de l'àmbit teològic i litúrgic, però majoritàriament des de la pràctica pastoral. (C.C.)

INGREDIENTS:

**500 g de xocolata
semiamarga,
150 ml de rom,
100 g de panses de Corint,
200 g de sucre,
8 ous,
mantega i
farina**

PREPARACIÓ:

Primer es posen 150 ml de rom i 100 grams de panses de Corint en un bol petit que no sigui d'alumini. Es remena durant tres minuts i es deixa reposar.

Després es baten vuit rovells d'ou durant deu minuts fins que quedin esponjosos, i s'hi posen 200 grams de sucre. Un cop passats els deu minuts, s'hi afegeixen 500 grams de xocolata semiamarga desfeta en un bol al bany maria. Es remena bé durant un minut. Es munten les clares a punt de neu i es barreja suaument una quarta part d'aquestes clares amb la xocolata i els rovells d'ou. S'hi afegeixen les clares restants amb dues cullerades plenes de farina i les panses amb rom. S'aboca en un motlle desmuntable untat amb mantega i farina i es posa al forn durant trenta-cinc minuts. És una recepta una mica complicada, però val la pena.

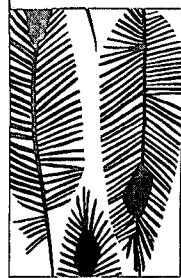
Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Un gran mestre espiritual

Al costat d'Agustí, Ambrosi i Gregori Magne, Jeroni és un dels quatre grans Pares de l'Església occidental, és a dir, aquells escriptors llatins dels primers segles del cristianisme que han tingut una influència decisiva en la configuració de la doctrina, la moral i la vida eclesial, fins al punt de ser comparats amb els quatre evangelistes. El magisteri espiritual de Jeroni es basava no tan sols en els seus escrits, sinó sobretot en l'exemplaritat de la seva vida, especialment en l'amor sincer i profund a la Paraula de Déu continguda en les Sagrades Escripures, de la qual va ser, i n'és encara, un dels intèrprets més autoritzats. El que és notable de debò en els seus consells espirituals és la seva insistència en la necessitat d'una formació sòlida, basada especialment en el contacte assidu amb les Sagrades Escripures. (C.C.)

Joan Llopis, San Jerónimo, intérprete de la Palabra. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Santos y Santas, Barcelona 2001, 24 pàg.

**San Jerónimo,
intérprete de la Palabra**

Joan Llopis

Santos y Santas - 66

Els reptes del nou segle

Aquest desè volm de la sèrie del Worldwatch Institute, que el Centre Unesco de Catalunya publica en català per cinquè any consecutiu amb la col·laboració de la Fundació Caixa de Sabadell i de l'Obra Social i Cultural Sa Nostra, mostra de manera gràfica les tendències clau que moltes vegades els mitjans de comunicació i els dirigents mundials passen per alt. Unes tendències que sovint ignoren els experts en economia quan planifiquen el futur. Aquest llibre ofereix als lectors un accés fàcil a uns indicadors que revelen el progrés social, econòmic i ambiental, o la inexistència d'aquest progrés. Les dades procedents de milers de documents de governs, indústries, organismes científics i organitzacions internacionals s'han seleccionat minuciosament i s'han concentrat en uns «signes vitals». (C.C.)

Singes vitals 2001. Les tendències que configuren el nostre futur. Centre Unesco de Catalunya, Barcelona 2001, 192 pàg.

El llibre de la setmana

Recordant el P. Arrupe

Editorial Mensajero, de Bilbao, ens ha sorprès amb una felicitat reimpressió, coincidint amb el desè aniversari de la mort del que va ser general de la Companyia de Jesús pare Pedro Arrupe. Perquè el text de les seves memòries, publicades fa anys amb el títol de *Este Japón increíble...*, ens mostren el que va ser aquell home de Déu, lliurat a servir els homes, i posant només en Déu l'esperança.

Arrupe ha deixat un record que no s'esborra, i a mida que passa el temps, tots els qui el van conèixer han anat redescobrint, en els seus records més íntims, la profunda empremta que va deixar a les seves vides.

El fet de la bomba atòmica i totes les diferents peripècies que va passar al Japó no són més que una primera finestra oberta al seu interior. I, quina finestra! Perquè les pàgines de *Este Japón increíble...* ens desvetllen, en primer lloc, el gran misteri d'una vida interior d'una riquesa extraordinària arrelada en un amor sense límits a Jesucrist, però alhora plena de senzillesa i humanitat, portant a terme les accions més extraordinàries i fins i tot heroïques, amb una naturalitat sorprenent.

Amb Pedro Arrupe un no es pot deixar portar per una admiració cega, per entusiasta que sigui, perquè no hi ha un sol detall a les seves memòries que no ens manifesti la seva capacitat d'adaptar-se a la realitat més complexa, amb la seva capacitat d'integració, assimilació i transformació de tots els esdeveniments, persones i ideologies dins d'una òptica genuïnament cristiana.

Pedro ARRUPE,
Este Japón increíble...
Mensajero, Bilbao 2001, 398 pàg.

El seu gran respecte a les diferències i la seva voluntat d'entrega, es van posar de manifest, sobretot, en la seva actitud davant del desastre atòmic d'Hiroshima, i a les seves memòries s'entreveu, a més, la seva entrada conscient en una època tan diferent com la que va sorgir amb la guerra nuclear. Un gir en la història que no el va agafar desprevingut i que va saber discernir en plena vigència d'uns paràmetres que s'imposaven a tots, i que ell, en lloc de rebel·lar-s'hi aferrat a un conservadorisme tranquil·litzador, va acceptar amb tot el risc i conseqüències imprevisibles. I la va encetar, com sabem, tot a costa d'heroics sacrificis personals.

Este Japón increíble... ens descobreix a més un observador minuciós, dins de la tradició dels bons memorialistes, que sap barrejar la visió objectiva del qui va viure amb l'evocació de les pròpies reaccions subjectives. I sobretot, amb una subtilitat que és privilegi d'esperits selectes, que saben veure l'aspecte positiu dels esdeveniments de vegades tan contradictoris i contraris al propi tarannà i cosmovisió espontània.

Potser caldria fer una anàlisi en profunditat de tots els escrits de Pedro Arrupe, començant per aquestes memòries, per aconseguir una síntesi de les

coordinades del que va ser el seu pensament. No seria tasca fàcil, perquè, malgrat que s'intueix molt aviat el que va ser el nucli de la seva personalitat, té tants matisos dins de la riquesa de la seva capacitat de creativitat i de risc que la tasca resulta complexa si es vol arribar a una síntesi coherent, sense deixar-se emportar per l'admiració —o el rebuig— que suscita.

Amb les seves intuïcions, i amb la visió de futur, Arrupe entra de ple en la dinàmica de l'Església nascuda del Vaticà II i de l'aire renovat que va comunicar la figura de Joan XXIII. *Este Japón increíble...* és un testimoni viu i actual del que pot arribar a ser

l'entrada i la inserció en una cultura diferent de la pròpia, i fer-ho amb una entrega absoluta i apassionada.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Premi i continuïtat

Em complau comunicar que la Generalitat de Catalunya ha atorgat a la Federació Sardanista de Catalunya el Premi Nacional de Cultura Popular corresponent a l'any 2000, com a reconeixement a la tasca de divulgació i promoció de la cobla, els seus instruments i la sardana en les commemoracions del 150 aniversari de la tenora.

La Federació fa extensiu aquest guardó a totes les entitats sardanistes que durant l'any 2000 van incloure en les seves programacions activitats relacionades amb l'Any de la Tenora, cosa que ha permès que aquest emblemàtic instrument de cobla i la seva música siguin coneguts arreu.

A Lloret de Mar, el 4 de juliol es va commemorar que des de fa setanta-cinc temporades, setanta-cinc anys, se celebren balls de sardanes a la plaça de la

Vila. La xifra és important i per valorar-la en la seva importància cal pensar que fèiem nosaltres fa 75 anys, i com es desenvolupava la vida quan Lloret de Mar va començar el cicle avui commemorat. Potser, però, no cal aprofundir tant en el record i considerar els quinze lustres com un testimoni inqüestionable de la fortalesa del sardanisme lloretenc, present en els primers anys d'expansió sardanística i ferm encara en un població que ha sofert potser més que cap altra la metamorfosi de la vida actual, ben dispar d'aquella que hem perdut i, dissortadament, amb poques o cap esperança de recuperar-la. Lloret de Mar dona avui l'exemple del camí a seguir per a qui estimi la dansa catalana.

Josep Ventura

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
només per 12.480 ptes./any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐

Edició en castellà ☐

Nom

Cognoms

Adreça

Població

D.P.

Tel.

N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament d'12.480 ptes.
per any

☐ Amb dos pagaments
semestral de 6.240 ptes.

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular

Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

RADIO

CADENA ESTEL

Des de les 02.15 a les 8.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 hores.
 Informació general, d'Església i solidaritat, serveis i cultura, cada quart d'hora.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30, 20.30 i 2.10 hores.
 Pensament humà i cristià, cada hora.
 Comentari creient sobre l'actualitat, a les 9.30 i 17.30 hores.

Dilluns

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Cafè Internacional*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).
 23.30-00.00 *Cova del Country*. Presentat per Àngel Rodríguez (servei del bisbat de Girona).

Dimarts

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *El Ventilador* (turisme). Presentat per Miguel Urmeneta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència* (música).

Dimecres

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-23.30 *Mar de Claror* (catequesi). Presentat per Rosa Deulofeu.
 23.30-00.00 *Melodies de fe* (música cristiana). Selecció de Carles Ribalta.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dijous

07.00-23.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *Per aquests camins* (turisme andorrà). Producció de Ràdio Principat.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Divendres

07.00-20.00 *Radiofórmula*
 20.00-21.00 *Catalunya Sense Barreres*. Presentat per Anna Hernández.
 21.00-22.00 *Epilleg* (llibres). Presentat per Marta Pigem.
 22.00-23.00 *Qui tingui oïdes*. Presentat per Enric Cantín i Jordi Cabanes.
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia* (repetició).
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Dissabte

07.00-22.00 *Radiofórmula*
 22.00-00.00 *Històries de plàstic*. Presentat per Àlex Font i Valentí Sanjuán.
 00.00-02.00 *La Gran Diferència*

Diumenge

07.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*. Dirigit per J.M. Rojo i Eva Franquès.
 10.00-18.30 *Radiofórmula*
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona).
 20.00-22.00 Selecció musical
 22.00-22.30 *La Taula de l'Evangeli*. Producció de Ràdio Principat.
 22.30-23.00 *Música cristiana* (repetició).
 23.00-23.30 *El Temps de la Música* (repetició).

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat.
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà i Garraf ARQUEBISBAT DE BARCELONA

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa BISBAT DE GIRONA

104.4 FM Solsonès BISBAT DE SOLSONA

105.0 FM Alt Urgell (Ràdio Principat)
107.5 FM Andorra (Ràdio Principat) BISBAT D'URGELL

CADENA ESTEL

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

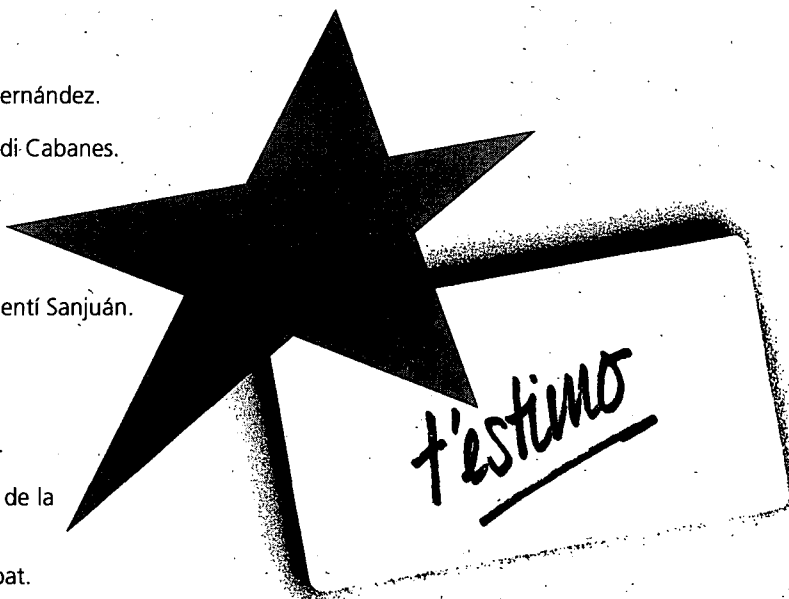
09.00-09.15 *Informatiu matí el Temps*
 Agenda
 12.00, 16.00, 18.00 *Punts informatius*
 13.15, 19.15 *Temps*
 14.00-14.15 *Inf. migdia*
 Recomanació
 20.00-20.15 *Inf. vespre*
 el Temps

Cada dia

06.45 *Un bon motiu per viure*
 10.45, 17.45 *Recomanació turística*
 12.45, 18.45 *Agenda*

Dimecres

00.00-00.30 *La Taula de l'Evangeli*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)
 Diumenge - De 22.05 a 23.00h, *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista a Isidro Sola, primer actor i rapsode de Ràdio Barcelona, i professional del doblatge; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominicana» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

Selecció de pel·lícules en

* regular / ** bona / *** molt bona / **** obra mestra

PER A TOTS ELS PÚBLICS**Bichos *****

Director: John Lasseter i Andrew Stanton
 Animació 3-D Disney-Pixar
 Comèdia infantil. EUA, color, 1998.

Tant el colorit —contrastat i lluminós—, com les formes dels dibuixos i la manera d'explicar la història recreen un microcosmos divertit, però no exempt de drama: les llagostes amenacen periòdicament la plàcida i comunitària vida de les formigues, i serà precisament la col·laboració intel·ligent amb altres insectes el que els permetrà alliberar-se de la injusta explotació. El missatge es trasllueix a través dels múltiples i diversos personatges, els tics i maneres de parlar dels quals estan moltes vegades inspirats en els clàssics del cinema americà.

Amb la col·laboració de Teleespectadors Associats de Catalunya. Tel. 934 881 757 — a/e: tac-tv@intercom.es
 www.taconline.net

PER A JOVES**Calle 54 *****

Director: Fernando Trueba
 Intèrprets: Gato Barbieri, Cachao
 Documental. Espanya, color, 2000.

Més que un documental, *Calle 54* és una pel·lícula sobre la música i els seus creadors; en concret, sobre el jazz llatí. La cinta recull dotze peces gravades a l'estudi del carrer 54 de Manhattan. A cadascuna la precedeix una breu introducció biogràfica sobre el personatge. Els amants del jazz tenen aquí un fantàstic homenatge sonor.

PER A ADULTS**El sabor de las cerezas ******

Director: Abbas Kiarostami
 Intèrprets: Homayon Ershadi i Abdolrahman Bagheri
 Drama. Iran, color, 1997. 98 minuts.

Magistral realització del més important cineasta iranià. Després de la seva delicada obra artística, *A través de los olivos*, ofereix ara una altra lliçó de cinema, amb la sobrietat i el to filosòfic que el caracteritza com a autor. Aquí ofereix una defensa de la vida, prenent com a base el presumpte suïcidi del protagonista. Agradarà especialment als cinèfils.

UN ESTIU DE CINEMA

Per un gran canvi

El calendari de l'euro

Dates clau de la introducció de l'euro

15 de setembre del 2001	Redenominació en euros dels comptes bancaris i de tots els mitjans de pagament que s'hi relacionen.
1 de desembre del 2001	Distribució d'euros al petit comerç i al sector de l'hoteleria i la restauració.
15 de desembre del 2001	Distribució de monedes als ciutadans, euromoneders de 12,02 euros (2.000 ptes.), que poden adquirir-se als bancs i a les caixes.
1 de gener del 2002	Entrada en circulació de bitllets i monedes en euros; l'ús de la pesseta queda limitat a les operacions en efectiu. Els bancs i les caixes bescanvien pessetes per euros gratuïtament.
1 de març del 2002	La pesseta deixa de ser, definitivament, un mitjà de pagament de curs legal. Les pessetes poden continuar bescanviant-se als bancs i a les caixes gratuïtament.
1 de juliol del 2002	Les pessetes només poden bescanviar-se a les sucursals del Banc d'Espanya, per temps il·limitat.

Més informació:

012 **atenció
ciutadana**

www.gencat.es/euro

 **Generalitat
de Catalunya**

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h. D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGÀ

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h. D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h.
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h. D.: 10.00 h., 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h., 12.00 h., 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h. D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h. D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODÒN

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme
D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ CERDANYA, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, 20.00 h. D.: 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h. D.: 11.30 h, 20.30 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h. D.: 11.00 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00 h. D.: 8.30 h, 10.00 h, 11.30 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h. D.: 12.00 h
Capella de la Mare de Déu dels Àngels
D.: 10.30 h

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h. D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basilica)
V.: 20.15 h. D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

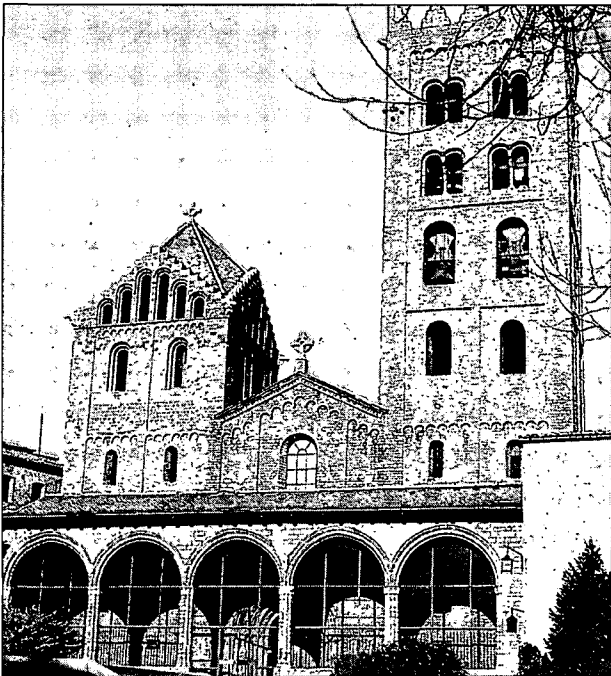
✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h. D.: 7.30 h, 9.30 h,

11.30 h, 20.30 h. (vespres)

Santuari del Tura

D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h. D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h. D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h. D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 11.00 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h. D.: 9.45 h,
Parròquia de Santa Maria (Batet)
D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h. D.: 10.00 h.

Monestir de Santa Maria de Ripoll.

Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Roc

V.: 19.00 h. D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h. D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h. D.: 11.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h. D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h. 20.00 h.

✓ QUERALBS

Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 19.30 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ RIBES DE FRESE

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 8.00 (Residència Geriàtrica) 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPOLL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. D.: 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h. D.: 9.00 h, 12.00 h.

V.: 18.30 h.

Sant Pere

D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.
Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.
Les - Parròquia de Sant Joan Baptista D.: 11.00 h, 19.30 h.
Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.
Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.
Soldeu
D.: 10.00 h.
Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h. D.: 12.30 h.
Encamp
Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h.
Parròquia de Sant Miquel
V.: 20.30 h. D.: 10.30 h.
Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h. D.: 19.30 h.
Ordino
V.: 19.30 h. D.: 11.00 h, 19.30 h.
La Massana
V.: 20.15 h. D.: 10.00 h, 12.00 h.
Arinsal
V.: 19.00 h.
Santa Coloma
D.: 10.30 h.
Sant Julià de Lòria
V.: 19.30 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.
Escaldes, Les
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h. D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de Santa Maria Fèner
V.: 20.30 h. D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h. D.: 12.30 h, 20.00 h.
Rialb
V.: 19.00 h. D.: 12.00 h.
Llavorsí
D.: 12.00 h.
Ribera de Cardós
V.: 20.00 h. D.: 12.00 h.
Estèrri d'Àneu
V.: 20.30 h. D.: 12.30 h.
Gerri de la Sal
V.: 20.00 h. D.: 13.00 h.
València d'Àneu
D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

TV2, A LES 10.30, SANTA MISSA

amb la participació d'un cor parroquial. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

AGOST ÉS EL MES CONSAGRAT AL PURÍSSIM COR DE MARIA

Internet

• **SANT ANTONI DE PÀDUA.**— www.basilicadelsanto.org és la pàgina de la basílica de Pàdua on es venera el sant. Trobareu moltes fotografies del temple, una biografia completa de sant Antoni i altres seccions.

Camp de treball

• **SANT JOAN DE DÉU.**— Colònies per treballar aspectes de l'autonomia pròpia dels malalts mentals. Calen voluntaris per col·laborar amb l'equip terapèutic en la dinamització de totes les activitats programades. Torns: del 3 al 8 de setembre, i de l'11 al 15. Més informació: tel. 936 406 350.

Barcelona

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Organitzats pels Grups d'Oració i d'Amistat, oberts a tothom, del 27 d'agost a l'1 de setembre, a la casa d'espiritualitat La Immaculada de Tiana. Seran predicats en català per Mn. Josep Serra, formador i professor del Seminari

de Barcelona. Més informació: tel. 932 081 005 i 606 229 630.

Girona

• **ASSOCIACIÓ AMICS DEL SANTUARI DE LA MARE DE DÉU DEL FAR.**— El 25 d'agost tindrà lloc el XX-XII Aplec anual. Començarà a les 11.00 amb una visita comentada per la vicepresidenta Sílvia Aulet, repic de campanes i salutació del president Joan Pallarés; a les 11.30, ofici solemne, interpretacions musicals amb el cor Retorn Planenc, dinar de germanor; a la tarda, rosari i ball de sardanes amb la cobla Bofills de Torelló, jocs de cucanya i *Cant dels adéus*.

• **PEREGRINACIÓ A ROMA.**— La parròquia del Mercadal organitza un viatge a Roma del 9 al 16 de setembre. Visites a Siena, Roma (tres dies), República de San Marino, Pàdua, Venècia, Sotto il Monte i Milà. Informació i inscripcions: tel. 972 223 286.

Solsona

• **RECÉS PER A JOVES.**— Del 7 al 11 de setembre, dirigit pel P. Jordi Castanyer, monjo. Més informació: casa d'espiritualitat el Miracle, tel. 973 480 045.

Urgell

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— El 25 d'agost organitza una aula oberta sobre *Relació i reciprocitat home-dona:*

igualtat i distinció, a càrrec de Joaquim Cebrián, diaca. Del 28 d'agost a l'1 de setembre organitza un curs monogràfic sobre *La relació home-dona en el Nou Testament*, a càrrec de Pere Fibla, teòleg. De l'1 al 30 de setembre, tandes d'espiritualitat. Inscripcions: Casal Sant Martí, pl. Església, s/n - Campelles (Ripollès), tel. i fax 972 727 288, a/e: csmcampe@teleline.es

• **PEREGRINACIÓ A NÚRIA.**— Serà el 8 de setembre. Els Amics de Vall de Núria (la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Núria), d'acord amb la comissió probeatificació del Dr. Tarrés, organitza una sortida al santuari de Núria amb motiu de la festa de la Nativitat de la Mare de Déu, festa patronal de Núria, i dels 50 anys de la inauguració de la font dedicada al Dr. Tarrés. Per a inscripcions i informació: Vicenç Estivill, tel. 932 035 505.

Vic

• **COVA DE SANT IGNASI.**— Exercicis espirituals del 22 al 31 d'agost, personalitzats, dirigits pel P. Eduard Font, s.j. Més informació: tel. 938 720 422.

Santuari de Montserrat

✓ **CAMÍ DELS AMICS DE NÚRIA.**— Travessa de sis dies on es poden descobrir nous valors humans. El 26 d'agost, a les 10.00, sortida de Montserrat; l'1 de setembre, a les 11.30, arribada a Núria; a les 12.00, missa solemne.

✓ **CÍRCULO DE LECTORES.**— El 28 d'agost, XII Convenció Nacional d'Agents de Círculo de Lectores. A les 13.00, assistència d'unes 400 persones d'arreu d'Espanya a la Salve i al Virolai.

✓ **CORAL TXECA COEMIUS.**— El 29 d'agost, a les 12.40, ofrena coral a la basílica.

✓ **ROMIATGE.**— L'1 de setembre, 58è romiatge de la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida de l'Hospitalet de Llobregat. El 2 de setembre, a les 12.15 audició de sardanes.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

- Perquè Déu sigui reconegut senyor de la vida humana
- Perquè l'Església de la Xina tingui una espiritualitat sòlida

Anuncis per paraules

3a EDAT

RESIDÈNCIA de 25 àvies en estada permanent. Acolrida diürna, vacances i caps de setmana. Excel·lent zona, Sarrià-Sant Gervasi. Tel. 932 039 740, Isabel.

TENIM cura de malalts i fem servei de podologia. Tel. 932 158 148.

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, monedes, rellotges de tot tipus, postals, objectes antics, mobles i llibres. Tel. 933 578 394.

DIVERSOS

Sr. BUSCA Sra. 50-60 a. soltera o vídua. Fins matrimonials. Tel. 977 236 461.

TREBALL

INSTITUT religiós busca noi jove pels caps de setmana per servei de sagristia, tel. 932 037 446. Sra. Blas

HABITATGE

FAMÍLIA gironina cerca habitatge a Barcelona per a dos persones. Imprescindible ben comunicat. Oferim tota mena de referències. Anna, tel. 972 511 411.

Ajuda a l'Església Necessitada

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
C/c. 0930-001-080000-3. Banc Bilbao Vizcaya. Francisco Silvela, 54 - 28028 Madrid

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

COL-LABOREU amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, i ENCARREGUEU la celebració de Misses —al mateix estipendi de la vostra diòcesi—, a través de la nostra Associació. Ells aplicaran la Santa Misa per les SEVES INTENCIONS.

● Vull que se celebrin.....
MISSSES per les intencions següents:

.....
.....
.....

Envio..... ptes. com a DONATIU
Per: Gir ☐ Trans. ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

APADRINEU UN NEN/A, AVI/A

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible.

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Avda. de Madrid, 21, 1º B. - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpny@teleline.es

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ..... C. P.

TELÈFON SETMANES

☐ 175 ptes.

☐ 350 ptes.

☐ 525 ptes.

☐ 700 ptes.

☐ 875 ptes.

☐ 1.050 ptes.

☐ 1.225 ptes.

Destacat (+275 ptes.): ☐ Requadrat, ☐ Trama, ☐ Negreta
(16% d'IVA INCLÒS)

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

«Regalar solidaritat és la idea que des de Mans Unides volem transmetre a través d'aquest nou projecte d'ajuda al Tercer Món.» Així defineix Berta Serrano, delegada d'aquesta ONG a Barcelona, l'objectiu del «regal solidari». Berta, que coneixia la tasca de Mans Unides a través de familiars missioners, va decidir, ja fa més de cinc anys, d'abandonar les seves ocupacions i dedicar el seu temps i esforç a ajudar Mans Unides. Com ella, el 97% de les persones que formen part d'aquesta organització treballen de manera desinteressada, fet que fa possible que els ajuts rebuts vagin directament als qui més ho necessiten.

Berta Serrano és la delegada de Mans Unides a Barcelona

«Amb el que aquí costa una postal, al Tercer Món es vacunen deu nens»

—Com va sorgir la idea del regal solidari?

—A causa de les dificultats que hi ha al Tercer Món, a les ONG sempre pensen com motivar les persones a col·laborar en els nostres projectes. Per això, quan el grup *Implica* ens va proposar la idea de promoure el regal solidari vam acceptar de seguida. Es va organitzar el certamen i un jurat va decidir quina proposta era la millor.

—Com es va organitzar el concurs?

—El 17 de maig es va celebrar, al Centre d'Art Contemporani de Barcelona, la Marató Stone, que va durar 24 hores i en què més de 70 equips de publicistes van treballar sense descans per donar forma a la iniciativa. Va ser unes hores que tots vam viure intensament. Després, un jurat, en el qual hi havia grans professionals com Javier Mariscal, va ser l'encarregat d'escollir el guanyador.

—I què tenia d'especial aquest projecte?

—Tot i que hi havia treballs molt bons ens va costar molt decidir-nos, els

guanyadors van captar molt bé la idea del que per a nosaltres és la solidaritat. A través de l'eslògan «Regala-li un collar d'alta bijuteria», el projecte comparava un fonendoscopi amb un collar. D'aquesta manera van establir una relació entre el valor material que per a nosaltres té un collar d'alta bijuteria i el valor social d'un fonendoscopi al Tercer Món. Sovint ens veiem obligats a sortir al carrer i comprar regals superflus. Per això aquest projecte és una opció que et permet fer un regal i, alhora, ajudar els qui més ho necessiten.

—Què cal fer per regalar solidaritat?

—Doncs és molt senzill. Primer has d'introduir-te a la nostra pàgina web «www.mansunides.com». Allà hi trobes diversos tipus de postals que pots enviar als teus amics, en tries una i també decideixes el que vols donar. La persona que la rep és la que finalment escull el destí d'aquesta quantitat. La despesa mínima és d'un euro. Cal tenir en compte que amb el que aquí costa una postal, al Tercer Món es vacunen deu nens.

—On anirà destinada la recaptació d'aquesta campanya?

—Hi ha tres possibilitats. Així, pots escollir entre ajudar les víctimes del terratrèmol que fa uns mesos hi va haver a El Salvador, ajudar els *meninos da rua* del Brasil o ajudar en la construcció d'un centre d'alfabetització i capacització per a dones al Senegal. Quan aquests projectes estiguin coberts amb els donatius en proposarem d'altres. Des de Mans Unides financem cada any entre 900 i 1.000 projectes d'ajut al Tercer Món.

—De quina manera respon la gent a aquesta iniciativa?

—Molt bé. Estem molt satisfets perquè en tan poc temps hem rebut moltes visites a la nostra web. Per a nosaltres el que és fonamental és que la gent ens ajudi i col·labori. Volem que quan algú surti al carrer per comprar un regal sàpiga que té la possibilitat de regalar solidaritat. La nostra missió és donar a conèixer les necessitats dels països del Tercer Món. Ells només necessiten el primer ajut, el primer impuls que els faci capaços de sortir-se'n.

Cristina Álvarez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

EN EL MÓN (2)

Les difícils mediacions

És més fàcil ensenyar un analfabet a llegir... que muntar una escola. És més fàcil resoldre un problema puntual de salut... que promoure un hospital. És més fàcil donar menjar a un famolenc... que trobar-li feina. Però encara més difícil que trobar-li feina és crear llocs de treball. I què direm, si continuem pujant de nivell, de la dificultat d'influir perquè els governs impulsin polítiques que facin arribar a tothom l'ensenyament, o afavoreixin la sanitat o millorin l'ocupació? Sovint ens perdem entre tantes mediacions. Però és evident que en depèn el benestar general de les persones, allò que en diem el bé comú.

I només hem parlat de necessitats elementals. Però no podem oblidar les més complexes, que són part integrant del bé comú: gaudir de llibertat, viure en pau, poder exercir els drets humans, preservar el medi, promoure els valors, rebre informació veraç... El vianant ferit

de la paràbola evoca també la figura de tants i tants —persones, nacions, classes socials— en els quals l'única imatge viva del Creador —la persona— és destruïda. Hem deixat d'escollir la veu de Déu que continua parlant-nos com a Moisès? «El clam dels israelites ha arribat fins a mi, i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi, fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble» (Ex 3,9-10).

Anar a trobar el faraó era entrar de ple en el món complex i tènol de les mediacions. Era allò que ara en diem posar-se en política... La política és, en efecte, el nom més complexiu de les mediacions encaminades al bé comú.

Paradoxalment, aquesta paraula tan expressiva, en la seva real significació, dels interessos de tots, molts la tenen sota sospita. No és difícil sentir expressions com aquesta: jo, de la política, no vull saber-ne res. Però això només es pot entendre si els qui parlen així en tenen un concepte equivocat o reduït només als seus defectes. Derivada del mot grec *polis*, «ciutat», la paraula *política* fa referència a la dimensió social de la persona i significa l'art de regir la comunitat. És impossible, doncs, de prescindir-ne fins i tot per a qui diu que se'n vol desentendre. Quan, al matí, sortim de casa, en trepitjar la vorera ja entrem en contacte amb la realitat pública afectada per condicions polítiques. Després vindran el transport, la circulació, la seguretat o la inseguretat dels carrers... Però no és només això. A l'interior mateix de casa, abans de sortir, ja hem fet ús de serveis substancialment tocats per la política: l'aigua canalitzada i la xarxa elèctrica, el telèfon, la televisió... Uns serveis, tant els de dins com els de fora de casa, que no són iguals a Pedralbes que a La Mina... a Barcelona que a Nairobi.

Aquestes obvietats haurien de fer-nos adonar que ens trobem immersos, de fet, en la política. No ens és possible, objectivament, restar-ne fora, sinó, només, ser-hi d'una manera o d'una altra. La del bon samarità, recordem-ho, consistia a veure, compadir-se, acostar-se, ocupar-se'n... L'altra, a passar de llarg per l'altra banda.

Ara mateix

Rauxa

La hipocresia quotidiana

La història ens ofereix moltes vegades exemples de comportaments clarament hipòcrites. Vegem-ne uns quants; acabada la Segona Guerra Mundial el més lògic hauria estat que els aliats haguessin enderrocat el règim de Franco per afinitat i col·laboracionisme amb el nazisme alemany i el feixisme italià. Si no va succeir va ser pels nous interessos de la Guerra Freda; als Estats Units ja els anava bé el règim dictatorial d'Espanya dintre de la seva estratègia general contra la Unió Soviètica. Resultat per als espanyols: 40 anys de dictadura.

I ara una de més recent. Slobodan Milosevic ha estat denunciat davant el Tribunal Penal Internacional de l'Haia per crims contra la humanitat en les guerres balcàniques, ja que calia fer de Iugoslàvia un país prooccidental. Sharon també ha estat denunciat, davant la justícia belga, per crims contra la humanitat per les matances dels camps de refugiats palestins de Shabra i Xatila. Milosevic ja és a l'Haia. Però Sharon no només no ha comparegut davant la justícia, sinó que a més ara és cap del seu govern i primordialment continua servint-se de la violència. Per interessos occidentals molt probablement Sharon se salvarà de ser jutjat.

Eduard Brufau